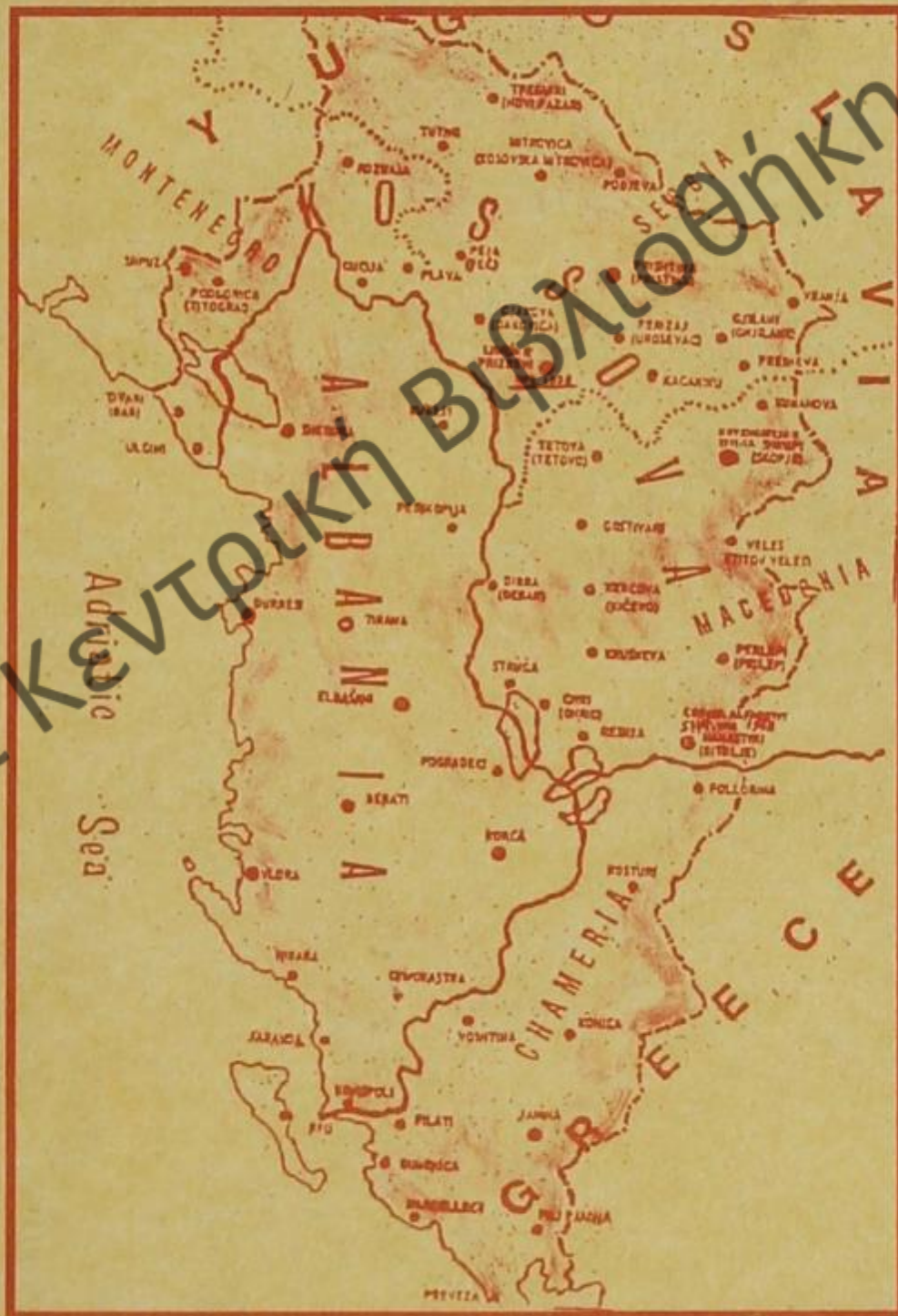

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Ίστορικός

ΤΟ ΑΛΒΑΝΙΚΟ ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2000

912

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Ίστορικός

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΤΣΑΣ

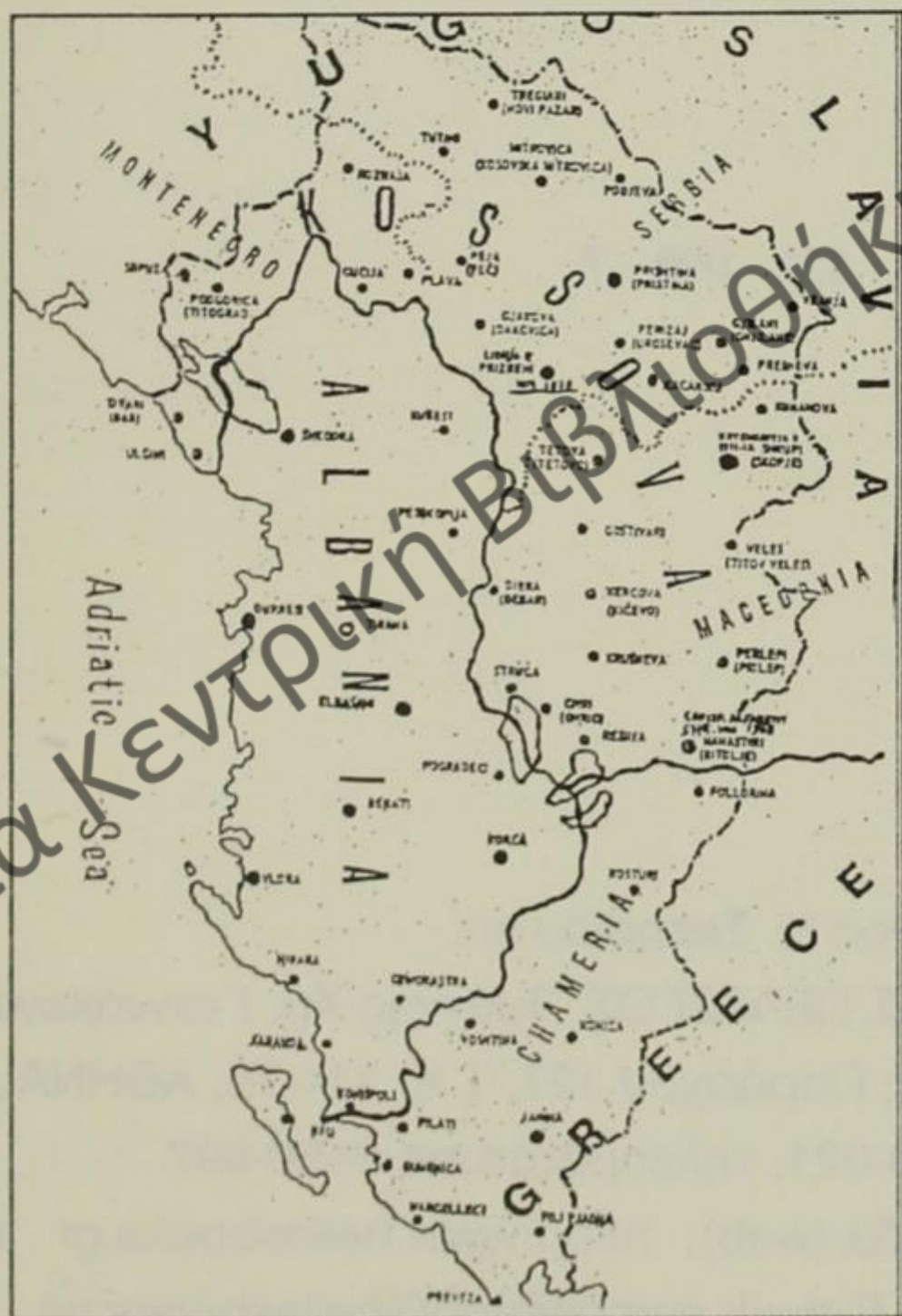
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 55971

ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ 10/9/2014

ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ.

ΤΟ ΑΛΒΑΝΙΚΟ ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

* ΣΥΛΛΟΓΗ •
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΠΡΙΩΡΗ
ΔΩΡΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΚΑΣΤΑΝΙΑΝΗΣ ΠΡΩΓΩΝΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2000

ISBN 960 - 522 - 099 - 7

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

© Στέφανος Ν. Σωτηρίου και
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ, Ίωάννης Χρ. Γιαννάκενας
Άχιλλέως Παράσχου 127, Τ.Κ. 114-75, ΑΘΗΝΑΙ,
Τηλ. 6440-021, τηλεομοιότυπο 6450-097
Ίστοσελίδα (web): <http://www.hellasbooks.gr> και
E-mail: acroceraamo@hellasbooks.gr

Α' ΕΚΔΟΣΗ: ΜΑΙΟΣ 2000 για 1.000 αντίτυπα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΗ ΣΥΝΕΧΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ

Άφιερώνεται στους Γονείς μου

Νικόλαο καί Βάγια

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΤΟ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΝΕΧΗ

ΟΙ ΑΙΩΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	9
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	13
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄	
ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΙΛΥΡΙΟΥΣ.....	21
Άνασκαφές - Εύρηματα - Πηγές.....	27
Οι Άλβανοί κι ο Πτολεμαῖος.....	35
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄	
ΣΚΥΠΕΤΑΡΟΙ, ΑΛΒΑΝΟΙ ΚΙ ΑΡΝΑΟΥΤΗΔΕΣ.....	39
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄	
ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ ΚΑΙ ΟΙ ΣΛΑΒΟΙ.....	49
Οι Άλβανοί κυρίαρχοι τοῦ Κοσόβου.....	52
Όργια αἵματος καί ἐκδίκησης.....	57
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄	
ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΙΔΡΥΣΗ ΚΡΑΤΟΥΣ:	63
« Ἡ Λίγκα τοῦ Πρίζρεν».....	63
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄	
ΝΕΩΤΕΡΕΣ ΑΠΟΓΡΑΦΕΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ.....	69
Οἱ Βαλκανικοὶ πόλεμοι 1912-13.....	70
Σκόπια: ἡ ἐθνικὴ πρωτεύουσα τῶν Ἄλβανῶν.....	71
Ἡ ἀντιστροφή τῶν ρόλων.....	73
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ΄	
1941-45. Ἡ ΚΑΤΟΧΗ ΚΑΙ Ἡ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.....	77
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ΄	
ΟΙ ΤΟΣΚΗΔΕΣ ΟΙ ΓΚΕΓΚΗΔΕΣ ΚΙ ΟΙ ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ.....	83
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η΄	
ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ ΑΠΟ ΤΟ 1940 ΩΣ ΣΗΜΕΡΑ.....	101
Οἱ ἐκκλησίες γίνονται τζαμιὰ.....	103
Ὁ Στρατός, τὰ ὄπλα κι ἡ ἥρωϊνη.....	106

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ΄	
ΒΟΜΒΑ ΦΤΙΑΓΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΝΕΣ...	109
Οί Άλβανοί στην Τουρκία.....	112
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι΄	
ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ.....	115
Οί βιαιότητες του σερβικού στρατού.....	118
Ό αναδασμός κι ό έποικισμός.....	121
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΑ΄	
Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ	
ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΕΣ.....	123
Η δημιουργία του Άλβανικού κράτους.....	126
Η νέα Λίγκα του Πρίζρεν.....	133
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ΄	
Η Λίγκα, ή Μεραρχία των Es-Es καί οί έξεγέρσεις.....	137
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ΄	
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΤΟ ΚΟΣΟΒΟ.....	141
Η εξέλιξη του πληθυσμού σέ όρισμένους δήμους.....	143
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΔ΄	
ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ ΚΑΙ Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ.....	145
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΕ΄	
ΤΑ ΣΕΝΑΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ.....	153
Προτεινόμενες λύσεις (πρίν την επέμβαση του ΝΑΤΟ).....	154
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΣΤ΄	
Ο ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ ΚΑΙ Η ΔΥΣΗ.....	169
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΖ΄	
ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ.....	173
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΗ΄	
ΤΟ ΙΣΧΥΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ.....	181
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	
ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗΣ ΦΥΣΗΣ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ.....	183

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ πτώση τῶν σοσιαλιστικῶν καθεστώτων μετά τό 1990, ἔφερε τό ξύπνημα τοῦ ἐθνικισμοῦ σέ ἐθνικές ομάδες πού ἦταν καταπιεσμένες (π.χ. Μουσουλμάνοι τῆς Βουλγαρίας), ἤ σέ ἐθνικές ομάδες, πού **θεωροῦσαν** ὅτι ἦταν παραγκωνισμένες καί μειωμένες στά πολυεθνικά σοσιαλιστικά κράτη (π.χ. Σέρβοι τῆς Γιουγκοσλαβίας).

Ξένες προπαγάνδες ἔπιασαν ἀμέσως δουλειά, τόσο γιά νά διαμελίσουν τά πτώματα τῶν διαλυμένων κρατῶν, ἐξασφαλίζοντας σφαῖρες γεωστρατηγικῆς ἐπιρροῆς καί ἀγορές, ὅσο καί ἐξαγορά συνειδησέων γιά ἐξυπηρέτηση τῆς ματαιοδοξίας κάποιων ἡγητόρων (π.χ. Πάπας-Βατικανό).

Ἐμφανίστηκαν λοιπόν θεωρίες, πολυτελεῖς ἐκδόσεις, ἐκπομπές κ.λπ. χρηματοδοτούμενες κυρίως ἀπό τό ἐξωτερικό (π.χ. Ἴδρυμα Σόρος), οἱ ὁποῖες μέσα ἀπό κάποιες δῆθεν μελέτες γιά τό ἔνδοξο παρελθόν τῶν ἐθνοτήτων, ὑποδαύλιζαν τόν ἐθνικισμό σέ ἀκραία ὄρια. (Ἄλβανική Ἱστορία, «μαϊμού» Μακεδονικό ἔθνος στά Σκόπια...). Οἱ ἴδιες θεωρίες βρήκαν εὐφορο ἔδαφος καί στίς κυρίαρχες ἐθνότητες αὐτῶν τῶν τέως πολυεθνικῶν σοσιαλιστικῶν κρατῶν. (π.χ. Σέρβοι, Ρώσοι, Οὐκρανοί). Οἱ τελευταῖοι δημιούργησαν ἱστορία καί γλώσσα ἐκ τοῦ μηδενός, μόνο καί μόνο γιά νά ἀποσπαστοῦν ἀπό τήν Ρωσία, ὑποστηριζόμενοι φυσικά ἀπό τό

Βατικανό καί τίς Η.Π.Α. Οί Ούκρανοί βάφτισαν καί τόν "Άγιο Βλαδίμηρο, βασιλιά τῶν Ρώσων καί ἐκχριστιανιστή τους, γαμβρό τοῦ Βασιλείου Βουλγαροκτόνου, σέ Ούκρανό Βασιλιά καί "Άγιο, ἐπειδή, βασίλευε στό Κιέβο πρωτεύουσα τῆς σημερινῆς Ούκρανίας).

Στά πλαίσια αὐτῶν τῶν θεωριῶν, βλέπουμε ἀκοῦμε καί διαβάζουμε σέ ἐπίσημα σχολικά καί ἀκαδημαϊκά βιβλία, ὅτι: Οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι κατάγονται ἀπό τούς ἀρχαίους Ἄλβανούς, τού Ἰλλυριούς δηλαδή, ὅτι ὅλες οἱ εὐρωπαϊκές γλῶσσες κατάγονται ἀπό τήν Ἰλλυρική, ὅτι ὅλοι οἱ πολιτισμοί, ἀκόμα καί αὐτός τῆς Αἴγυπτου δημιουργήθηκαν ἀπό τούς Ἰλλυριούς!

Τό ὅτι φυσικά, δέν ὑπάρχει καμία ἐπιστημονική ἀπόδειξη, πώς οἱ Ἄλβανοί ἔχουν σχέση μέ τούς Ἰλλυριούς, εἶναι λεπτομέρεια. Ἄσε πού οἱ Ἀρχαῖοι αὐτοί Ἄλβανοί ἀπό τήν μεγάλη ἐπιστημοσύνη τους καί τήν ἐνασχολήσῃ τους στό κτίσιμο ὅλων τῶν ἐπίγειων πολιτισμῶν, δέν εὐκαίρεσαν νά ἀφήσουν ἔστω καί μία ἐπιγραφή, ὥστε νά ξέρουμε περίπου τί γλώσσα μίλαγαν!

Βλέπουμε ἐπίσης Ούκρανούς «ἐπιστήμονες» νά ἀνακοινῶνουν πώς ἡ φυλή τους κατάγεται ἀπό τό 30.000 π.Χ. καί κακῶς ἔκανε ἡ ἀνθρωπότητα πού τούς ὀνόμαζε Μικρορώσους (οἱ Μεγαλορώσοι τῆς Μόσχας καί οἱ Λευκορώσοι εἶναι οἱ τρεῖς Ρωσικές φυλές) μέχρι τό 1917!

"Ολοὶ ψάχνουν κοιτίδες, κοντινές ἢ μακρυνές, δικαίως ἢ ἀδίκως καί ἡ ἄθλια οἰκονομική κατάσταση πού βιώνουν, ἐπιτείνει τόν ἐθνικιστικό παροξυσμό.

Προσθέτοντας καί τόν παράγοντα θρησκεία καί

προσδιορίζοντάς τον στίς ἐπιθετικές καί φονταμενταλιστικές πτυχές της (Βατικανό καί Οὐνία σέ βάρος τῶν Ὁρθοδόξων στήν Ἄν. Εὐρώπη καί Ἰσλάμ στό Κόσοβο καί τήν Τσετσενία) δημιουργεῖται αὐτό τό ἐκρηκτικό κοκταίηλ καί ἐμφανίζονται οἱ αὐτόκλητοι σωτῆρες τῆς ἀνθρωπότητας, τό ΝΑΤΟ, γιά νά βομβαρδίσουν, σκοτώσουν, διαμελίσουν καί παγώσουν τήν κυριαρχία τους ἐπί τῆς γῆς.

* * *

Ἡ Παλαιά Διαθήκη ἱστορεῖ ὅτι, ὁ Σολομών πού ἔκτισε τόν Ναό τοῦ Θεοῦ, ἦταν πολύ πλούσιος «τά πλούτη του προέρχονταν ἀπό τούς ὑπέρογκους φόρους πού εἰσέπρατε ἀπό τούς λαούς πού εἶχε ὑποτάξει. Τό ἐτήσιο ἔσοδο τοῦ χρυσοῦ, τό ὁποῖο εἰσέρχονταν στά ταμεῖα τοῦ Σολομώντα, ἦταν 666 τάλαντα». Γ' Βασ. ι' 14-15, Παλ. Διαθήκη.

Αὐτόν τόν κεφαλικό φόρο πληρώνει καί σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα στό Θηρίο τῆς Ἀποκάλυψης, ἀφοῦ πλέον δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τή θελησή μας τό ἄν θά σφραγίστοῦμε μέ τό 666 ἤ ὄχι. Ὅλα τά ἠλεκτρονικά συστήματα τῆς ὑψηλίου, ἐλέγχονται μέ τόν κωδικό «666» τοῦ «σοφοῦ» Βασιλέως Σολομώντα.

Διατηροῦμε βέβαια μία ἐπιφύλαξη, γιά τό κατά πόσον τό «666», ἐλέγχει καί τίς «ἔξυπνες βόμβες», πού τόσους ἀμάχους θέρισαν. Αὐτό τουλάχιστον δέν τό διευκρίνισε ὁ Ἑβραῖος στρατηγός (ἀπόγονος τοῦ Σολομώντα, πού μέ παρησία δήλωνε στούς Ν.Υ. Times ὅτι, σκοτώνει Σέρβους, γιατί μισεῖ τούς Σλάβους πού

ἔδιωξαν τόν παπού τοῦ Ἰωσήφ Νεβορόβσκι ἀπό τήν Οὐκρανία τό 1915) Οὐέσλι Κλάρκ. Οὔτε φυσικά οἱ Ἑβραῖοι προΐσταμενοί του, Μαγδαλινή Κορμπέλ - Ὀλμπράϊτ καί Οὐϊλιαμ Κοέν.

N.N.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ότι σ' αὐτόν τόν χῶρο ζοῦσαν Ἰλλυριοί πολύ πρίν τήν κάθοδο τῶν Σλάβων - (τέλη 6ου μ.Χ. αἰ.) δέν εἶναι ἀπό κανέναν ἀμφισβητήσιμο, οὔτε κἄν ἀπό τούς Σέρβους ἱστορικούς. Μέ τόν ὄρο Ἰλλυριοί ὅμως, σέ ἓνα χρονικό διάστημα μεταξύ τοῦ 1000-50 π.Χ., ἐννοοῦμε μία τεράστια ὁμάδα φυλῶν, πού ἐκτείνονταν ἀπό τήν Πανονία (σημερινή Οὐγγαρία), μέχρι τή βόρεια Ἀλβανία, τά Σκόπια καί τή Δαρδανία, χωρίς νά ὑπάρχει κανένα ἀπολύτως στοιχεῖο, ἐπιγραφικό, ὑλικό, γλωσσικό, κ.λπ. πού νά μᾶς διαφωτίζει ἄν ἐπρόκειτο γιά φυλές τῆς ἰδίας καταγωγῆς.

Στήν Καρινθία καί τήν Στάγιερμαρκ τῆς σημερινῆς Αὐστρίας ζοῦσαν οἱ Νορικόοι, μεταξύ τῶν Ἄλπεων καί τῆς Τεργέστης οἱ Κάρνοι, οἱ Ἰστριοι στήν χερσόνησο Ἰστρία τῆς Κροατίας, οἱ Λιβούρνοι στή βόρεια Κροατικά παράλια, οἱ Δαλματοί στήν Δαλματία, οἱ Ἰάποδες μεταξύ τῆς Ποστόϊνα καί τῆς Κροατίας, οἱ Ἀρδιέοι στήν Βοσνία, κατά μήκος τοῦ κάτω ροῦ τοῦ ποταμοῦ Νερέτβα, οἱ Διοκλειάτες στό σημερινό Μαυροβούνιο οἱ Μοισοί στήν Μοισία (νότια Σερβία), οἱ Διτιόνες καί οἱ Δεσιδιάτες στήν Βοσνία-Ἐρζεγοβίνη, οἱ Αὐταριάτες στήν νοτιοδυτική Σερβία, οἱ Δαρδανοί στή νότιο Σερβία καί τά Σκόπια, καί ἄλλοῦ, ὅπως οἱ Σκορδίσκοι, οἱ Τριβαλλοί κ.λπ.

Ὅπως προείπαμε, εἶναι ἀδύνατο νά ἀποδειχτεῖ ἡ ὁποιαδήποτε φυλετική καί γλωσσική σχέση αὐτῶν τῶν

πληθυσμῶν μεταξύ τους, κυρίως δέ ἐκείνων πού ζοῦσαν στίς παρυφές τῶν Ἰαλπεων, μέ ἐκείνους πού ζοῦσαν νότια τοῦ Μαυροβουνίου, στήν Ρωμαϊκή ἐπαρχία Epirus pona (νέα Ἰηπειρος, περιοχή πού ταυτίζεται μέ τό μεγαλύτερο μέρος τῆς Ἀλβανίας).

Ἔτσι ἂν καί μέ τίς νέες προόδους τῆς ἐπιστήμης καί μέ τίς νέες ἀνασκαφές κι ἀνακαλύψεις, μπορούμε νά βεβαιώσουμε ὅτι, ὅλα ὅσα ἀναφέρει ἡ ἐλληνική μυθολογία καί ἱστορία, πώς δηλαδή οἱ Ἰλλυριοί εἶναι Πελασγοί, ἦτοι Ἰλληνες (Ἀπολλόδωρος Ρόδιος, Ἀργοναυτικά 4, σελ. 516), ὑπάρχουν ἀκόμα δυσκολίες στόν καθορισμό τοῦ ποιά φυλή ἐξ' αὐτῶν ἦταν Πελασγική. Ἦταν ὅλες οἱ φυλές βόρεια μέχρι τίς Ἰαλπεις; Ἦ μήπως τό ὄνομα Ἰλλυριός ἐξαπλώθηκε, ἄγνωστο πότε καί ὑπό ποιες συνθήκες, ἀπό τόν ἀρχικό του πυρῆνα πρὸς τά βόρεια καί κάλυψε ὅλες τίς φυλές ἕως τίς Ἰαλπεις;

- Οἱ Δαρδανοί, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐνδιαφέρουν περισσότερο λόγω τοῦ θέματος πού πραγματευόμαστε, ζοῦσαν στήν σημερινή περιοχή τοῦ Κοσυφοπεδίου καί στά Σκόπια, πόλη καί ὄνομα ἀπό τήν ὁποία κατάγεται σύμφωνα μέ τά δεδομένα, τό ἐθνικό ὄνομα αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, πού ἐμεῖς γνωρίζουμε ὡς Ἀλβανούς, «Σκιπετάροι». Τό ὄνομα Σκιπετάροι σημαίνει ἀετοί, ἀλλά καί Ὀρεσίβιοι ἀπό τό θέμα «Σκίπ» πού σημαίνει βράχος καί ἔχει τό ἴδιο νόημα μέ τό Ἰλλυριός. Πόσο πιθανό ὅμως εἶναι νά ἔχει πάρει αὐτός ὁ λαός τό ὄνομά του ἀπό τό βυζαντινό λάβαρο μέ τόν δικέφαλο ἀετό (πολεμικό λάβαρο σέ μῶβ φόντο). Πότε καθιερώνεται ὡς ἐθνικό ὄνομα τῶν Ἀλβανῶν; Ἦταν πρὶν ἢ μετά τόν Γεώργιο

Καστριώτη, πού ως βυζαντινός αξιωματοῦχος Ἠπειρώτης ὅπως ὁ ἴδιος ἀποκαλοῦσε τόν ἑαυτό του ἀλλά καί ὅλοι οἱ Ἄλβανοί ὀρθόδοξοι, ἔνωσε τούς τότε Ἄρβανίτες ..., κάτω ἀπό τό βυζαντινό λάβαρο, πού ἔκτοτε ἔγινε ἐθνική σημαία τῶν Ἄλβανῶν, στόν ἔσχατο κατά τῶν Τούρκων ἀγώνα;

- Τό θέμα «Shküp», φαίνεται ἐπίσης ὅτι εἶναι παραφθορά τῆς ἑλληνικῆς ὀνομασίας «Σκόπια», τό ὅποιο στήν Δαρδανική διάλεκτο κατά τήν Ρωμαϊκή Ἐποχή, προφέρονταν ὡς Shküp-Shküri, μέ τό ὑπόκωφο, κάτι μεταξύ οὐ καί υ, δηλαδή, καί τό κ, κάτι μεταξύ τσ καί κ, ὅπως προφέρεται στήν Κέρκυρα, στήν Κρήτη, στήν Ἰταλία κ.λπ. καί συμβολίστηκε ἀργότερα τό 1908, μέ τό κιοῦ «q - Q», «Shqÿr». Ἀπό τό Shqÿr λοιπόν, παράγεται τό Shqÿritar πού εἶναι τό ἐθνικό ὄνομα τῶν Ἄλβανῶν σήμερα καί σημαίνει: Ὁ λαός πού ζεῖ περίξ τῶν Σκοπίων, οἱ Σκοπιανοί! (USKUP τά ἔλεγαν οἱ Τοῦρκοι).

Ἡ ἐτυμολογική αὐτή ἐξήγηση τοῦ ἐθνικοῦ ὀνόματος τῶν Ἄλβανῶν, δείχνει ὅτι καί ἡ πρώτη τους κοιτίδα ἦταν ἡ περιοχή τοῦ Κοσόβου-Σκοπίων (στό Βιλαέτι τοῦ Κοσόβου ἀνήκαν τά Σκόπια ὡς τό 1913!). Γιά τήν καταγωγή τῶν Ἄλβανῶν ὅμως, υπάρχουν καί ἄλλες ἀπόψεις τίς ὅποῖες θά συναντήσουμε παρακάτω στό κείμενο.

- Οἱ Δαρδανοί ἦταν ἓνα ἀπό τά λίγα Ἰλλυρικά φύλα πού ἄφησε ὑλικά κατάλοιπα στήν ἱστορία, ὥστε νά γίνη δυνατός ὁ σχηματισμός μιᾶς ἀσφαλοῦς ἐντύπωσης γιά τόν πολιτισμό καί τό ποῖόν του. Κεραμικά, χάλκινα καί σιδερένια ἀντικείμενα, τά ὅποια παρήγαγαν μόνοι τους ἢ τά εἰσήγαγαν ἀπ' τίς ἑλληνικές φυλές καί

συγκεκριμένα τούς Μακεδόνες μέ τούς όποίους γειτόνευαν, ἔχουν βρεθεῖ σέ όλόκληρη τήν περιοχή. Τό σημαντικό ὅμως πού προέκυψε ἀπ' ὅλες αὐτές τίς ταφικές ἀνασκαφές στό Κόσοβο καί στή βόρειο Ἀλβανία εἶναι ὅτι, τά εὐρήματα ἦταν ὅλα ἑλληνικά! Γεγονός πού ἀποδεικνύει, εἴτε τήν ταυτότητα τῶν Δαρδανῶν μέ τίς ἑλληνικές φυλές πού συνόρευαν (ἦταν δηλαδή καί οἱ Δαρδανοί μία πελασγική φυλή, κάπως ἀποκομμένη ἀπ' τόν στενό ἑλληνικό κορμό πού τελείωνε στή Μακεδονία), ἢ τήν στενή πολιτιστική ἐπαφή καί ἐπιρροή τῶν Ἑλλήνων στούς Δαρδανούς, ἀπό τήν ἐποχή τοῦ σιδήρου.

Ἀπό τά 100 περίπου καταμετρηθέντα Ἰλλυρικά φύλα, τούλάχιστον τά 20 μέ 25 ἔχουν ἑλληνική καταγωγή, πολιτισμό καί γλωσσική διάλεκτο. Πρόκειται γιά Ἑπειρωτικές καί Μακεδονικές φυλές, ἀποκομμένες καί μέ γλωσσικές ἰδιαιτερότητες, πού κατατάσσονται στούς Ἰλλυριοί. Ἀπ' ὅσα γνωρίζουμε σήμερα, πρόκειται γιά τούς γνήσιους Ἰλλυριοί, τούς Πελασγοί, πολύ πρὶν ἐξαπλωθεῖ τό ὄνομά τους καί γίνει προσδιοριστικό καί γιά τίς 100 φυλές πού ζούσαν μέχρι τήν Πανονία. Ἴσως χρειαστεῖ νά ἐπαναλάβουμε πώς ὁ Ἰλλυριός ἦταν ἀδελφός τοῦ Ἑλληνα κατά τήν ἑλληνική μυθολογία, ἄρα οἱ Ἰλλυριοί ὁμόαιμοι καί ὁμόεθνοι τῶν Ἑλλήνων. Καί ὁ Δαρδανός ἐπίσης.

Τά σύνορα μεταξύ Θρακῶν καί Ἰλλυριῶν, δέν εἶναι καί τόσο σαφῆ, καθώς ὀρισμένες φυλές ἐνίοτε ἐμφανίζονται στίς πηγές ὡς θρακικές ἐνίοτε δέ ὡς ἰλλυρικές. Οἱ Θραῖκες, ἦταν ἐπίσης πληθυσμοί πελασγικῆς κατα-

γωγῆς, οἱ ὅποιοι χωρίζονταν κατά τόν Στράβωνα σέ 22 φυλές (τόν 1 π.Χ. αἰ.) καί ὁμιλοῦσαν κάποιες διαλέκτους συγγενεῖς μέ τίς ἄλλες ἑλληνικές. Τό φαινόμενο τῆς πολυφυλίας καί τῆς πολυονυμίας εἶναι χαρακτηριστικό γιά τίς βόρειες ἑλληνικές φυλές, τόσο αὐτῶν τοῦ καθαροῦ ἑλληνικοῦ κορμοῦ, τῶν Ἑπειρωτῶν καί τῶν Μακεδόνων, ὅσο καί τῆς ὁμοεθνίας τῶν ἄλλων πελασγικῶν λαῶν, Θρακῶν καί Ἰλλυριῶν.

Εἶναι οἱ Ἄλβανοί Ἰλλυριοί;

Εἶναι ἄραγε οἱ σημερινοί Ἄλβανοί ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν Ἰλλυριῶν; Εἶναι μήπως ἀπόγονοι κάποιων μόνο φυλῶν ἐξ' αὐτῶν, τῶν Δαρδανῶν ἄς ποῦμε μιᾶς καί συμπίπτει ἡ περιοχή τους μέ τό Κόσοβο καί τά Σκόπια, ἀπ' ὅπου οἱ Ἄλβανοί ἀντλησαν τό ἔθνικό τους ὄνομα, (Σκῦπετάροι=Σκοπιανοί), εἶναι ἐπιμιξία κάποιων ἄλλων φυλῶν, ἢ ἤρθαν ἀπό κάποιου ἄλλοῦ ἀπό τά βόρεια ἢ τήν Ἀσία μέσω τῆς Σικελίας;

Ἡ περίπτωση τῶν Ἄλβανῶν εἶναι μία τόσο ἰδιόζουσα περίπτωση, πού εἶναι ἄξιο ἀπορίας τό ὅτι δέν ὑπάρχουν κάποιες ἀποδείξεις πού θά μπορούσαν νά αὐτίς δώσουν τό στίγμα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀνά τούς αἰῶνες, ἀφοῦ ὅπως εἶναι γνωστό τό Ἄλβανικό ἀλφάβητο δημιουργεῖται μόλις πρίν 100 χρόνια, τό 1908!

Ἡ προσπάθεια νά στηριχτεῖ ἀπό Ἄλβανούς πατριῶτες τό δικαίωμα τῶν Ἄλβανῶν γιά πατρίδα σέ συγκεκριμένα ἐδάφη, ὁδήγησε ὅπως εἶναι γνωστό σέ μία ἀκραία θεωρία, γνωστή ὡς «Πανιλλυρισμό».

«Οἱ Θραῖκες, οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Ἄραβες,

οί Παλαιστίνιοι καί οί Έλληνες εἶναι Ἀλβανικῆς καταγωγῆς» ισχυρίζεται ὁ Δρ Σκεντέρ Ριζαΐ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πρίστινα, ἐνῶ «οί Ἰλλυριοί εἶναι οί δημιουργοί καί διασπορεῖς τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ» κατά τόν ἴδιο «ἐπιστήμονα», πού διδάσκει μέχρι σήμερα στήν Πρίστινα. Κατά τήν ἄποψή του, ὅλες οί παγκοσμίες γλῶσσες κατάγονται ἀπό τήν Ἀλβανική, πού δημιουργήθηκε τό 12.000 π.Χ. (διάβαζε Ὀρφικούς Ὑμνους, κτίσιμο Πυραμίδων Ἀμερικῆς κ.λπ.), ἐνῶ ἡ πρώτη γραπτή ἔκφραση τῆς ἀλβανικῆς, ἦταν ἡ ἱερογλυφική τῆς Αἰγύπτου! (Jenvem Damianovic, kosovska golgota, σελ. 2. Beograd-Pristina 1986).

Παρ' ὅτι ὅλα τά ἀνωτέρω χαρακτηρίστηκαν ὡς ἐπιστημονικές φαντασιώσεις, ἦταν ἀρκετά τόσα χρόνια διδασκαλίας τοῦ ἐν λόγῳ καθηγητῆ καί πολλῶν ὁμοίων του, γιά νά φτάσουμε στό ὑπερεθνικιστικό Κόσοβο τοῦ σήμερα. Φυσικά, ὑπάρχουν καί Ἀλβανοί ἐπιστήμονες, ὅπως ὁ Ἐκρέμ Τζαμπέϊ, πού πατοῦν σταθερά καί ἀταλάντευτα στήν ἐπιστημονική γραμμή καί παραδέχονται ὅτι: ἐνῶ γιά τήν ἀλβανική γλῶσσα γνωρίζουμε τόσα πολλά, γιά τήν Ἰλλυρική δέν γνωρίζουμε σχεδόν τίποτα! Καί δέν γνωρίζουμε διότι δέν ἔχουμε κανένα γραπτό κείμενο σέ αὐτή τήν ἀρχαία γλῶσσα γιά νά κάνομε σύγκριση. Οἱ πρῶτες ἀλβανικές λέξεις καί φράσεις, ἐμφανίζονται γραμμένες μόλις κατά τόν 18ο αἰ., ὅταν ὁ μοναχός Δανιήλ, ἔγραψε καί τύπωσε στήν Μοσχόπολη τό πρῶτο λεξικό τῶν Βαλκανικῶν γλωσσῶν, Ἀλβανικό - Βουλγαρικό - Βλαχικό - Ἑλληνικό, ἐνῶ μέ ἀλβανικό ἀλφάβητο γράφονται γιά πρώτη φορά μόλις

τό 1908, όταν υιοθετήθηκε (σ' αντίδραση προς τήν άνθ-ελληνική πολιτική τής 'Αθήνας προς όποιονδήποτε βρίσκονταν βόρεια τής Στερεάς) στό Μοναστήρι τής Μακεδονίας ως άλβανικό αλφάβητο, τό λατινικό, αντικαθιστώντας τό μέχρι τότε έλληνικό.

Οί Θωμόπουλος καί Nachmanson, οί όποιοι άνέγνωσαν τίς πελασγικές (Τυρηνικές ή 'Ετρουσκικές) έπιγραφές τής Λήμνου στίς άρχές τοῦ αιώνα μας, άποφάνθηκαν πώς καί ή άλβανική, από όσες λέξεις διασώθηκαν από τόν 15ο αί. ως τό λεξικό τοῦ Δανιήλ, ήταν πελασγικής καταγωγής γλώσσα. Δυστυχώς όμως, οί αιώνες, τό πέραςμα τών 'Αλβανών στό 'Ισλάμ καί οί άλβανοελληνικές διαφορές τοῦ 20ου αί. όδήγησαν τήν άλβανική μακριά άπ' τόν πελασγικό χαρακτήρα της. Στο συμπέρασμα αυτό κατέληξε ο Γερμανός Γκούσταβ Μάγιερ, ο όποϊος αναλύοντας 5.140 λέξεις τοῦ άλβανικοῦ λεξιλογίου, διαπίστωσε ότι:

1.420 λέξεις, είναι λατινικές

1.180 λέξεις, είναι τουρκικές

840 λέξεις, είναι έλληνικές

540 λέξεις, είναι σλαβικές

(*Άννα Δημητρίου: Πελασγοί, Τόμος Α', σελ. 104, Νέα Θεσσαλονίκη, Άθήνα 1996*)

'Η περίοδος Χότζια (κομμουνιστική) ήταν ή πλέον καθοριστική για τήν αποπελασγοποίηση τής άλβανικής γλώσσας, καθώς μέ επικεφαλής τόν άκαδημαϊκό 'Ηρακλή Κωσταλάρη, όποια λέξη είχε έλληνικές ρίζες άφαιροῦνταν καί αντικαθιστόνταν από αντίστοιχη λατινική...

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΜΕ ΤΟΥΣ

ΙΛΛΥΡΙΟΥΣ

Όπως προείπαμε καί ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπ' ὅλες τίς ἀρχαῖες πηγές καί τήν ἐλληνική Μυθολογία, πού ἀσφαλῶς δέν γνώριζε πρὶν 4.000 καί 5.000 χρόνια, ὅταν ἄρχιζε δηλαδή νά δημιουργεῖται πῶς: τόσα χρόνια μετά θά ὑπῆρχαν κάποια ἔθνη σλάβικα καί τό ἀλβανικό, νά μαλώνουν γιά τήν ἱστορική κληρονομιά τῶν Ἰλλυριῶν. Κατά τόν Ἡσίοδο (θεογονία), τόν Θουκυδίδη («Θουκυδίδου ἱστορία», πού ἐπί λέξει ἀναφέρει πῶς οἱ Ἰλλυριοί εἶναι λαός «ὁμογενῆς τῶν Ἑλλήνων»), τόν Στράβωνα (Γεωγραφία 326-327, πού ἀναφέρει ἐπί λέξει ὅτι οἱ Ἰλλυριοί «τοῖς Μακεδόσι μᾶλλον ὁμοιάζουσι, ἔνιοι δέ καί δίγλωττοι ἐσί»), καί ἄλλους νεώτερους ἐρευνητές, ὅπως ὁ Βούλγαρος Ἀκαδημαϊκός Βλαντιμίρ Γεωργίεφ, οἱ Ἰλλυριοί: ἦταν μία πελασγική φυλή μέ γλῶσσα ὅμοια τῆς ἐλληνικῆς (Θρᾶκες, Ἰλλυριοί, Ἑλληνες, Κάρες, Λυδοί, Φρύγες κ.λπ. ἦταν τμήματα τῆς πελασγικῆς ὁμοεθνίας, πού καταγόνταν, ἀπ' ὅτι δείχνουν οἱ τελευταῖες ἀνασκαφές, ἀπό τήν Πελαγονία τῆς Μακεδονίας, ὅπως καί τό ὄνομα Πελασγοί). Ὁ Βλ. Γεωργίεφ ἀποκάλυψε ὅτι τά ὑδρονύμια, τά πιά συντηρητικά στίς ἀλλαγές, παραμένουν ἴδια καί ἀπαράλλακτα στήν Βαλκανική, ἐδῶ καί 6.000 χρόνια! Καί φυσικά, τά ὑδρονύμια αὐτά εἶναι στήν Πελασγική (ἐλληνική)

γλώσσα. Τόν Βλαντιμίρ Γεωργίεφ έπιβεβαίωσε καί έτερος Βούλγαρος πνευματικός γίγαντας, ό προϊστορικός έρευνητής Γεώργι Γεωργίεφ.

Ένα άλλο πρόβλημα πού προκύπτει μέ τούς Ίλλυριούς, τίθεται μέ τό έρώτημα: Είμαι οι Άλβανοί απόγονοι τών Δαρδανών; Τί ήταν οι Δαρδανοί; Ίλλυρικό ή Θρακικό φύλο, ή μήπως οι Άλβανοί προέρχονται από κάποια άλλα, ίσως έκ τών 100 καταμετρηθέντων φύλων πού μετακινήθηκαν από τά βόρεια καί ως έκ τούτου δέν ανήκαν στίς 20 πρωταρχικές (γνήσιες) ίλλυρικές φυλές, οι όποιες θεωροϋνται απ' τούς αρχαίους συγγραφείς καί τή σημερινή έπιστήμη πελασγικές.

- Όλα αυτά είναι άσαφή. Καί τήν άσάφεια αυτή έντείνει καί ή κάθοδος τών Κελτών στήν βαλκανική τό 400 καί 300 π.Χ., ή όποία έσπρωξε πρός τό νότο άλλες φυλές, πρίν αυτές αποκτήσουν φυλετική συνείδηση, ώστε νά γνωρίζουμε για ποιούς λαούς πρόκειται, έπέφερε μετακινήσεις μεταξύ τών Θρακών καί τών Ίλλυριών καί τέλος, μεγάλο μέρος τών Κελτών αναμίχτηκε μέ κάποιες από αυτές τίς φυλές, άγνωστο μέ ποιές γλωσσικές έπιπτώσεις.

Η Έλληνική Μυθολογία, βασικός μάρτυρας για τούς Πελασγούς Ίλλυριούς, αναφέρεται σέ γεγονότα πού φυσικά δέν μποροϋν νά θεωρηθοϋν ως άπόλυτα δεδομένα, έχουν όμως μεγάλη έπιστημονική αξία, διότι ή Έλληνική Μυθολογία έχει κάποιο μακρυνό ιστορικό πυρήνα, γύρω από τόν όποίο πλέχτηκε στους αιώνες αυτό πού έφτασε σέ μās. Καί τό πιο σημαντικό, είναι αυτό πού προαναφέραμε, ότι δηλαδή είναι άδια-

νόητο οί ἀρχαῖοι Ἕλληνες καί ἡ μυθολογία τους, νά γνῶριζαν ὅτι στό 2.000 μ.Χ. θά ὑπάρξει ἐπιστημονική καί ἱστορική διαμάχη γύρω ἀπό τούς Ἰλλυριούς καί τό Κοσσυφοπέδιο καί νά ἔσπευσαν πρὶν 5.000 χρόνια νά ἀναφέρουν τούς Ἰλλυριούς ὡς Πελασγούς!!!

Κι ἀφοῦ εἶναι ἀδιανόητο, ἀποροῦμε γιατί καί οἱ δύο πλευρές στό Κοσσυφοπέδιο, Σέρβοι καί Ἀλβανοί, στήν προσπαθειά τους νά στηρίξουν ἱστορικά τά δικαιώματά τους, δέν ἀναφέρονται καθόλου σέ στοιχεῖα τῆς ἐλληνικῆς Μυθολογίας καί τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἢ τά χρησιμοποιοῦν ἐπιλεκτικά, ἀνάλογα μέ τό τί συμφέρει. Μέ τόν ἴδιο τρόπο ἡ σερβική «ἐπιστήμη», «πάθαινε μυοπία» ἀπό τό 1940 εἰς πρόσφατα, ὅταν ἔβλεπε τίς ἀπό 4.000 χρόνια ἐλληνικές ἐπιγραφές στήν Μακεδονία καί ἀφοῦ προφανῶς μπερδεύε τά σκοπιανικά μέ τά ἐλληνικά, θεωροῦσε τίς ἐπιγραφές ὡς σκοπιανικές!!!

- Σύμφωνα μέ τήν ἐλληνική Μυθολογία, γενάρχης τῶν Ἑλλήνων εἶναι ὁ Δευκαλίων καί ἡ Πύρρα. Τό ζευγάρι δηλαδή πού σώθηκε ἀπό τόν κατακλυσμό, ὅταν ὁ Θεός Δίας τούς διέταξε νά κτίσουν τήν κιβωτό (ἡ ἱστορία αὐτή, ὅπως καί κάθε μῦθος, ἔχει ἱστορικό πυρήνα, γύρω ἀπό τόν ὁποῖο πλάστηκαν τά πρόσωπα καί ἡ ὑπόλοιπη ἀφήγηση. Εἶναι ἡ μνήμη τῆς λήξης τῆς ἐποχῆς τῶν παγετώνων τῆς βύθισης τῆς Ἀτλαντίδας καί τοῦ γεωλογικοῦ φαινομένου τῆς καταπόντισης τοῦ Αἰγαίου βουνοῦ στήν ἀρχή τῆς ὀλοκαίνου περιόδου 10.000 π.Χ., ἀπ' ὅπου δημιουργήθηκε τό Αἰγαῖο Πέλαγος καί ἀπ' τίς γυμνές κορυφές τῶν ὀρέων, τά ξερονήσια τοῦ

Αίγαίου).

Ἄπ' τόν Δευκαλίωνα προῆρθαν οἱ Δαναοί, οἱ Αἰολεῖς, οἱ Ἴωνες, οἱ Μακεδόνες, οἱ Ἡπειρῶτες, οἱ Τρῶες, οἱ Φρύγες, οἱ Λυδοί, Φράκες, Κάρες, Ἰλλυριοί κ.λπ. Καί τήν πηγὴ αὐτή, δέν τήν βρίσκουμε μόνο στόν Ἡσίοδο, ἀλλά καί στόν Νόνο στό ἔργο του «Διονυσιακά» καί σέ ἄλλους μεταγενέστερους, ὅπως στόν Ἀπολλόδωρο τόν Ρόδιο...

Ὁ Δευκαλίωνας ἀπέκτησε μέ τήν Πύρρα δύο παιδιά. Τόν Ἑλληνα καί τόν Ἀμφικτύωνα ἢ Λυκάωνα. Ὁ Ἑλληνας μέ τήν σειρά του ἀπέκτησε τρία παιδιά. Τόν Δούρο (Δωριέα), τόν Ξοῦθο καί τόν Αἴολο. Ὁ Αἴολος, μᾶς λέει ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ρόδιος (βιβλίο Α' ἔδαφ. 49-51), βασίλευε στή Θεσσαλία, ἐνῶ ὁ Λυκάων ἀπέκτησε καί αὐτός δύο παιδιά. Τόν Μακεδόνα καί τόν Μάγνητα (Μάγνητες-Μαγνησία).

Κατά τόν Ἡσίοδο, (Κατάλογος Ἡοῖαι 2, ἢ κατάλογος θνητῶν γυναικῶν, βιβλίο πού συνεχίζει τήν Θεογονία), ὁ Μακεδών καί ὁ Μάγνητας ἦταν ἐγγονοί τοῦ Δευκαλίωνα ὄχι ἀπό τό Λυκάωνα, ἀλλά ἀπό τήν κόρη του τή Θυῖα πού εἶχε ἀδέρφια, τόν Ἡμαθίωνα (Ἡμαθία-Βέροια) καί τόν Ἀέρωπο, βασιλιά τῆς Λυγκιστίδας. Κατά τόν Νόνο (Διονυσιακά Α' τόμος, βιβλίο γ, σελίς 72) ὁ Μακεδών εἶχε γιό καί τόν Δαρδανό. Ἀδερφό τοῦ Ἡμαθίωνα ἀποκαλεῖ τόν Δαρδανό καί ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (βιβλίο 5 κεφ. 46, ἔδαφ. 1-5), ὁ ὁποῖος Δαρδανός, ἐξάπλωσε τό βασιλεῖό του πρός τά βόρεια κι ἀργότερα στήν Μ. Ἀσία (Δάρδανον ὀνομάζεται ἡ Τροία καί ἡ γύρω περιοχή (Δαρδανέλια) στήν Ἰλιάδα, (Ὀμήρου Ἰ-

λιάδα, Ραψ. 5, στίχοι 214-241, αλλά και σέ πλείστα ἄλλα κεφάλαια τόσο τῆς Ἰλιάδος, ὅσο καί ἄλλων συγγραφέων).

Ἱστορικά οἱ Δαρδανοί (Τρῶες), Φρυγες καί Μοισοί μετανάστευσαν ἀπό τήν Μακεδονία (ἡ πόλη Ἐδεσσα ἦταν φρυγική καθώς καί ἡ ἴδια ἡ ὀνομασία), πρός τήν Μ. Ἀσία πρὶν τό 2.000 π.Χ. Γι' αὐτό τό λόγο ὑπάρχουν δύο Φρυγίες, Δαρδανίες, Μοισίες, καί στήν Βαλκανική καί στήν Μ. Ἀσία. (Ἡρόδοτος Β', 32 ἐδαφ.)

Ἡ περίπτωση ἀναφέρεται ἀπό τό Διόδωρο τόν Σικελιώτη ὡς ἐξῆς:

«... Δάρδανον μεγαλεπήβολον γενόμενον, καί πρῶτος εἰς τήν Ἀσίαν διαπεραιωθέντα, τό μὲν πρῶτον κτίσται πόλιν Δάρδανον, καί τό βασίλειον τῆς περὶ τήν Τροίαν ἀναστήσασθαι, καί τοὺς λαοὺς ἀφ' ἑαυτοῦς Δαρδάνους ὀνομάσας.

... Ἐπάρξαι δε αὐτοῦ φασί καί πολλῶν ἐθνῶν κατὰ τήν Ἀσίαν καί τοὺς ὑπὲρ Θράκης Δαρδάνους κατοικήσας...» (449)

Ἄλλος ἔπαινος γιά τόν Δάρδανο, ἀκούεται ἀπό τόν Ὅμηρο:

«... Πρῶτα ὁ Δίας ἐγέννησε τόν Δάρδανο. Καί κτίζει ὁ Δάρδανος τήν Δαρδανία, πολύ πρὶν ὑψώσουν ἐκεῖ οἱ μετέπειτα ἀπόγονοί του τό ἅγιον Ἴλιον, στίς πολύβρυσες πλαγιές τῆς Ἰδης.

Ἀπό τόν Δάρδανο ἐγεννήθη ὁ Ἐριχθόνιος ὁ ξακουστός βασιλέας γιά τά πολλά του πλοῦτη, καί τίς τρεῖς χιλιάδες ἄλογα, πού ἔβοσκαν στήν πεδιάδα τῆς Ἰδης...

Ἐκ τῶν Ἐριχθόνιων τῶν βασιλέων τῶν Τρώων ἐγεννήθησαν τρία λαμπρά βλαστάρια, ὁ Ἴλος, ὁ Ἀσσάρακος, καὶ ὁ Ἰσόθεος Γανιμήδης, ὁ πρῶτος στήν ὁμορφιά ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους...

Ἐκ τῶν Ἴλων ἐγεννήθη ὁ Λαομέδων, ἀπ' αὐτόν... ὁ Πρίαμος... καὶ ἀπὸ τῶν Πριάμων ἐγεννήθη ὁ Ἐκτωρ...»

- Τὴν ἐλληνικὴ καταγωγὴ τῶν Τρώων-Δαρδανῶν, σημειώνει καὶ ὁ Διονύσιος Ἀλικαρνασεύς πού λέει: «Καὶ τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν, ἐκ Πελοποννήσου ποτὲ ὠρμημένον».

- Γιὰ τὸ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἰλλυριοὶ ἦσαν Ἕλληνες δὲν ἀρκούμεσθε μόνο στήν μυθολογία, ἀφοῦ ἐτυμολογικά καὶ ἡ ἴδια ἡ λέξη Ἰλλυριός, μέ τὸ ὕψιλον καὶ τὰ δύο "λλ" ἔχει τὴν ἴδια ρίζα μέ τὸ Ἕλληνας. Τὸ μαρτυροῦν πολλές ἱστορικές πηγές ὅπως ὁ Ἡρόδοτος: (Ἡροδ. 5, 3, 61 σελ.) «Ὁ Κάδμος ὁ Θήβαϊος ἦταν Βασιλιάς τῶν Ἰλλυριῶν καὶ οἱ Ἰλλυριοὶ ἦσαν ἑλληνικὸ ἔθνος». Ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ρόδιος (Ἀργοναυτικά, 4, 516 σελ.) γράφει «...Κάδμος ...Θήβας ἐκπρολιπῶν, πρὸς Ἐγχελεάνας παραγίγνεται καὶ βασιλεύει Ἰλλυριῶν» (ὁ Κάδμος ἀφοῦ ἄφησε τὴ Θήβα, πάει στοὺς Ἐγχελεάνας καὶ γίνεται βασιλιάς τῶν Ἰλλυριῶν). Ταυτόχρονα ὁ Ἡρόδοτος (5,3, 137 σελ.) ἀναφέρει τὸν Ἰλλυριό ὡς γιό τοῦ Κάδμου. Καὶ ὁ Νόνος ὅμως δίνει πληροφορίες γιὰ τὴ συγγένεια καὶ τὴν ἐπιστράτευση τῆς Ἰλλυρικῆς φυλῆς τῶν Δαυλαντίων (Δαυλός) μαζί μέ τίς ἄλλες ἐλληνικὲς φυλές, γιὰ νά πολεμήσουν εἰσβολεῖς ἀπ' τὴν ἀνατολή (Νόνος, Β' τόμ., κ βιβλ., στίχ. 1-3).

«Ἦδη δι' Ἰλλυρίας Δαυλάντιον ἔθνος ἀρουῆζος καὶ

πεζόν Αιμονίας καί Πήλιον ἄκρο εἶσος Ἑλλάδος ἐγγύς ἴκανεν καί Ἀσνίη παρά πεζεῖς».

Γιά τήν ἴδια εἰσβολή τῶν ἄγνωστων αὐτῶν ἐχθρῶν ἀπό τήν Λυβίη καί τήν ἀνατολή, κατά τήν περίοδο τοῦ βασιλέα τῆς Κρήτης Μίνωα Α' (γύρω στό 3.300 π.Χ.) καί τοῦ Δαρδάνου, βασιλέα τῆς Μακεδονίας (ἦταν ἀδελφός τοῦ Ἡμαθίωνα, τοῦ Μακεδόνα καί τοῦ Λυκάονα, ἐνῶ ὁ Μίνωας Α' ἦταν γιός τοῦ Ἀστερίου, ἐγγονός τοῦ Δώρου, πού ἦταν γιός τοῦ Ἑλληνα καί ἐγγονός τοῦ Δευκαλίωνα), γράφει ὁ Νόνος στά Διονυσιακά (στίχ. 339-395 καί 428-430, Α τομ., 13 βιβλίο), ὅτι: «Ἀρχηγός τῶν ἐνιαίων δυνάμεων τῆς δυτικῆς Μακεδονίας καί τῆς Ἰλλυρίας ἦταν ὁ Ἀκταίων καί τῆς Κεντρικῆς καί Ἀνατολικῆς Μακεδονίας, ὁ Οἶαγρος».

Ἰλλυριοί καί Μακεδόνες λοιπόν, μέ κοινό ἀρχηγό τόν Ἀκταίωνα, ἀντιστάθηκαν ὡς ἴδιος λαός κατά τῶν εἰσβολέων Λυβίων. Ὁ Νόνος συμπληρώνει πῶς καί οἱ Θραῖκες συμμετεῖχαν σ' αὐτόν τόν πανπελασγικό ἀγῶνα.

«Θρακῆοις δέ Σάμιο συνέρρεαν ἀσπιδωταί Κόρανος οὐς προΐελε Ἡμαθίωνα, Βαρύγονος, ἔχων τήν Χιονόδεα Χαίτην...».

Ἀνασκαφές - Εὐρήματα - Πηγές

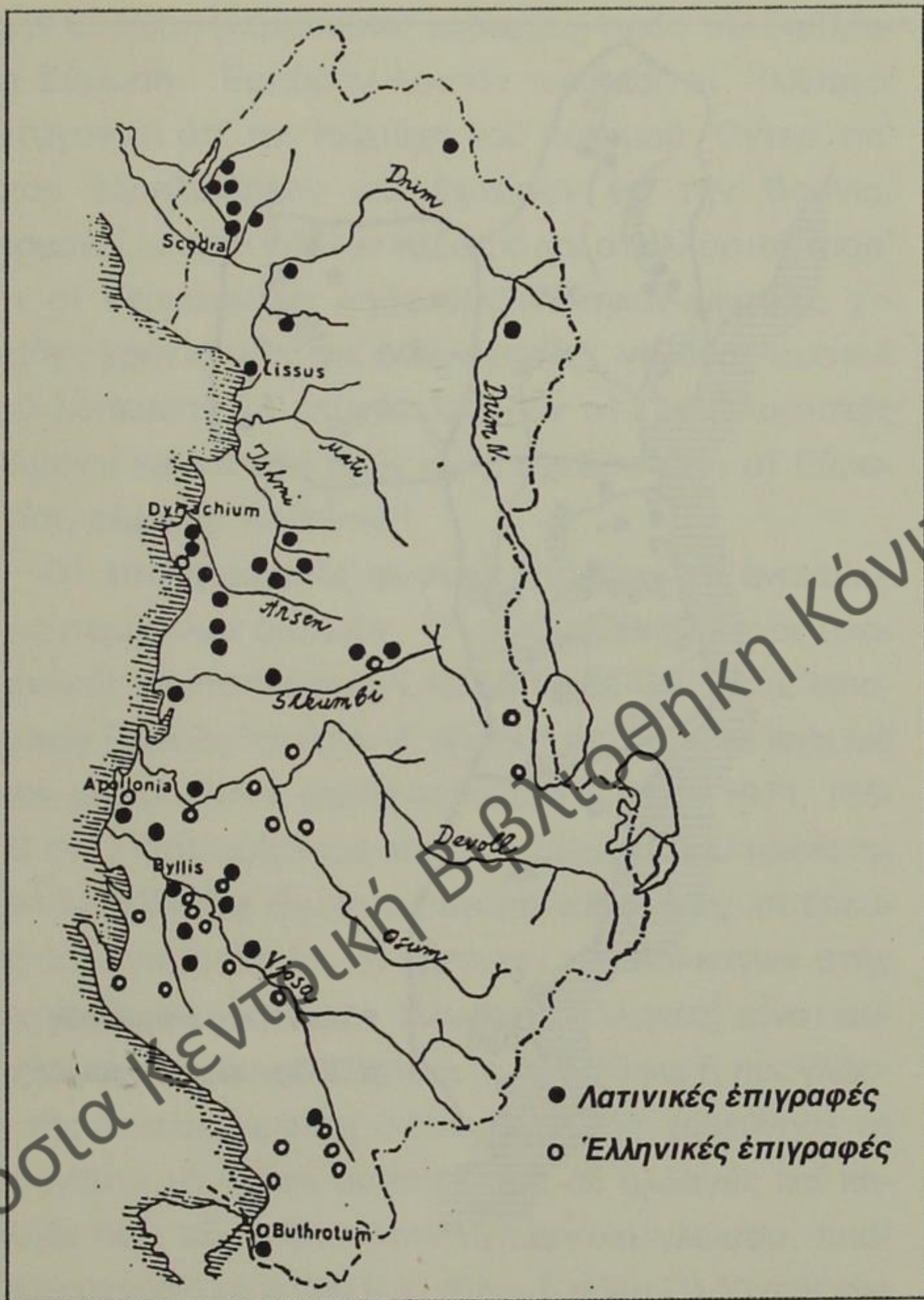
Ἡ περιοχή τῆς Β. Ἀλβανίας Παιονίας καί Δαρδανίας (Κόσοβο καί Σκόπια) φαίνεται ἀπ' ὅλες τίς μέχρι τώρα ἀνασκαφές, ὅτι ἀνήκει στήν σφαῖρα τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τουλάχιστον ἀπό τό 1.600 π.Χ. Μερικές ἀπό αὐτές τίς ἔρευνες, ὅπως αὐτή τῆς Ἀγγλικῆς

ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, περιλαμβάνονται στό βιβλίον τοῦ γνωστοῦ καθηγητοῦ τοῦ Καίμπριτζ Nicholas Hammond «*The Dating of some burials in Tunuli in South Albania, Annual of British School at Athens 66, 1971...*»

- Στήν περιοχή Τζιακοβίτσα τοῦ Κοσόβου, βρέθηκαν Μυκηναϊκά φάσγανα σέ τάφους τῆς ἐποχῆς τοῦ Χαλκοῦ. Ἄπ' ὅτι γράφει ὁ N. Hammond πάντως, νότια τοῦ Σκούμπη (Γενοῦσου) ποταμοῦ ὅλοι οἱ τάφοι καί οἱ ταφικές συνήθειες εἶναι ἴδιες μέ αὐτές τῆς νοτίου Ἑλλάδος τήν ἐποχή τοῦ Χαλκοῦ. Τό ἴδιο πράγμα ἀναγνωρίζει καί ὁ Σέρβος Ἀκαδημαϊκός Milutin Garasanjin. (Iliri I Albanci, SANU, Beograd 1988, 73 σελ.), τονίζοντας πώς, ὡς ἰλλυρική περιοχή μπορεί νά χαρακτηριστεῖ, ἡ βορείως τοῦ Σκούμπη Ἀλβανία, ἐνῶ ἡ νοτίως, Ἑλληνική.

Γιά τούς Ἰλλυριοῦς γράφει πώς: οἱ φυλές αὐτές δέν εἶχαν ποτέ καμία σχέση μεταξύ τους, καμία σύνδεση. Ὑπῆρχε μέγανος τοπικισμός καί ἔχθρα μεταξύ τους, καί φαίνεται ὅτι ἦταν μία ὁμάδα φυλῶν μέ γλωσσική συγγένεια, ἀλλά ὄχι ἕνας λαός, ὁ Ἰλλυρικός!

Γιά τήν καταγωγή τῶν Ἰλλυριῶν ὑπάρχουν καί ἀπόψεις τρίτων, ὅπως τῶν ναζιστῶν, ἀπ' τούς ὁποίους ὑποστηρίχτηκε μάλιστα καί ἡ ὑποτιθέμενη κάθοδος τῶν ἐλληνικῶν φυλῶν ἀπό τό «Τευτονικό βορρά». Ἐτσι ὁ Φ. Μπόπ (Bopp) ἐφηῦρε τό 1816 τήν «ἰνδοευρωπαϊκή γλώσσα» καί ἄρχισε στή συνέχεια νά ψάχνει καί γιά τήν ἰνδοευρωπαϊκή κοιτίδα - Ἰνδογερμανική ὅπως τήν ἀποκαλοῦσαν. Στά πλαίσια αὐτά, οἱ G. Kossina καί C. Schuchard, ἐφηῦραν ἕνδεκα (11) μεταναστεύσεις ἀπό

Ἡ διασπορά τῶν ἑλληνικῶν καί τῶν λατινικῶν ἐπιγραφῶν, στήν ὑστερορωμαϊκή ἐποχή (μετά δηλαδή ἀπό 4½ αἰῶνες ρωμαϊκῆς κυριαρχίας.). Οἱ Ρωμαϊκές ἐπιγραφές βέβαια, δέν δείχνουν πολιτιστική επίδραση, ἀλλά διοικητική.

Έη παλαιά, ή νέα (Ρωμαϊκή) Ήπειρος καί Πρεβαλίδα ή Πρεβαλιτάνια, μαζί μέ τήν περιοχή βόρεια τών Σκοπίων (νότια Σερβία-Μοράβα-σήμερα). Τά όρια χρησιμοποίησης του έλληνικοῦ καί του ρωμαϊκοῦ αλφαβήτου, όπως όπως φαίνεται από τίς έπιγραφές πού ανασκάφτηκαν.

τή β. Εὐρώπη (γερμανικές περιοχές) πρὸς τὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη. Ἐφηῦραν λοιπὸν πῶς καὶ οἱ Ἰλλυριοὶ κατάγονται ἀπ' τὴν περιοχή τοῦ ποταμοῦ ὄντερ, ἀπ' ὅπου ἐξαπλώθηκαν καὶ ἔφτασαν ὡς τὴν Βοσνία. Γερμανοὶ λοιπὸν γιὰ τὸν ναζισμό καὶ οἱ Ἰλλυριοὶ, (παρ' ὅτι οἱ Γερμανοὶ ὡς λαὸς ἐμφανίστηκαν μερικές χιλιάδες χρόνια μετὰ τοὺς Ἰλλυριοὺς), γεγονὸς φυσικά πού ἔσπευσαν νὰ ἐκμεταλλευτοῦν οἱ Πανιλλυριστὲς Ἀλβανοὶ καὶ νὰ μᾶς ποῦν πῶς, σχεδὸν ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι, εἴμαστε Ἀλβανοί!!!

Οἱ ἐπιστημονικὲς φυσικὰ ἀπόψεις καὶ ἀνακαλύψεις περὶ ἄλλων ὁμιλοῦν. Ὁ μεγάλος Βούλγαρος ἀκαδημαϊκὸς γλωσσολόγος VLADIMIR GEORGIJEV. (L'ethnogenese Paleobalkanique d'apres. Les donnees linguistiques, ploudiv 1969, studia balkanica 5, Sofija 1971, 155-170 σελ.) στηριζόμενος καὶ στὶς ἐρευνες τοῦ προϊστοριολόγου Georgi Georgiev, ἀνακοινώνει πῶς, οἱ ἐρευνες ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν Βαλκανίων στὴν ἀρχαία ἐποχὴ, (Θράκες, Ἰλλυριοὶ, Ἕλληνες) εἶναι αὐτόχθονες καὶ πῶς στὰ Βαλκάνια γεννήθηκε ἡ προγλώσσα τῆς ἀποκαλούμενης ἰνδοευρωπαϊκῆς. (ἐρεύνησε τὰ ὑδρονύμια τὰ πλέον συντηρητικὰ σὲ ἀλλαγές καὶ κατέληξε πῶς εἶναι ὅλα στὴν πελασγικὴ γλώσσα, ἀπαράλλαχτα ἀπὸ τὸ 6.000 π.Χ. Ἔτσι ἡ πόλη Πλόβντιβ τῆς Βουλγαρίας, γνωστὴ στοὺς Ἕλληνες ὡς Φιλιππούπολη, ὅπως τὴν ὀνόμασε ὁ Φίλιππος Α' τῆς Μακεδονίας, ὀνομάζονταν πρὶν τὸν Φίλιππο «Πουλπουντέβ», πού ἔχει τὴν ἴδια ἀκριβῶς ρίζα καὶ σημασία μὲ τὸ Πλόβντιβ ἢ ἡ ἐπιπλέον (πόλη). Λέξη πού κατάγεται ἀπὸ τὸ ἐλ-

ληνικό - πελασγικό ρῆμα πλέω, από τό όποϊο κατάγε-
ται καί τό αντίστοιχο ρῆμα τῆς Βουλγαρικῆς καί σερ-
βικῆς, «plonim»=πλέω καί Πουλπουντέβα ἢ Πλόβντιβ
ἢ «'Η ἐπιπλέουσα (πόλη)», ἢ ἡ ἔχουσα πολλά νερά.

Παρ' ότι ό V. Georgiev δέν χαρακτηρίζει αὐτή τήν
γλώσσα, ἢ τήν ομάδα τῶν συγγενῶν βαλκανικῶν γλωσ-
σῶν ὡς προελληνική ἢ πελασγική, ἀβίαστα βγαίνει τό
συμπέρασμα ότι πρόκειται γιά τήν πρόγονο τῆς ἑλλη-
νικῆς, τήν όποία μιλοῦσαν οί λαοί τῆς πελασγικῆς ὀ-
μοεθνίας, Ἑλληνες, Ἰλλυριοί καί Θραῖκες, ὅπως δέχεται
καί ό M. BUDIMIR στήν ἔρευνά του «Greci I Pelasti, SA-
NU, II Beograd 1950».

Ἄπό τόν Πλίνιο τόν πρεσβύτερο (Plinius, III, 4) κα-
θώς καί από ἕναν ἄλλο Ρωμαῖο συγγραφέα τόν Πομπό-
νιο τόν Μέλα (Pomponius Melas II, 55-56) μαθαίνουμε
ότι, οί Ἰλλυριοί στήν ρωμαϊκή ἐποχή ἦταν μία ομάδα
φυλῶν πού κατοικοῦσε στήν σημερινή νότιο Ἄλβανία
καί πώς τό ὄνομα "Ἰλλυριοί" ἐπεκτάθηκε σταδιακά
πρός τά βόρεια, ὥστε ἔγινε ἐθνικό ὄνομα καί ἄλλων βο-
ρειότερων φυλῶν (πού ὅπως ἐννοοῦν δέν ἦταν γνήσιες
Ἰλλυρικές). Τό ἴδιο ἔγινε καί μέ τό ὄνομα Ἰταλός, μάς
λένε οί δύο συγγραφεῖς, πού από ὄνομα μιᾶς φυλῆς
καί μιᾶς μικρῆς περιοχῆς (σημερινή Καλαβρία), ἐξα-
πλώθηκε σταδιακά πρὸς τά βόρεια. (Καί ἔγινε ἐθνικό
ὄνομα καί ἄλλων, μή ἰταλικῶν φυλῶν).

Τό ἴδιο ὑποστηρίζει καί ἡ ἀκαδημαϊκός τῆς Σερ-
βίας Φανούλα Παπάζογλου μέ βάση φυσικά τίς πηγές
(Iliri i Albanci, SANU, Beograd 1988, σελ. 150). Οί Ἰλλυ-
ριοί μάς λέει, ἐπέβαλαν τό ὄνομά τους καί σέ ἄλλες φυ-

λές πού δέν ἦταν Πελασγικές!!!

Παρ' ὅλες ὅμως τίς ἱστορικές πηγές, οἱ Ἴαλβανοὶ ἱστορικοὶ, πολιτικοὶ καὶ λογοτέχνες (Κανταρέ), ἐπιμένουν σέ ἓνα στεῖρο Πανιλλυρισμό, πού ἔφτασε σέ σημεῖο νά διδάσκει ὅτι ὁ Πύρρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἡπειροῦ ἦταν Ἴαλβανός(!) (Ἴλλυριός μέ τήν ἔννοια τοῦ Ἴαλβανός), ἡ μάνα τοῦ Μεγάλου Ἰαλεξάνδρου, Ἰολυμπιάδα, Ἰαλβανίδα καί ἡ Ἰαρτα (Ἰαμβρακία) πρωτεύουσα τόσο τῆς ἀρχαίας Ἰαλβανίας, ὅσο καί τοῦ Δεσποτάτου τῶν Ἰαλβανῶν (Ἰγπῆρξαν βέβαια Δεσπότες Ἰαλβανοὶ στήν Ἰαρτα ὅπως ὁ Σπάτας ἀλλά ὡς ἐπικεφαλῆς ἑλληνικοῦ καί ὄχι Ἰαλβανικοῦ Δεσποτάτου). Καί τὸ μαντεῖο τῆς Δωδώνης ἐπίσης παρουσιάζεται σάν ἓνα ἀρχαῖο Ἰαλβανικό Ἰερό!!! (Les Illiriens, Tirana 1985, Ἰακαδημία ἐπιστημῶν τῆς Ἰαλβανίας).

Ἰας ἐπανερχομε ὅμως στό Κόσοβο .

Τό κενό τῶν ὑλικῶν, γραπτῶν καί ἄλλων γλωσσικῶν ἀποδείξεων κάνει ἀφάνταστα δύσκολο τό ἔργο μας στό νά παρακολουθήσουμε τήν ἐξέλιξη τῶν Δαρδανῶν. Ἰταν οἱ Δαρδανοὶ καθαρῶαιμοι Ἰλλυριοὶ, ἡ μίγμα Ἰλλυριῶν, Ἰθρακῶν καί Πρωτοφρύγων, ὅπως πιστεύει ὁ Βούλγαρος Ἰακαδημαϊκός - γλωσσολόγος Βλ. Γεωργιέφ πού μελέτησε τά γλωσσικά κατάλοιπα τῶν Δαρδανῶν μέσω τῶν ὑδρονομίων. Ἰναμφισβήτητα λοιπόν ἔστω καί μέσω ἐπιμιξίας, οἱ Δαρδανοὶ ἦταν Πελασγικός λαός καί μάλιστα, ἓνας ἐκ τῶν ὀλίγων πού κατόρθωσαν νά φτιάξουν κράτος στά βόρεια τῆς Μακεδονίας.

Ἰνας ἄλλος τρόπος, περισσότερο ἀσφαλῆς, γιά νά βγάλουμε συμπέρασμα εἶναι ἡ ὀνοματολογία. Ἰ

ανάλυση δηλαδή, τῶν κύριων ὀνομάτων. Βρέθηκαν πολλά ὀνόματα σέ ἐπιγραφές καί κείμενα, ἴσως πλέον τῶν χιλίων. Ἐξ' αὐτῶν παρατηροῦμε ὅτι: σέ ὅλες τίς περιοχές τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας καί τῆς Δαρδανίας (Σκόπια-Κόσοβο) τά ὀνόματα εἶναι ἐλληνικά καί γραμμένα κυρίως στό ἐλληνικό ἀλφάβητο (ἀργότερα μέ τή Ρωμαϊκή κατάκτηση, ἐμφανίζονται καί στό λατινικό). Βορείως αὐτῶν τῶν περιοχῶν, τά ὀνόματα δύσκολα ἐτυμολογοῦνται. Τά ὀνόματα τῶν Ἰλλυριῶν ἡγεμόνων ὅπως «Πλευράτης, Γένθιος, Τίππακος, Κλείτος, Γλαύκιος, Βαρδίλης, Μονούνιος, Πλάτωρος, Τεῦτα (θηλ.) ...» μόνο ὅτι εἶναι Ἑλληνικά (πελασγικά) δείχνουν.

Ἄς ξαναπεράσουμε πάλι στούς Δαρδανούς:

Οἱ Δαρδανοί, δημιούργησαν ἕνα ἰσχυρό, ἀλλά βραχύβιο κράτος, τό δεύτερο στη σειρά κράτος, μετά τό κράτος τῶν Ἰλλυριῶν.

Οἱ Κέλτες, τόν 4ο π.Χ. αἰ. ἐρήμωσαν τή Δαρδανία καί ἔτσι χάθηκε προσωρινά τό βασιλεῖό τους γιά νά ἐμφανιστεῖ ξανά τήν πρώτη τριακονταετία τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. ταυτόχρονα μέ τήν ἐπανεμφάνιση τοῦ ἰλλυρικοῦ κράτους. Αὐτή τήν ἐποχή τό κράτος τῶν Ἰλλυριῶν ἐπεκτείνεται ἀπό τήν βόρειο Ἡπειρο ὡς τόν Νερέτβα ποταμό (Βοσνία) καί βασιλιάς του εἶναι ὁ Γλαύκιος, πού τιτλοφορεῖται ὡς «βασιλεύς ὅλων τῶν Ἰλλυρῶν». Καί τό κράτος αὐτό ὅμως, ἦταν τό ἴδιο ἐφήμερο. Τό 228 π.Χ. ξέσπασε ὁ Α΄ Ἰλλυρικός πόλεμος καί ἡ σταδιακή κατάκτηση τῆς Ἰλλυρίας ἀπό τούς Ρωμαίους. Τήν ἴδια ἐποχή, οἱ Δαρδανοί ἀπασχολοῦνταν μέ συνεχεῖς πολέμους ἐναντίων τῶν Μακεδόνων.

Τά σύνορα μεταξύ τοῦ Ἰλλυρικοῦ καί τοῦ Δαρδανικοῦ κράτους ἦταν περίπου στά σημερινά Ἄλβανο-Σκοπιανά σύνορα καί πρός τά νότια κοντά στό Τέτοβο, ἀπ' ὅπου συνέχιζαν οἱ Παίονες καί οἱ Μακεδόνες. Καί σ' αὐτή τήν ἐποχή, τήν πρώϊμη ρωμαϊκή, ὅλα τά ἐπιγραφικά εὐρήματα εἶναι στήν ἐλληνική γλώσσα, γεγονός που ἀποδεικνύει τήν ταυτότητα κατοίκων.

Οἱ Ἄλβανοί κι ὁ Πτολεμαῖος

Ἐνῶ λοιπόν φαίνεται ὀλοκάθαρα ὅτι οἱ γνήσιοι Ἰλλυριοί, ὡς Πελασγοί, μιλοῦσαν γλώσσα συγγενική τῆς ἐλληνικῆς, παρόμοια μέ τήν διάλεκτο τῶν Ἡπειρωτῶν καί τῶν Μακεδόνων, τό ὄνομα Ἄλβανός φαίνεται ὅτι μικρή μόνο ἐθνολογική σχέσει ἔχει μέ τό «Ἄρβων», «Ἄρβωνῖται» τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου (Γεωγραφική ὑφήγηση, Ἀθήνα 1883). Ὑπάρχει μιά περίπτωση νά προέρχεται ἀπό τό «Ἄρειος», σ' ἀνάμνηση τῆς ἄρειας καταγωγῆς των, πράγμα πού εἶναι πιθανό, μετά ἀπό ὅσα ἀναφέρουν ὁ Ἀπολλόδωρος ὁ Ρόδιος, ὁ Νόνος καί οἱ Ὀρφικοί Ὕμνοι. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἡπείρου καί Μακεδονίας, κράτησαν δηλαδή τό ὄνομα τῆς μακρυνῆς καταγωγῆς τῶν Πελασγῶν, δηλαδή τό Ἄρειοι (Ἄρειοι εἶναι οἱ λαοί πού προέρχονται ἀπό τά ὑψίπεδα τοῦ Ἰράν καί τήν Μ. Ἀσία, ὅπως οἱ Πέρσες, Μήδοι, Πάρθοι, Κούρδοι, Πελασγοί, Ἀρμένιοι, Καυκάσιοι γενικῶς...). Ἀπό τήν ἐτυμολογία τῆς λέξης Ἄρειοι Ἀρειμάνιοι, βγαίνει καί ἡ ἄποψη πού στηρίζουν ὀρισμένοι ὅτι, καί τό «Ἀρμάνοι», δηλαδή οἱ Βλάχοι, πού αὐτοαποκαλοῦνται μ' αὐτό τόν ὄνομα, εἶναι προϊόν τῆς μνήμης γιά τήν

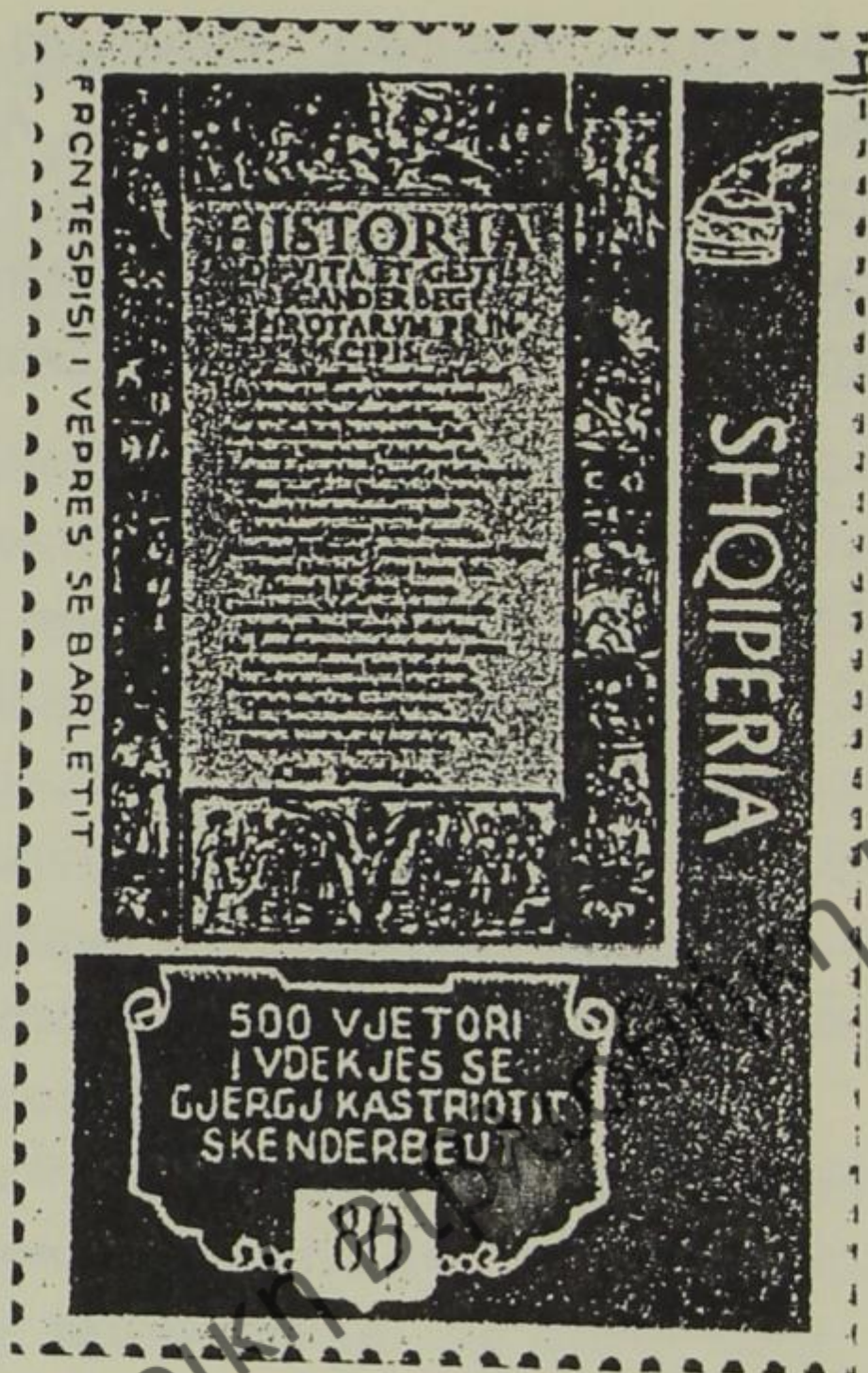
Ἄρεια καταγωγή τους. Τό ὅτι τό Ἄρειμάνιοι καί τό Ἄρμάνοι μπορεῖ νά ἔχουν τήν ἴδια ρίζα, εἶναι ἀποδεκτό, δέν εἶναι ἀποδεδειγμένο ὅμως γιά τό πότε οἱ Βλάχοι ἄρχισαν ν' ἀποκαλοῦν ἑαυτούς Ἄρμάνους-Ρωμάνους.

Ἡ λέξη Ρωμαῖος ὅμως καί ἡ Ρώμη, κατάγονται καί αὐτές ἀπό τό Ἄρειος. Ὅπως μάς λέει ὁ Νόνος, ἡ Ρώμη κτίστηκε ἀπό Ἄρκαδες Πελασγούς καί ἐξαπλούμενη ἀπό τό ἐλληνικό πολίδριο Παλατίνο, πού ἦταν Ἄρκαδική ἀποικία, ἔγινε ἰσχυρή καί ὀνομάστηκε Ρώμη (Ρώμη = δύναμη, ἰσχύς, ἡ ρωμαλαῖος = ἰσχυρός, ἡ Ἄρειος = ὁ ἰσχυρός... Τό Ρώμα, ὀφείλεται στήν ὄρωική, πελοποννησιακή κυρίως διάλεκτο ὅπου τό μακρό η μετατρέπεται σέ α = Ρώμα = Ρώμη).

Στήν Ρωμαϊκή ἐποχή, ἡ σημερινή Ἄλβανία περιλαμβάνονταν στήν ἐπαρχία Πρεβαλιτάνια μαζί μέ τό σημερινό Μαυροβούνιο, τήν Epirus pona, πού ἐκτείνονταν ἀπ' τόν Σκούμπε ποταμό, ὡς τά βόρεια τοῦ Δυρραχίου καθώς καί τμήματος τῆς παλαιᾶς Ἠπείρου. Ὅλες οἱ πηγές, ἀνασκαφικές, ἐπιγραφές καί τά κείμενα, δείχνουν ὅτι ἡ ἐλληνική ἐπιρροή ὑποχώρησε ἔναντι τῆς ρωμαϊκῆς βορείως τοῦ Γενούσου (Σκούμπε) ποταμοῦ. Ἐκτοτε ἡ διοικητική αὐτή διαίρεση τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας στήν περιοχὴ τῆς Ἄλβανίας καί τοῦ Κοσόβου, ὑπέστη πολλές, μικρές ἢ μεγάλες ἀλλαγές, τόσο ἐδαφικές, ὅσο καί ὀνομαστικές. Τό ὄνομα Illiricum κυριαρχοῦσε, ἀλλά αὐστηρά ὡς γεωγραφικός-διοικητικός ὄρος, ἐνῶ οἱ ἐλληνικές πόλεις ἐξακολουθοῦσαν νά δίνουν ἀκόμη τό πολιτιστικό στίγμα τῆς

περιοχής: Δυρράχιο (Ντούρες), ἼΑπολλωνία (Φιέρι),
Βούλλις, ἼΑμαντία, Πουλχεριόπολις, Αὐλών, ἼΑλιστρον,
Σκούταρι (Σκόδρα), ἼΑντιγόνεια (Μπεράτι), ἼΕλισούς
(Λιέζς), ἼΕλκύνιον (Οὐλτσιν), ἼΑντίβαρις (Μπάρ), Λυ-
χνιδός (ἼΑχρίδα), ἼΗράκλεια (Μοναστήρι) Σκόπια κ.λπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Τεκμήριο ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ από αλβανική σειρά Γραμματοσήμων. «ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς Ζωῆς καί τῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ ΣΚΕΝΤΕΡΜΠΕΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ». Τό ἐπικάλυμμα τοῦ ἔργου τοῦ ΒΑΡΛΕΤΙ. Γεώργιος Ἰωάννου Καστριώτης (Σκεντέρμπεης) 1404-1467 μ.Χ. Ἡπειρώτης Πρίγκηπας. Σέ ἐπιστολή του πρὸς τόν Πρίγκηπα τοῦ Τάραντος Πικίνιον γράφει: «Οἱ προπάτορες ἡμῶν ἦσαν Ἡπειρῶται, ἐκ τῶν ὁποίων, ἠγέρθη ἐκεῖνος ὁ Πῦρρος, τοῦ ὁποίου τὴν ὀρμὴν μόλις οἱ Ρωμαῖοι ἐδυνήθησαν νά ἀντικρούσουν...».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄

ΣΚΥΠΕΤΑΡΟΙ, ΑΛΒΑΝΟΙ ΚΙ ΑΡΝΑΟΥΤΗΔΕΣ

Όλες οι άνωτέρω όνομασίες είναι έθνικά όνόματα τών Άλβανών. Η μόνη όμως έκ τών άνωτέρω όνομασιών, πού προέρχεται από τή γλώσσα τών Άλβανών και έχει σημασία γι' αυτούς, είναι τό Σκυπετάροι. Τό όνομα αυτό όμως, ως έθνικό προσδιοριστικό αυτού του λαού, έμφανίζεται έντελώς ξαφνικά, χωρίς καμία είδηση, πιθανότατα κατά τόν 14ο-15ο αί. μ.Χ.

Τό όνομα Σκυπετάροι σημαίνει άετοί. Πήρε άραγε αυτό τό έθνος τό όνομά του από τόν βασιλιά τών πτηνών, τόν άετό; Μήπως τό πήρε από τήν έλληνική (βυζαντινή) πολεμική σημαία (δικέφαλος άετός σέ μώβ φόντο) τήν όποία έκανε δημοφιλή ο μεγαλύτερος ήρωας τών Άλβανών, ο Γεώργιος Καστριώτης; Ός γνωστό ο Γ. Καστριώτης ήταν άξιωματούχος του Βυζαντίου και άποχώρησε από τήν Κωνσταντινούπολη όπου ζούσε, όταν οι Τούρκοι έφτασαν στήν βόρεια Άλβανία απ' όπου κατάγονταν, γιά νά οργανώσει τήν άμυνα και σαν βυζαντινός άξιωματούχος τό λαβαρό του ήταν ή βυζαντινή πολεμική σημαία, σημαία τής σημερινής Άλβανίας... Ο Καστριώτης έζησε κατά τόν 15ο αιώνα μ.Χ..

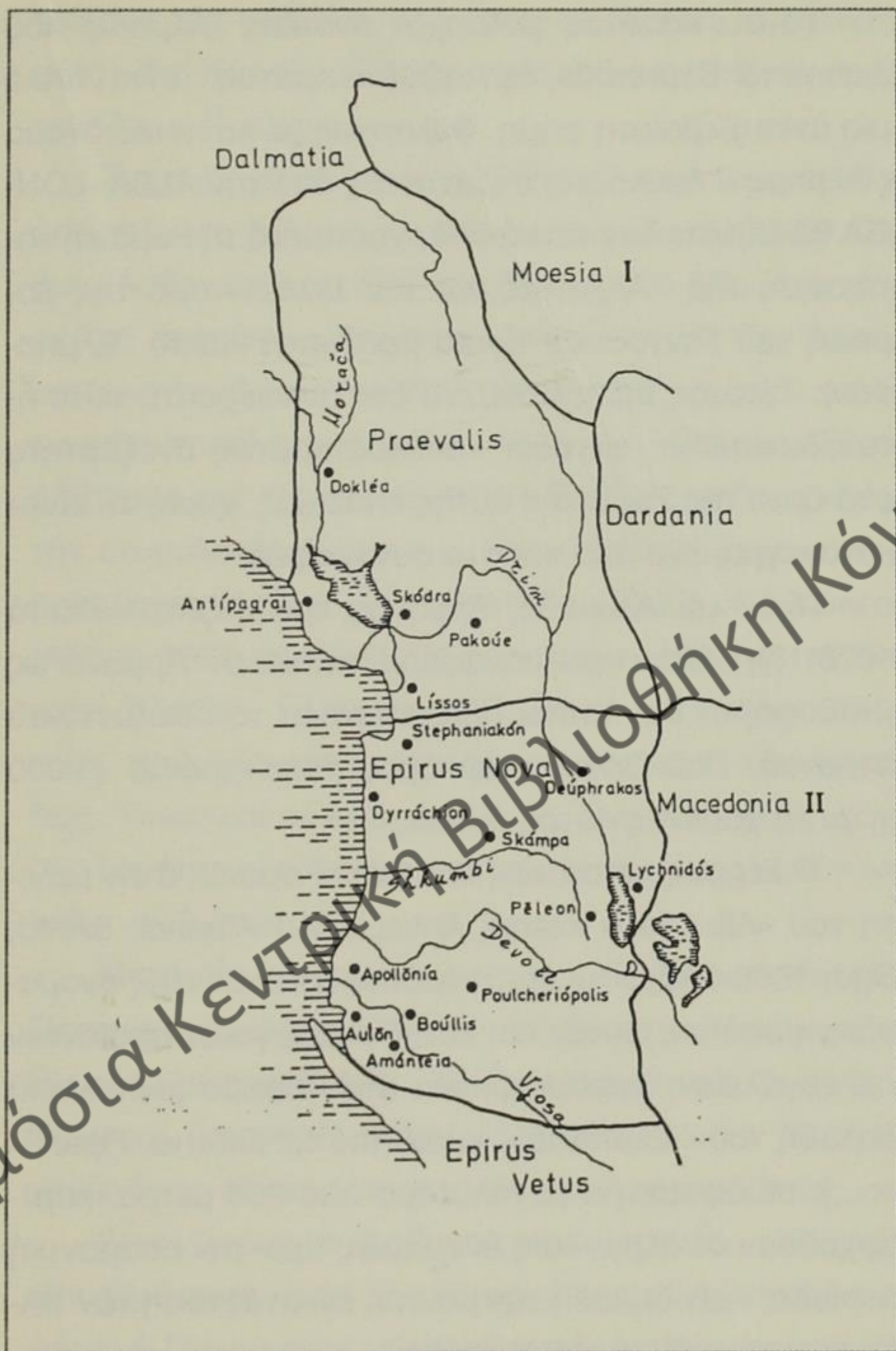
Πιο πάνω είδαμε μία εισαγωγική αναφορά στήν

έτυμολογία του «Σκυπετάροι». Τώρα θά στηρίξουμε αυτή τήν έτυμολόγηση μέ κάποια ιστορική πηγή πού έμφανίζεται τόν 10ο μ.Χ. αιώνα, έποχή, πού συμβαίνει νά έμφανίζεται στήν ιστορία καί ο 'Αλβανικός λαός (όχι ως άλβανικό έθνος τότε, αλλά ως Ρωμηοί-Έλληνες, φανατικοί Χριστιανοί Όρθόδοξοι καί σωτήρες του έλληνικοϋ έθνους αργότερα, στήν διαδικασία παλιγεννεσίας του όποιου συνέβαλαν τά μέγιστα).

Ό Ρωμαϊος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος Πορφυρογένητος, αναφέρει στό έργο του «De administrativo imperio» τήν πόλη τών Σκοπίων ως Σκέπια ή Σκεϋπτα (Shkopeta). Έπειδή λοιπόν καί ιστορικά ή καταγωγή τών 'Αλβανών βρίσκεται στήν περιοχή τών Σκοπίων, τήν έποχή πού συμβαίνει ή διεργασία δημιουργίας του λαοϋ αυτού (του 11ου μ.Χ. αιώνα), τυχαίνει τά Σκόπια νά όνομάζονται Σκεϋπτα (Shkopeta). Έτσι, είναι περισσότερο πιθανό τό Σκυπετάροι ως έθνικό όνομα νά σημαίνει Σκοπιανοί καί όχι άετοί.

Η έρμηνεία αυτή είναι ή πλέον σοβαρή καί ή ταυτότητα του Σκυπετάροι μέ τό άετοί μόνο σύμπτωση μπορεί νά χαρακτηριστεϊ, όπως καί τό Έλλάς μέ τό Έλαιο, πού κάλιστα θά μπορούσε κανείς νά τό έτυμολογήσει μέ τόν ειρμό ότι: ή Έλλάς παρήγαγε ως κύριο προϊόν τό έλαιο Έλιάς! Σοβαρή όμως παραμένει καί ή πιθανότητα του Σκίπ=βράχος= Όρεσίβιοι=Σκυπετάροι!

Τό όνομα 'Αλβανοί, δέν σημαίνει κάτι στήν 'Αλβανική γλώσσα. Πρόκειται για όνομα πού άλλοι λαοί χρησιμοποίησαν για νά προσδιορίσουν αυτό τό λαό.

Ἡ νέα Ἥπειρος καί ἡ Πρεβαλίδα (Πρεβαλιτάνια) μέ τίς ἑλληνικές πόλεις, στήν ἐποχή τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Τό ὅτι κάποιος φύλαρχος ὀνόματι Ἄλμπας, πού ἔκτισε τό Ἐλμπασάν, ἔφτιαξε ἓνα κράτος... εἶναι ἀπλά μία ἀνεπιβεβαίωτη φήμη. Φύλαρχος μέ λατινικό ὄνομα (Ἄλμπας = Λευκός) ἢ στρατιώτες ἀπό τήν ALBA -LON- GA θά ἔπρεπε λογικά νά ὑπάρχουν μετά τή Ρωμαϊκή κα- τάκτηση τῆς Ἄλβανίας καί τόν ἐκλατινισμό της βο- ρεῖως τοῦ Γεννούσου (ὅπου βρίσκεται καί τό Ἐλμπα- σάν). Τέτοιος ὅμως πουθενά δέν ἀναφέρεται, οὔτε ἦ- ταν δυνατό νά φτιάξει κάποιος κράτος ἀνεξάρτητο στά ὅρια τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, χωρίς νά εἶναι καταγεγραμένο ἀπό κάποιο συγγραφέα.

Τό ὄνομα Ἄλβανός, Ἄρβανός, ἐμφανίζεται κατὰ τό 1078-1081, ὅταν πρωτοαναφέρονται καί οἱ Ἄρβανοί ὡς μισθοφόροι καί λοιποὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Βυζαντινοῦ στρατοῦ. Ποῦ βρίσκονταν ὅμως τόσα χρόνια (1.000 χρόνια) χαμένος αὐτός ὁ λαός;!

Ὁ Σέρβος ἱστορικός Branislav Popovic, στήν μελέ- τη του «Albania u kasnoj Antici, Illiri I Albanci, SANU, Bgd, 1988», κατόπιν ἐπισταμένης ἔρευνας στίς ὀνομα- σίες, φρούτων, φυτῶν καί λοιπῶν γεωργικῶν προϊόντων καί ἐργαλείων, ἀνακάλυψε ὅτι στό Κόσοβο (ἀνατολικά δηλαδή τοῦ Ἐλμπασάν, γύρω ἀπό τά Σκόπια, Πρίστι- να...), σέ ὑψόμετρα μεγαλύτερα ἀπό 900 μέτρα, κυρι- αρχοῦσαν οἱ ἀλβανικές ὀνομασίες πρὶν τήν ὀθωμανική περίοδο, πρὶν δηλαδή τήν μόνιμη ἐγκατάσταση τῶν Ἄλ- βανῶν στά πεδινά τοῦ Κοσόβου.

Οἱ πληθυσμοὶ αὐτοὶ ζοῦσαν ἀποκλειστικά σ' αὐτά τά ὕψη, ἦταν ὀργανωμένοι σέ μικρές πατριές καί φυ- λές καί ἀπέφευγαν ἐπιμελῶς κάθε ἐπαφή μέ τούς κα-

τοίκους τῶν πεδινῶν, πού ἦταν οἱ Σέρβοι, ἐγκατεστημένοι στό Κόσοβο (Ράσκα στά Σερβικά), ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 7ου μ.Χ. αἰώνα.

Σχετικά μέ τό ὄνομα « Ἄλβανοί» πού τούς δώθηκε ἀπό τρίτους. Εἶδαμε ὅτι ἡ ἀναφορά τῶν Ἄλβανῶν (Ἄρβων- Ἄρβανόπολις) ἀπό τόν Πτολεμαῖο Κλαύδιο, μπορεῖ νά σημαίνει « Ἄρειανοί», σ' ἀνάμνηση τῆς Ἄρειας καταγωγῆς τῶν φυλῶν αὐτῶν, ἴσως ὅμως νά εἶναι καί λατινικῆς προέλευσης *Albus*=λευκός ἢ *Albanus*=ξένος, ἀλότριος καί *Albania*=ξένη γῆ. Συνδέεται ὅμως καί μέ τήν ἐτυμολογία *Aluanus* - Ἄλουανία=ψηλή χώρα ἡ ὁποία (κατά τόν Νικ. Ἐλευθεριάδη, «Πελασγοί» Κάκτος, Ἀθήνα 1997, σελίδα 277) εἶναι ταυτόσημα μέ τά ὀνόματα Ἐλινῶν - Ἐλλήνων - Ἐλλιόνων - Βυλλιόνων - Ἰλλυριῶν, πού ὅλα αὐτά σημαίνουν κατοίκηση τῶν ὑψιπέδων. Ὅπως καί οἱ λέξεις Ἰλλιον, Ἰλλύσια πεδία, μέ τίς ὁποῖες ἀποκαλοῦνταν τό «ὑπέρτατον μέρος τοῦ οὐρανοῦ», «τοῦ ὑψίστου»!

Μετά τίς πληροφορίες πού μᾶς δίνει ὁ Κων/νος Πορφυρογέννητος, μία ἄλλη πηγή, αὐτή τῆς κόρης τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορα Ἀλέξιου Κομνηνοῦ, ἡ Ἄννα ἢ Κομνηνή, ἀναφέρει στήν « Ἀλεξιάδα» της τό Ἄρβανον χωρίς ὅμως ἄλλες πληροφορίες καί λεπτομέρειες.

Εἶναι ἄραγε τό Ἄρβανον αὐτό ἡ κοιτίδα τῶν Ἄλβανῶν; Πρόκειται περί τῆς ἴδιας πόλης μέ αὐτή πού ἀναφέρει ὁ Πτολεμαῖος; Καί ποῦ περίπου βρίσκονταν αὐτή ἡ πόλη τήν ἐποχή τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ (11ος αἰών);

Ἐντελῶς τυχαῖα, μία ἐπιγραφή πού βρέθηκε σέ ἐπιτάφια πλάκα, μαζί μέ τά ὀνόματα ἰλλυρικῆς κα-

ταγωγής που περιέχει, αναφέρει και την λέξη «**Ἄρβανόπολις**». Είναι ἡ μοναδική ὑλική καί ἐπιγραφική ἀρχαιολογική ἀπόδειξη γιά τήν ὕπαρξη αὐτῆς τῆς πόλης καί ἡ μοναδική ἔνδειξη γιά τήν τοποθεσία που πιθανόν βρίσκονταν αὐτή ἡ πόλη. Ἡ ἐπιγραφή βρέθηκε σέ τάφο στό Gornji Soljin κοντά στά Σκόπια καί χρονολογεῖται στόν 1ο π.Χ. αἰῶνα. (B. Josifofska, inscriptions de la Mesie superiere, VI, Beograd 1982, σελίδες 135-36)

Παρ' ὅτι ἡ ἀνακάλυψη τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς τοποθετεῖ τήν κοιτίδα τῶν Ἄλβανῶν πρὸς τά ἀνατολικά καί τά Σκόπια, ὑπάρχει καί ὁ ἀντίλογος που συνεχίζει νά θεωρεῖ τό Ἐλμπασάν ὡς τό ἀρχαῖο Ἄρβανον ἢ Ἄλβανον. Δέν ὑπάρχουν ὅμως πηγές που νά τό βεβαιώνουν. Αὐτό τό κενό, ἀπό τό 100 μ.Χ. ὡς τό 1.100 μ.Χ. περίπου εἶναι τρομερά μεγάλο, ὥστε στηρίζεται στό χάος κάθε προσπάθεια ἐρμηνείας στά περί τῶν Ἄλβανῶν καί στή σχέση τους μέ τοὺς Ἰλλυριοὺς.

Περναῖμε λοιπόν σέ μία ἄλλη σειρά πηγῶν, που ἀκολουθοῦν χρονικά, μέ προσπάθεια δική μας νά τίς συρράψουμε. Πηγές που ἐμφανίζουν τοὺς Ἄλβανούς νά κατάγονται ἀπό τήν Ἄλβανία τοῦ Καυκάσου. Κι ἐδῶ τά κενά εἶναι τεράστια, ὥστε οἱ ὑποθέσεις νά παίρνουν θέση πηγῶν σέ κάποια σημεῖα, μέ ἀποτέλεσμα οὔτε αὐτή ἡ θεωρία νά μπορεῖ νά στηριχτεῖ ἐπαρκῶς.

Ὁ Γεώργιος Ἀταλειάτης (1034-1079) ἀναφέρει στήν ἱστορία του ὅτι: Ὁ στρατηγός Γεώργιος Μανιάκης, ἀφοῦ νίκησε τοὺς Ἄραβες καί ἀπελευθέρωσε τή Σικελία τό 1038, ἐπέστρεψε στήν Βαλκανική. Πρὶν καλά

καλά φτάσει στό Δυρράχιο ὅμως, ξεσπάει στή Σικελία μία στάση τῶν Ἀλβανῶν καί τῶν Λατίνων, ἐναντίων τῶν Ἑλλήνων (οἱ Ἑλληνες ἀποτελοῦσαν τήν πλειοψηφία τοῦ πληθυσμοῦ τότε) καί τῆς ἐλληνικῆς (βυζαντινῆς διοικήσεως). Οἱ Λατίνοι καί οἱ Ἀλβανοί ἐξεγέρθησαν καί ἐξέλεξαν ὡς ἀρχηγό τους τόν Ἑλληνα Μιχαήλ Δοκιανό. Τό 1042 λοιπόν, ὁ Μανιάκης ἐπιστρέφει στή Σικελία γιά νά ρυθμίσει τά πράγματα. Ὄταν ὅμως φτάνει ἐκεῖ, στασιάζει μέ τή σειρά του ἐναντίων τοῦ αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου Θ' Μονομάχου, ἐπικεφαλῆς στρατοῦ που ἀποτελοῦνταν ἀπό Ἑλληνες (Σικελούς δηλαδή) καί Ἀλβανούς τῆς Σικελίας.

Βλέπουμε ἐδῶ πῶς, οἱ Ἀλβανοί καταγράφονται στήν Σικελία, νωρίτερα ἀπ' ὅτι στήν Βαλκανική. Πῶς ὅμως βρέθηκαν οἱ Ἀλβανοί στήν ἐλληνική ἐπαρχία τῆς Σικελίας, χωρίς νά τό ἀναφέρει καμία πηγὴ σχετική μέ τήν ἱστορία τοῦ νησιοῦ, ἐνός νησιοῦ, πού γιά χιλιάδες χρόνια ἀπό τήν μυθική ἐποχή, πού ἐγκαταστάθηκαν σ' αὐτό οἱ Ἑλληνες (Κρήτες) Σικανοί καί τοῦ ἔδωσαν τό ὄνομά τους, ὡς τόν 12ο αἰ. μ.Χ. τουλάχιστον, πού ἦταν ἐλληνική ἐπαρχία, ἔχει καταγραφεῖ κάθε μεταβολή καί γεγονός μέ λεπτομέρεια;

Ποιοί ἦταν αὐτοί οἱ Ἀλβανοί τῆς Σικελίας, ἰδίως ἂν δεχτοῦμε τήν ἐρμηνεία τοῦ Ἀλμπάνους=ξένος, ἀλλότριος. Ποιόν ἀποκαλοῦσαν ξένο οἱ Σικελοί;

Ἐδῶ γενιέται καί ἡ θεωρία γιά τήν καταγωγή τῶν Ἀλβανῶν ἀπό τήν Ἀλβανία τοῦ Καυκάσου, τό σημερινό Ἀζερμπαϊτζάν. Μία θεωρεία πού γεφυρώνει τίς πηγές μέ ἕναν θρύλο.

Η Άλβανία του Καυκάσου.

Στό Κόσοβο και στά Μετόχια αναφέρεται από τούς γέροντες ἕνας περίεργος ἑρῦλος, μέ βᾶση τόν ὅποιο: Ἐνας παλαιός τους πρόγονος ἔφτασε ἀπό τήν Ἀραβία στά τέλη τοῦ 10ου αἰῶνα μ.Χ., ὅταν κυβερνοῦσε ὁ χαλίφης Ἀζέτι Ιμάρ. Ὁ χαλίφης ἔφτυσε τόν πρόγονό τους, ἐπειδή ἔκλεψε κάποιες καμήλες κι αὐτός ντροπιασμένος ἐγκατέλειψε τήν Ἀραβία κι ἐγκαταστάθηκε στό Κόσοβο ἢ τήν βόρειο ἄλβανία. Ἐναν παρόμοιο ἑρῦλο ἀνακάλυψε ὁ Ρῶσος διπλωμάτης Ἰβάν Στιεπάνοβιτς

Γιαστρέμπωφ στήν Άραβία. Κάποιος Άραβας, λέει, ἔβγαλε τό μάτι τοῦ χαλίφη κι ἀναγκάστηκε νά φύγει ἀπό τήν Άραβία μ' ὀλόκληρη τήν πατριά του. Αὐτή τή φυλή οἱ Άραβες τήν ἀποκαλοῦσαν «**Άρναούντ**» λέξη μέ **ἀραβική ρίζα, πού σημαίνει διωγμένος-ἀπαρνημένος.**

Μία παραλλαγή τοῦ θρύλου αὐτοῦ, ἀναφέρει πώς: οἱ Άλβανοί βρέθηκαν στήν Άραβία προερχόμενοι ἀπό τήν Άλβανία τοῦ Καυκάσου, περιοχή πού περιγράφει λεπτομερέστατα ὁ Πορφυρογέννητος. Ἡ Άλβανία αὐτή ἦταν στόν πρῶτο μεσαίωνα χωρισμένη μεταξύ τοῦ ρωμαϊκοῦ (βυζαντινοῦ) καί περσικοῦ κράτους, καί ἀργότερα κατακτήθηκε κι ἔγινε φόρου ὑποτελεῆς στόν χαλίφη Ἄούντ Ἄλ Μαλίκ.

Ὡς φόρου ὑποτελεῖς λοιπόν, κι ἐδῶ δέν πρόκειται περί θρύλου ἀλλά ἀληθινῶν γεγονότων, οἱ Άλβανοί τοῦ Καυκάσου ἦταν ὑπόχρεοι στρατιωτικῆς συνδρομῆς. Καί ὄντας μουσουλμάνοι, ἀκολουθοῦσαν τόν στρατό τοῦ χαλίφη καί τοῦ προφήτη στίς ἐκστρατεῖες του. Καί περνᾶμε πάλι σέ μία ὑπόθεση. Ἦταν οἱ Άλβανοί αὐτοί τμήμα τοῦ ἀραβικοῦ στρατοῦ, ὅταν αὐτός κατέλαβε τή Σικελία τόν 10ο αἰ. μ.Χ. νικώντας τούς Βυζαντινούς; Ὑπενθυμίζουμε πώς ὅταν ὁ Γεώργιος Μανιάκης ἀπελευθέρωσε τό 1038 τή Σικελία ἀπό τούς Άραβες συνάντησε ἐκεῖ κάποιους Άλβανούς. Τό 1042, ὁ Μανιάκης ξαναπῆγε στή Σικελία γιά νά καταπνίξει στάση Λατίνων καί Άλβανῶν. Στασίασε ὅμως ὁ ἴδιος ἐναντίων τοῦ αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου Μονομάχου, κι ὅπως μᾶς λέει ὁ Μιχαήλ Ἄπταλειάτης, ἀφοῦ καθαίρεσε τόν Μιχαήλ Δοκιανό, μάζεψε στρατό καί πέρασε στήν Βαλκανική

έτοιμος νά βαδίσει πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολη. Δέν πρόλαβε ὅμως. Νικήθηκε ἀπ' τὸν αὐτοκρατορικό στρατό καί τὰ ὑπολείμματα τοῦ στρατοῦ του, σκορπίστηκαν στὴν ἐνδοχώρα τοῦ Δυρραχίου. Κατὰ σύμπτωση, ἐκεῖ πού ὀρισμένοι τοποθετοῦν τὸ Ἄρβανο (ἀπ' τὸ Ἐλμπασάν ὡς τὰ Σκόπια).

Ἄν, ὑποθετικά, οἱ Ἄλβανοί τῆς Σικελίας, ἦταν Ἄλβανοί τοῦ Καυκάσου καί ἂν συμμετεῖχαν στὸν στρατό τοῦ Μανιάκη καί ἐγκαταστάθηκαν στὴν προαναφερθεῖσα περιοχή, τότε πράγματι οἱ σημερινοί Ἄλβανοί εἶναι Καυκάσιοι. Πῶς ὅμως βεβαιώνεται αὐτὴ ἡ ἱστορία μέ τὸ κενό πού παρουσιάζεται σχετικά μέ τὸ πῶς βρέθηκαν οἱ Ἄλβανοί στὴν Σικελία;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ ΚΑΙ ΟΙ ΣΛΑΒΟΙ

Παρακολουθήσαμε πιά πάνω πώς οί 'Ιλλυριοί ἔπαψαν νά δίνουν σημεῖα ζωῆς, ὅταν δέχτηκαν τό ὀριστικό πλήγμα ἀπό τίς Ρωμαϊκές λεγεῶνες. Οί Ρωμαῖοι συνάντησαν ἕναν 'Ιλλυρικό πληθυσμό, σχεδόν μέχρι τή βόρειο Δαλματία σέ μία φάση ἐξελληνισμοῦ, χωρίς αὐτός νά ἔχει ἐπιτευχθεῖ πλήρως σέ ὅλες τίς φυλές πού βρίσκονταν σ' αὐτή τή διαδικασία. Διεκόπη λοιπόν ἡ διαδικασία τοῦ ἐξελληνισμοῦ καί ἄρχισε ἡ ἀντίστοιχη τοῦ ἐκρωμαϊσμοῦ. Σ' αὐτήν τήν ἀνάμικτη κατάσταση βρῆκαν τούς λαούς αὐτούς τά πρῶτα σλάβικα φύλα, πού ἄρχισαν νά περνάνε τόν Δούναβη ἀπό τό 602 μ.Χ., γιά μόνιμη ἐγκατάσταση στήν Βαλκανική.

Τήν πρώτη τους ἐμφάνιση στά σύνορα τῆς Ρωμαϊκῆς (Βυζαντινῆς) αὐτοκρατορίας τήν ἔκαναν οί Σλάβοι τό 548 μ.Χ. καί μέχρι τό 551 πέρναγαν κάθε τόσο τά σύνορα κάνοντας ἐπιδρομές γιά λεηλασία. Γράφει συγκεκριμένα γι' αὐτήν τήν λεηλασία ὁ 'Ιωάννης ὁ 'Εφέσιος: «ὁ καταραμένος λαός τῶν Σλάβων πλημμύρισε τήν αὐτοκρατορία, κατά τό τρίτο ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου».

Οί Σλάβοι κατέκλυσαν σχεδόν ὀλόκληρη τήν Βαλκανική, πλὴν μέρους τῆς 'Ελλάδος, ἡ ὁποῖα εἶχε ἰσχυρά ἀστικά κέντρα καί τά ὁποῖα σύντομα 'Ελληνοποίη-

σαν τήν σλαβική ὑπαιθρο, καί τήν Δακία, στήν ὁποία ὁ ἐκρωμαϊσμός εἶχε ἤδη περατωθεῖ καί παγιωθεῖ. Στό Κόσοβο καί τήν Β. Ἀλβανία, ἡ ἐπικράτηση τῶν Σλάβων - Σέρβων- ἦταν πλήρως. Ἐκεῖ δημιούργησαν τά βασιλείά τους μέ τά ὀνόματα Ράσκα, Ζέτα κ.λπ. ἐκεῖ ἔγιναν χριστιανοί καί ἐκπολιτίστηκαν. Σέ ὀρισμένες περιοχές τῆς Ράσκα καί τῆς Ζέτας (Μαυροβούνιο-Δαλματία), οἱ Σέρβοι ἀναγνωρίζουν πῶς συνάντησαν αὐτόχθονες πληθυσμούς, πού ἀποτελοῦνταν ἀπό ρωμανοποιημένους Ἰλλυριοῦς, Θραῖκες καί Ἕλληνες, πού ἦταν ἤδη ἀναμεμιγμένοι μέ Κέλτες καί Ρωμαίους καί δέν εἶχαν στέρεα συνείδηση καί ταυτότητα. Αὐτοί οἱ πληθυσμοί, ὅπως συνήθως συμβαίνει στήν ἱστορία ἀφομοιώθηκαν πλήρως ἀπό τούς Σέρβους. Τό σέρβικο κράτος, πού δημιουργεῖται ὡς ἰσχυρή κρατική ὄντοτητα ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 8ου μ.Χ. αἰῶνα στήν Ράσκα (Κόσοβο), θά ἀκμάσει καί θά ἀρχίσει νά σβήνει ἐκεῖ, ὅπου ἀκριβῶς ξεννήθηκε, τό 1389 μέ τήν μάχη τοῦ Κοσυφοπεδίου, ὅπου οἱ Σουλτάνοι Μουράτ Β' (τόν δολοφόνησε στή σκηνή του ὁ Σέρβος Μίλαν Ὁμπιλιτς) καί Βαγιαζήτ, πού τόν διαδέχτηκε, συνέτριψαν τόν σερβικό στρατό.

Τήν ἐποχή ἐκείνη (1389) ζοῦσαν Ἀλβανοί στό Κόσοβο, ἦταν ὅμως λίγοι. Μεταξύ τῶν Ἀλβανῶν καί τῶν Σέρβων ἡγεμόνων δέ, ὑπῆρχε πάντοτε ἀγαστή συνεργασία καί συμμαχία.

Οἱ Ἀλβανοί ἀποτελέσαν καί σημαντικό τμήμα τοῦ στρατοῦ τῶν Σέρβων, κυρίως κατά τήν κάθοδο τῶν πρῶτων στήν Ἑλλάδα ὑπό τόν Τσάρο Ντουσάν. Φυσικά οἱ Ἀλβανοί, ὡς ἐλληνικῆς συνειδήσεως πληθυσμοί, γνω-

στοί ως Ἄρβανίτες, ἐγκαθίστανται στή νότιο Ἑλλάδα κατά κύματα, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τόν 11ο αἰώνα. Μεγάλη μετακίνησή τους γίνεται προγραμματισμένα ἀπ' τούς Δεσπότες τῆς Ἄρτας (Donald M. Nicol, *Τό Δεσποτάτο τῆς Ἡπείρου*, εὐρωεκδοτική, Ἀθήνα 1994) πρὸς τά νότια σύνορα τοῦ Δεσποτάτου, γιά νά προστατεύουν τά σύνορά του ἀπό τό φράγκικο κρατίδιο τῶν Ἀθηνῶν, τό ὅποιο δημιουργήθηκε μετά τήν ἄλωση τῆς πόλης τό 1202. Ἐπανεμφανίζονται σέ μεγάλο βαθμό, μέ τόν στρατό τοῦ τσάρου Ντούσαν ὡς στρατιῶτες καί ἀξιωματοῦχοι τῆς σερβικῆς διοίησης. Μετά τόν θάνατο τοῦ Ντούσαν, ὅταν τό σέρβικο κράτος διαλύθηκε σέ σωρεία φέουδων καί αὐτόνομων κρατιδίων, πολλοί Ἄλβανοί ἔγιναν διοικητές τέτοιων φέουδων, ὅπως ὁ Ἀντρία Γκρόπα στήν Ἀχρίδα, ὁ Μπάλσα, ὁ Ντουκατζίνι (Ντουκατζίνα ὀνομάζεται στά Ἄλβανικά ὁ νομός «Μετόχια» τοῦ Κοσόβου.

Ὁ Γεώργιος Μπάλσα μάλιστα, ἦταν ἓνας ἀπό τούς ἡρωϊκούς χριστιανούς ἡμερόνες, πού πέθανε πολέμοντας τούς Τούρκους στό Ἐλμπασάν τό 1385. Ἡ ἥττα τοῦ Μπάλσα, ἦταν καί ἡ ἀρχή διείσδυσης τῶν Τούρκων στήν βόρεια Ἄλβανία. Ὁ Γεώργιος Καστριώτης, ὁ αὐτοαποκαλούμενος Μέγας Ἀλέξανδρος, Σκέντέρμπεης στά τουρκικά, ὁ μεγαλύτερος ἐθνικός ἥρωας τῶν Ἄλβανῶν, διατηροῦσε ἐπίσης ἄριστες σχέσεις μέ τή σερβική ἡγεσία. Ὁ Γεώργιος Καστριώτης, ἀφοῦ ἔφυγε ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη, ὅπου σπούδαζε καί ὑπηρετοῦσε στή βυζαντινή διοίκηση, ἔφτασε στήν Κρούγια, ὅπου προσπάθησε νά ὀργανώσει τήν ἀντίσταση

τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ κατά τῶν Τούρκων. Στόν Καστριώτη ὀφείλεται καί ἡ υἱοθέτηση ἀπό τοὺς Ἑλλανοὺς τῆς ἑλληνικῆς στρατιωτικῆς σημαίας μέ τόν δικέφαλο ἀετό σέ μῶβ φόντο, ὡς ἔθνικῆς τους σημαίας. Ὁ θάνατός του τό 1468, ἔφερε καί τό τέλος τῆς ἀντίστασης. Οἱ συνέπειες ὅμως ἦταν βαθύτερες καί μακροχρόνιες καί ἔχουν σήμερα τόν οὐσιαστικότερο καί βαθύτερο λόγο τῆς κρίσης. Ὁ θάνατος τοῦ Καστριώτη σήμανε ἰσλαμοποίηση τῶν Ἑλλανῶν κυρίως τῶν βορείων, «Γκέγκε» ἀποκαλουμένων. Καί ἡ ἰσλαμοποίηση σήμαινε, συμμετοχή στήν τούρκικη φεουδαρχική διοίκηση. Καί Σπαχῆς ἢ Μπέης ἢ Ἀγάς κ.λπ, χωρίς τσιφλίκι δέν νοεῖται. Τότε λοιπόν ἀρχίζει ἡ καθοδος τῶν Ἑλλανῶν στό Κόσοβο καί στά Μετόχια. (Ντουκατζίνα, στά ἑλλανικά).

Οἱ Ἑλλανοί κυρίαρχοι τοῦ Κοσόβου

Ὅπως μαρτυροῦν περιηγητές καί ἄλλες πηγές, ὅπως ὀνόματα στά χρυσόβουλα Σέρβων Δεσποτῶν, λίγο πρὶν τήν τούρκικη κατάσταση τοῦ Κοσόβου, βλέπουμε συμπαγεῖς μάζες Ἑλλανῶν νά κατοικοῦν δυτικά τοῦ Κοσόβου, στά βουνά Προκλέτια, κοντά δηλαδή στά σημερινά σύνορα (Milica Grkovic, imena u Decanskim hrisovulama, inst. za jug. jezik. Novi Sad, 1983).

Ὁ ρυθμός τῶν ἀλλαγῶν τότε ἦταν πολύ ἀργός. Ἄλλωστε οἱ Ἑλλανοί ἦταν χριστιανοί Ὀρθόδοξοι. Ἀργός ἦταν ὁ ρυθμός τῶν ἑθνικῶν ἀλλαγῶν καί μετά τό 1468, ὅταν ὀλοκληρώθηκε ἡ κατάκτηση τῆς εὐρύτερης περιοχῆς. Οἱ Ἑλλανοί, δέν εἶχαν προσχωρήσει μαζικά στόν

ισλαμισμό και παρέμεναν αποκλεισμένοι στά ψηλά βουνά τους. Τόν 17ο αιώνα όμως ή κατάσταση άρχισε άρδην νά αλλάζει. Εί̄ναι ό αιώνας τής μαζικής ισλαμοποίησης τών Γκέγκε (Γκέγκηδων) και τής καθόδου των, ως στελέχη τής Όθωμανικής διοίκησης πλέον, στό εϋφορο Κοσυφοπέδιο. (Οί γνωστοί Τουρκαλβανοί).

Οί Τουρκικές απογραφές τοϋ 15ου και 16ου αι., δείχνουν σαφέστατα τήν σημαντική ύπαρξη Άλβανών στά νότια Μετόχια και στά Σκόπια. Δύο χειρόγραφα τοϋ Μοναστηριού Ντετσάνι μάς διασώζουν 13.826 όνόματα, έκ τών οποίων 12.824 κύρια όνόματα ανθρώπων και έξ' αυτών 11.118 Σλαβικής καταγωγής και 684 Άλβανικής. Τό ίδιο ποσοστό δείχνουν και οί απογραφές τών Τούρκων. Ό Μαρίο Μπίτσι καθολικός Καρδινάλιος τοϋ Μπάρ, μετά από περιηγησή του τό 1610, ανέφερε πώς έθνικό σύνορο Άλβανών και Σέρβων εί̄ναι ό Μέλανας Δρίνος. Τήν ίδια έντύπωση αποκόμισε και ό καθολικός Άλβανός Πέτρο Μαζάρσκι τό 1623.

Δέν ήταν όμως μόνο ή ισλαμοποίηση τών Άλβανών ή αίτία τής καθόδου τους στό Κόσοβο. Βασικότερος λόγος ήταν οί σερβικές μεταναστεύσεις πρός τή νότια Ούγγαρία (Βοϊβοντίνα σήμερα, Σλαβονία και Κράϊνα).

Οί Σέρβοι χριστιανοί συνήθιζαν νά περνάνε συχνά τή γραμμή τοϋ Δούναβη, γιά νά γλυτώσουν άπ' τό τουρκικό ζουλούμι, τίς σφαγές, τούς βιασμούς, τήν άρπαγή τών παιδιών τους γιά γενιτσάρους... Όπως και σέ άλλες περιοχές τής αυτοκρατορίας, οί νταήδες, οί γενίτσαροι, οί μάγκες και τά άλλα άνεξέλεγκτα στρατιωτικά σώματα, εί̄χαν έρημώσει όλόκληρα χωριά στό Κό-

σοβο. Έτσι τό έτος 1690, ό Σέρβος Πατριάρχης Άρσένιος Γ' Τσερνόγιεβιτς, ανταποκρινόμενος στην πρόσκληση τοῦ αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας Λεοπόλδου, ξεσηκώνει τόν σερβικό πληθυσμό τοῦ Κοσόβου καί μεταφέρει στή νότιο Οὐγγαρία 37.000 οἰκογένειες! Ἐδρα τοῦ σερβικοῦ Πατριαρχείου ἦταν ἡ πόλη Πέτς τοῦ Κοσόβου. Τό μέγεθος τῆς ἐρήμωσης ἦταν πρωτοφανές. Τί εἶχε συμβεῖ κι ὁδηγήθηκαν οἱ Σέρβοι σ'αὐτή τή γιγάντια μετανάστευση; Ἦταν «ὁ Χριστιανικός» αὐστριακός στρατός, ὁ ὁποῖος στόν τότε αὐστροτουρκικό πόλεμο ἔφτασε νικηφόρα μέχρι τά Σκόπια. Ὁ Λεοπόλδος καλοῦσε στό πέρασμά του τόν σερβικό πληθυσμό νά ξεσηκωθεί. Καί οἱ Σέρβοι γεμάτοι ἐλπίδα γιά λευτεριά, ξεσηκώθηκαν καί πολέμησαν μαζί μέ τούς Αὐστριακούς τούς Τούρκους. Οἱ Γερμανοί ὅμως, νικήθηκαν στά Σκόπια. Κι ἄρχισαν γρήγορη καί ἄτακτη ὑποχώρηση. Καί τό τουρκικό ζουλούμι ξέσπασε πάνω στόν σερβικό πληθυσμό. Ἡ ἐκδίκηση ἦταν ἀνηλεής καί ὁδήγησε τόν Πατριάρχη Ἄρσένιο Γ' στήν ἀπόφαση τῆς μετανάστευσης, ἀκολουθῶντας τόν αὐστριακό στρατό. Σύμφωνα μέ μία σύγχρονη ἐκκλησιαστική πηγή, πού μᾶς μεταφέρει ὁ Σέρβος Ἀκαδημαϊκός Ράντοβαν Σάμαρτζιτς «Στό Κόσοβο δέν εἶχε παραμείνει οὔτε τό 1/10 τοῦ πληθυσμοῦ!» Αὐτό τό νούμερο, σχολιάζει ὁ κ. Σαμαρτζιτς, εἶναι ὅπωςδήποτε ὑπερβολικό, μπορεῖ ὅμως νά ἐρμηνευτεῖ γιά νά μᾶς δείξει τό μέγεθος τοῦ τρόμου πού ἐπικρατοῦσε ἐκείνη τήν ἐποχή ἀπό τό τουρκικό ζουλούμι.

Ὁ μακρυνός δρόμος τῶν μεταναστεύσεων πρὸς τὰ βόρεια, δέν σταμάτησε τό 1690. Τό 1736, ἡ Αὐστρία ξανακήρυξε τόν πόλεμο κατά τῶν Τούρκων. Καί τό πρῶτο πράγμα πού ἔκανε ἦταν, νά ὑποσχεθεῖ πάλι στούς Σέρβους ἐλευθερία, γιά νά τούς ξεσηκώσει. Οἱ Σέρβοι τούς πίστεψαν καί στάθηκαν πάλι στό πλευρό τους. Πατριάρχης τότε ἦταν ὁ Ἄρσένιος ὁ Δ'. Οἱ Γερμανοί ἠττήθηκαν πάλι κι ἔφυγαν ἄτακτα γιά τήν Αὐστρία. Ἔτσι οἱ Σέρβοι ὀδηγήθηκαν πάλι σέ μία μεγάλη μετανάστευση. Μετά καί ἀπό αὐτό τό γεγονός, ἡ κατάσταση στό Κόσοβο ἀλλάζει ἄρδην. Ἄς δοῦμε τί γράφει γιά τό γεγονός αὐτό, ὁ Σινάν Χασάνι, ὁ Ἄλβανός πρόεδρος τοῦ Κοσόβου καί τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Κυβέρνησης τῆς Γιουγκοσλαβίας τό 1986-7. (Φυσικά ὁ Χασάνι ἦταν πειθήνιο ὄργανο τῆς Τιτοϊκῆς ἰδεολογίας μέ συχνές ἀποστάσεις ἀπ' τούς Κοσοβάρους πατριῶτες του, γι' αὐτό κι ἔγινε καί πρόεδρος τῆς Γιουγκοσλαβίας μετά Τίτον!)

«Οἱ Ἄλβανοί, λέει ὁ Χασάνι, ἄφησαν τή σκληρή ζωή τοῦ βουνοῦ καί τῆς κτηνοτροφίας κι ἄρχισαν καί αὐτοί τήν δική τους μετανάστευση πρὸς τήν πεδιάδα τοῦ Κοσόβου καί τῆς Μακεδονίας». (Ὁ Χασάνι ὡς Μακεδονία ἐννοεῖ τὰ Σκόπια. Φυσικά στά Σκόπια Ἄλβανοί ζοῦσαν πολύ πρὶν τό Κόσοβο καί φυσικά τὰ Σκόπια δέν ἦταν Μακεδονία, ἀλλά πρωτεύουσα τοῦ Βιλαετίου τοῦ Κοσσυφοπεδίου! Ἐδῶ φαίνεται τό γιατί ὁ Χασάνι ἦταν πειθήνιο ὄργανο τοῦ Τατοϊσμοῦ).

«Φυσικά, συνεχίζει ὁ Χασάνι, ὁ ἐποικισμός μέ μουσουλμάνους ἦταν καί ἡ βασική ἐπιδίωξη τῆς τουρκικῆς πολιτικῆς, διότι ἔτσι δημιουργοῦσε θήλακες ἐπιβολῆς

τῆς ἐξουσίας τῆς στήν περιοχῆ». (Ἀπό διάλεξη τοῦ Χασάνι γιά τό Κόσοβο, περιοδικό interviu, εἰδική ἔκδοση, kosovska Golgota, Beograd 1986).

Γιά νά δημιουργήσουν λοιπόν αὐτούς τούς θήλακες οἱ Τούρκοι ἔφερναν συχνά καί μουσουλμανικούς πληθυσμούς ἀπό τήν Ἀσία, μεταξύ τῶν ὁποίων καί 1.500 οἰκογένειες Τσερκέζων (Κιρκασιῶν, οἱ ὁποῖοι ἀρνήθηκαν νά ἀσπαστοῦν τόν Χριστιανισμό ὅταν οἱ Ρῶσοι κατέλαβαν τόν Καύκασο κι ἔτσι τούς χρησιμοποίησαν οἱ Τούρκοι γιά τήν ἐποικιστική πολιτική τους).

Ἀπ' τήν ἄλλη ὁ Σουλτάνος, γιά νά δώσει ὠθηση στήν Ἰσλαμοποίηση, ἐξέδωσε φερμάνι γιά ἀπελευθέρωση ἀπό κάθε φόρο τῆς οἰκογενείας ἀπό τήν ὁποία, τουλάχιστον ἓνας ἐνήλικας ἄντρας θά δέχονταν τόν Ἰσλαμισμό.

Αὐτό τό Φερμάνι, συν ἡ μοιρασιά τῶν εὐφορων ἐδαφῶν τοῦ Κόσοβου, ἔδωσαν τό τελευταῖο χτύπημα στούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς Ἀλβανούς. Ἐγιναν ὅλοι μουσουλμάνοι (πλὴν τῶν Τόσκήδων τῆς νοτίου Ἀλβανίας). Παρά τίς τόσες ἀλλαγές ὅμως, ἐξακολουθοῦσε νά ὑπάρχει μία σχετική ἰσορροπία πληθυσμῶν στό Κόσοβο, μέ τούς Χριστιανούς νά πλειοψηφοῦν στίς ἀνατολικές περιοχές καί τούς Ἀλβανούς μουσουλμάνους στά δυτικά καί νότια, στά βουνά Σάρ (πέριξ τῶν Σκοπίων).

Ἡ ἰσορροπία τῶν πληθυσμῶν στό Κοσσυφοπέδιο, ὑπέρ τῶν μουσουλμάνων γενικά (Τούρκων, Ἀλβανῶν καί Σλάβων μουσουλμάνων), φαίνεται νά ἀνατρέφεται πρὸς ὄφελος τῶν δευτέρων μετά τήν πρώτη καί ἀποτυ-

χημένη σερβική επανάσταση υπό τόν Καραγιώργη τό 1804. Τότε νέο κύμα Σέρβων αποχωρεῖ από τό Κόσοβο πρὸς τόν ἀσφαλέστερο Βορρᾶ. Τίς ἴδιες παρενέργειες εἶχε καί ἡ β' σερβική επανάσταση υπό τόν Μίλος Ὀμπρένοβιτς τό 1815, ἡ ὁποία ὁδήγησε τό 1919 στήν δημιουργία τοῦ ἡμιανεξάρτητου πριγκιπάτου τῆς Σερβίας. Κύματα Σέρβων ἄρχισαν πάλι νά ὀδηγοῦνται πρὸς τό «ἐλεύθερο» σέρβικο κράτος, πού δημιουργήθηκε στό πασαλίκι τοῦ Βελιγραδίου. Ἀντιστρόφως τώρα, κύματα νταῆδων καί ἀγάδων αποχωροῦσαν ἀπό τό σερβικό πριγκηπάτο πρὸς τήν Βοσνία καί τό Κόσοβο. Νέο ζουλούμι, νέα ἐκδίκηση καί πίεση, νέα κύματα φυγάδων!

Ὅργια αἵματος καί ἐκδίκησης

Τό ὅτι χριστιανοί, ἄσχετα ἂν ἦταν Σέρβοι, Βούλγαροι, Ἀλβανοί, Ἕλληνες κ.λπ., ἀσπίαστηκαν τό Ἰσλάμ γιά νά γλυτώσουν τό κεφάλι τους, εἶναι ἀναμφισβήτητο καί δέν τό ἀμφισβητοῦν οὔτε οἱ Ἀλβανοί οὔτε οἱ Τούρκοι.

Στό Κόσοβο τώρα, ὅταν τό 1689 - 90 ὁ αὐστριακός στρατός ἠττήθηκε κατά κράτος στή μάχη τῶν Σκοπίων, οἱ σφαγές τῶν Τούρκων στόν χριστιανικό πληθυσμό διήρκεσαν τρεῖς ὀλόκληρους μήνες!

Ἐσφάγησαν ὅλοι ὅσοι ἦταν ὑποπτοι γιά συμμετοχή ἢ ὑποβοήθηση τῶν Γερμανῶν στόν πόλεμο, καί τά μέλη τῶν οἰκογενειῶν τους. **Τοῦρκοι, Τάταροι καί Τουρκαλβανοί** αἵματοκύλησαν γιά τρεῖς μήνες ὀλόκληρο τό Κόσοβο. Μέ τήν ἐκπνοή τῶν τριῶν μηνῶν σφα-

γῆς, ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἐξέδωσε φερμάνι, μέ τό ὅποιο ἔδινε ἄφεση καί ἀμνηστία στά ραγιαδικά χωριά πού ὀρκίστηκαν πίστη στόν Γερμανό (Αὐστριακό) αὐτοκράτορα. Καί γιά κείνους πού κατέφυγαν στή νότιο Οὐγγαρία, μέ τό ἴδιο φερμάνι τούς ἔδινε ἀμνηστία καί τούς καλοῦσε νά ἐπιστρέψουν χωρίς κυρώσεις! Ὑπόσχονταν ὁ Σουλτάνος ὅτι: θά ἀπομακρυνθοῦν ἀμέσως οἱ **Τάταροι** καί οἱ **Ἀλβανοί κατσαπλιάδες** καί ἐγγυητής τῆς ἀπομάκρυνσης τῶν Ἀλβανῶν καί τῶν Τατάρων θά ἦταν ὁ τουρκικός αὐτοκρατορικός στρατός!

Ἡ **ἐγκληματικότητα τῶν Τουρκαλβανῶν** ἦταν τέτοια, πού ἀκόμα τραγουδιέται στά δημοτικά τραγούδια ὅλων τῶν χριστιανῶν τῆς βαλκανικῆς, καί φυσικά καί τῶν ἰδίων τῶν Ἀλβανῶν πού ἦταν χριστιανοί, τούς ὁποίους οἱ Τουρκαλβανοί (Γκέγκηδες) αἱματοκύλσαν πολλάκις. Ἦταν τέτοια πού καί οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι ὠχριοῦσαν καί συγκινοῦνταν μπροστά στά ἐγκλήματα τῶν Τουρκαλβανῶν!

Στίς ἀρχές τοῦ 18ου αἰ. ἡ ἔνταση μεταξύ τῶν μουσουλμάνων καί τῶν χριστιανῶν ξαναφούντωσε. Ἦταν δέ τέτοιο τό ζουλούμι, πού οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι δυσανασχέτησαν ἐπίσημα τό 1807, ὅταν οἱ ὀργανωμένες ὁμάδες Τουρκαλβανῶν κατσαπλιάδων ἔμπαιναν τήν νύχτα στά χριστιανικά χωριά, σκότωναν τούς ἄντρες καί τά παιδιά, βίαζαν, λεηλατοῦσαν ...

Καί τό 1838 οἱ ἀρχές τῶν Ἀλβανῶν, ἀφοῦ ἀφαίρεσαν τόν ὑποτυπώδη ὀπλισμό ἀπό τούς Σέρβους ραγιαδες, τούς ὑπέβαλαν σέ φριχτά βασανιστήρια, τόσο πού ὁ πρωθιερέας τοῦ Πρίζρεν, Στέφανος Νεντέλκο-

βιτς, ἔστειλε μία ἀπεγνωσμένη ἐπιστολή στον τσάρο Νικόλαο Α', πού τοῦ ζητοῦσε: νά κάνει κάτι ἐπειγόντως, γιά νά σταματήσουν οἱ Ἄλβανοί αὐτό πού ἔκαναν στό Κόσοβο.

Μιά ἄλλη ἐπιστολή ἐστάλη τό 1864 στόν Σουλτάνο Ἄμπντούλ Ἀζίζ, στήν ὁποία διατυπωνόνταν ἡ παράκληση γιά προστασία ἀπό: τήν ἀκόρεστη ἐγκληματικότητα τῶν Ἄλβανῶν!

Τό 1867 ὅταν ξέσπασε ἡ σερβική ἐξέγερση στή Βοσνία, ξέσπασε ταυτόχρονα καί σερβοτουρκικός πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἀπέβη νικηφόρος γιά τήν Σερβία. Ἦταν ἡ σειρά τῶν Σέρβων ὅμως νά ἀναποδώσουν τό ζουλούμι στούς μουσουλμανικούς πληθυσμούς καί κυρίως στούς Ἄλβανούς. Ἡ ἀντεκδίκηση καί τά ἐγκλήματα τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ πῆραν μεγάλες διαστάσεις. Γιά νά καθαρίσει, μάλιστα, ἔθνικά τίς περιοχές πού ἀπελευθέρωνε, μετέφερε βία 30.000 Ἄλβανούς ἀπό τήν Τόπλιτσα στό Κόσοβο. Αὐτό ὅμως ἦταν τό λάθος πού ἔπραξαν οἱ Σέρβοι τυφλωμένοι γιά ἐκδίκηση. Μόλις οἱ 30.000 Ἄλβανοί ἀπό τήν Τόπλιτσα ἔφτασαν στό Κόσοβο, ξέσπασαν ἀπό κοινοῦ μέ τούς ντόπιους Ἄλβανούς πάνω στό σερβικό πληθυσμό μέ φριχτό τρόπο. Ἐτσι τό 1878, οἱ Σέρβοι ξαναἔστειλαν ἐπιστολή στόν τσάρο Ἀλέξανδρο Β', Νικολάγιεβιτς Ρωμανώφ, «προστάτη ὅλων τῶν Σλάβων», γιά νά προστατέψει τόν χριστιανικό πληθυσμό τοῦ Κοσόβου ἀπ' τούς Τουρκαλβανούς.

Ὁ πόλεμος τοῦ 1876 θά τελειώσει μέ τή συνθήκη τοῦ Βερολίνου τό 1878. Σέ αὐτό τό συμβούλιο εἰρήνης, πού ἀκολούθησε τή συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου,

οί Σέρβοι ἔχασαν τήν Βοσνία, ἡ ὁποῖα παραχωρήθηκε στήν Αὐστροουγγαρία, ἀλλά ἐπέμεναν μέ σθένος στήν διεκδίκηση τοῦ Κοσόβου καί τῶν Μετοχίων. Ὅταν ἔγινε γνωστό τό σερβικό αἶτημα πού κατετέθη στό Βερολίνο, οἱ σκηνές πού ἐπακολούθησαν στό Κόσοβο, περιγράφονται ὡς βιβλικές. Οἱ ἐπιθέσεις τῶν Ἀλβανῶν ἐναντίων τῶν Σέρβων χωρικῶν ἔλαβαν τεράστιες διαστάσεις. Ἐμπαιναν σ' ὅλα τά σερβικά σπίτια καί ἔπαιρναν τίς γυναῖκες, τίς μέν μεγάλες τίς ἔσφαζαν τίς δέ νεώτερες, ἀνάλογα μέ τό κέφι τους!

- Ἐξ αἰτίας τῶν φοβερῶν αὐτῶν σφαγῶν ἀπευθύνει νότα διαμαρτυρίας ἡ Σερβία πρός τόν Σουλτᾶνο, ζητῶντας του νά κάνει ὅτι πρέπει γιά νά προστατέψει τόν χριστιανικό πληθυσμό ἀπό τήν ἐγκληματικότητα τῶν ἀτάκτων Ἀλβανῶν!

Ἡ συνεχιζόμενη βία οδήγησε ξανά τούς Σέρβους πρός τά βόρεια. Υπάρχουν ἄπειρες, δεκάδες χιλιάδες περιπτώσεις βιασμῶν, φόνων, λεηλασιῶν κ.λπ. ὅλες καταγεγραμμένες ἐπίσημα. Κάθε Ἀλβανός γιά νά κάνει τό κέφι του, μποροῦσε νά μπεῖ μεσάνυχτα σέ ὅποιο σέρβικο σπίτι ἤθελε, νά διατάξει νά τοῦ φέρουν νά φάει, νά πιεῖ, νά βιάσει τή κόρη ἢ τή γυναῖκα τοῦ νυκοκύρη καί ἀφοῦ σκοτώσει καί κάποιον, νά ρίξει καί ἕνα σπίρτο καί νά τό κάνει λαμπάδα φεύγοντας!

Καί ὁ Σέρβος πρόξενος στήν Κωνσταντινούπολή Στόγιαν Νοβάκοβιτς ἐπισκέπτεται τόν Ἰανουάριο τοῦ 1899 τόν Τοῦρκο Ὑπ. Ἐξωτερικῶν Τεφίκ Πασά καί τοῦ ζητάει τήν ἐπέμβαση τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ γιά νά προστατευτεῖ ὁ Χριστιανικός πληθυσμός ἀπ' τούς

Τουρκαλβανούς. Ὁ Νοβάκοβιτς κατέθεσε συγκεκριμένο ἀριθμό ἐγκλημάτων καί ζήτησε ἀπ' τόν Τεφίκ Πασά νά στείλει ἐξεταστική ἐπιτροπή νά διαπιστώσει τό μέγεθος τοῦ προβλήματος.

Ἡ κατάσταση δέν ἔδειξε καμία βελτίωση. Οἱ Τοῦρκοι ἤ δέν μπόρεσαν ἤ δέν θέλησαν νά σταματήσουν τούς Ἀλβανούς. Ἔτσι ἀκολούθησε καί ἄλλη διπλωματική νότα τόν Μάρτιο τοῦ 1899. Ἀπό τό 1880 ὡς τό 1899, σέ 19 δηλαδή χρόνια καταγράφηκε ἔξοδος 60.000 Σέρβων ἀπό τό Κοσσυφοπέδιο, μέ κατεύθυνση τήν τότε Σερβία.

Τό 1903 ἔχουμε ξανά ἔντονες διπλωματικές διαμαρτυρίες πρὸς τήν Τουρκία, ἀπό τόν Σέρβο Ὑπ. Ἐξ. Σίμο Λόζανιτς, γιά τήν ἀνοχή πού ἐπιδεικνύουν οἱ τουρκικές ἀρχές τοῦ Κοσόβου, ἐναντι στήν ἀλβανική βία.

Βλέποντας λοιπόν οἱ Τούρκοι ὅτι ἡ κατάσταση ξεφεύγει κάθε ἐλέγχου καί καταλήγει σέ πλήρη ἀναρχία, κάλεσε τούς Σέρβους καί τούς Ἀλβανούς προεστούς καί τούς ἐνημέρωσε γιά τίς μεταρρυθμίσεις πού ἐπρόκειτο νά προβοῦν. Οἱ Ἀλβανοί φύλαρχοι ὅμως ἀπέδρασαν ἔντονα στά τουρκικά σχέδια. Διεμήνυσαν στήν Τουρκία ὅτι στό Κόσοβο δέν μπορεῖ νά γίνει καμία μεταρρύθμιση, ἂν δέν τήν ἐγκρίνουν οἱ ἴδιοι. Ἔτσι ἀρχίζει νέα σφαγή, αὐτή τή φορά τῶν Σέρβων προεστῶν, ὥστε νά ὑποχωρήσουν σχετικά μέ τό αἶτημα τῶν μεταρρυθμίσεων!

Οἱ Τούρκοι ἀντέδρασαν τότε στό Ἀλβανικό ζουλούμι κι ἐπιχείρησαν νά συλλάβουν τούς Ἀλβανούς

φυλάρχους. Έτσι δημιουργήθηκαν νέες, περίπλοκες συμμαχίες. Οί Άλβανοί, προσέφυγαν στους Αυστριακούς, οί όποϊοι κυβερνοῦσαν τότε τήν Βοσνία καί βρίσκονταν σέ σύγκρουση μέ τήν Σερβία. **Οί Αυστριακοί καί οί Ιταλοί όργάνωσαν τότε ένα σῶμα 2.500 Άλβανῶν καί τό ῶθησαν νά έπιτεθεῖ στόν Τουρκικό στρατό, πού προσπαθοῦσε νά επιβάλλει τίς μεταρρυθμίσεις στό Κόσοβο!**

- Ο Τουρκικός στρατός ὅμως κατανίκησε τούς Άλβανούς στήν μάχη τῆς Μητροβίτσα. Στόν διπλωματικό τομέα ἡ Τουρκία διαμαρτυρήθηκε έντονα στήν ιταλική κυβέρνηση καί στήν επίσημη δήλωση πού εξέδωσε, απέδωσε τήν επίθεση τῶν Τουρκαλβανῶν στό Κόσοβο, κατά τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, «στούς πράκτορες τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΓΙΑ ΙΔΡΥΣΗ ΚΡΑΤΟΥΣ:

«*Ἡ Λίγκα τοῦ Πρίζρεν*»

Βλέποντας οἱ Ἄλβανοί τήν τουρκική διοίκηση νά ἀδυνατίζει στήν περιοχή καί τόν κίνδυνο ἀπό αὐτό τό ἀδυνατίσμα νά παραχωρηθοῦν δικαιώματα, ἀπό τά κεκτημένα τῶν μουσουλμάνων, στούς χριστιανούς Σέρβους, ἀποφάσισαν νά πάρουν τήν κατάσταση στά χέρια τους. Ἐτσι συγκάλεσαν σύσκεψη ὅλων τῶν Φυλάρχων στήν πόλη Πρίζρεν τοῦ Κοσόβου, τό 1878, ὅπου ἴδρυσαν τήν «Λίγκα (Λεγεώνα) τοῦ Πρίζρεν», τό κίνημα δηλαδή γιά τήν ἀπελευθέρωση καί ἔνωση ὅλων τῶν Ἄλβανῶν σέ ἓνα κράτος.

Στό Πρίζρεν καταρτίστηκε τό πρόγραμμα καί ἡ διακήρυξη τῆς Λίγκα, μέ βάση τά ὅποια: Οἱ Ἄλβανοί ἐξέφραζαν τήν ἀκλόνητη πίστη τους στό Ὀθωμανικό κράτος, ἀλλά καί τό προειδοποιοῦσαν, στέλνοντας ταυτόχρονα προειδοποίηση πρός τή Σερβία καί τό Μαυροβούνιο: Οἱ μέν δεύτεροι νά μήν διανοηθοῦν νά διεκδικήσουν τό Κόσοβο καί τά Μετόχια (Ντουκατζίνα), οἱ δέ Τούρκοι νά μήν διανοηθοῦν καμία ὑποχώρηση πρός τοὺς Σέρβους!

Τό κράτος πού διεκήρυσαν οί 'Αλβανοί θά ἦταν ἡμιανεξάρτητο, πιστό στόν Σουλτάνο, μέ ὑπατο ἀρμοστή διορισμένο ἀπ' τόν Σουλτάνο (ὡς πρόεδρο Δημοκρατίας) καί τήν ἀλβανική γλώσσα ὡς ἐπίσημη.

Ἡ συνάντηση τοῦ Πρίζρεν εἶναι ἡ πρώτη ἐθνική ἀναγεννητική προσπάθεια τῶν 'Αλβανῶν, πάνω σέ ἰσλαμικές φυσικά βάσεις, γεγονός πού θά τούς φέρει σέ πλήρη ἐθνική ἀντίθεση μέ τούς χριστιανούς 'Αλβανούς τούς Τόσκηδες, (πού ζοῦσαν στή νότια 'Αλβανία) μερικά χρόνια ἀργότερα. Ἡ Λίγκα τοῦ Πρίζρεν, ὅπως θά δοῦμε, ἄλλοτε ὡς ἀνταρτικός στρατός καί ἄλλοτε ὡς τρομοκρατική ὀργάνωση, θά συνεχίσει ὡς σήμερα (2000) τή δράση της καί θά κατευθύνει τή δράση τοῦ «'Αλβανικοῦ ἀπελευθερωτικοῦ στρατοῦ τοῦ Κοσόβου», K.L.A. ἢ U.C.K..

Ἡ ἀντιπαράθεση στό Κόσοβο, πέραν τοῦ θρησκευτικοῦ, ἀποκτᾷ τώρα καί ἐθνικό χαρακτήρα.

Στόν εὐρωπαϊκό χώρο, τήν ἴδια περίοδο ἔχουμε τήν συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, μέ βάση τήν ὁποία ἡ Ρωσία πιέζει τούς συμμάχους καί παραχωροῦν, στίς 8-3-1878, στήν Βουλγαρία, ὀλόκληρη τήν σημερινή περιοχή τῶν Σκοπίων, τήν ἀνατολική Μακεδονία καί Θράκη, καί τό τμήμα τῆς ἀλβανικῆς Μακεδονίας μέ κέντρο τήν Κορυτσᾶ. Ἡ προσπάθεια τῆς Ρωσίας δέν εὐωδόθηκε, γιατί οί ἄλλες δυνάμεις ἔσυραν τήν Ρωσία στό Βερολίνο (συνθήκη Βερολίνου 13-7-1878) ὅπου καί ἡ ρωσική ἐπιρροή μειώθηκε καί ἡ Βουλγαρία συρρικνώθηκε καί χωρίστηκε σέ δύο τμήματα. Στό Βασίλειο τῆς Βουλγαρίας καί τό πριγκιπάτο τῆς Ρωμυλίας.

Ἡ Λίγκα τοῦ Πρίζρεν λοιπόν, προσπάθησε νά κάνει τήν πρώτη της διεθνή παρέμβαση ἀκριβῶς ἐδῶ, στό Βερολίνο. Στό υπόμνημά της ζητοῦσε νά ἀναγνωριστεῖ ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ ἀλβανικοῦ κράτους, τό ὁποῖο θά ἔπρεπε νά ἀποτελεῖται ἀπό τά Βιλαέτια τῶν Ἰωαννίνων, Σκόδρας, Μοναστηρίου καί Κοσόβου!!! (Κάτι παρόμοιο καί λίγο περισσότερο πρὸς ἀνατολάς, ἀφοῦ διεκδικοῦσε καί τούς Πομάκους ὡς «Μακεδόνες», περιεῖχε καί τό υπόμνημα τοῦ Β.Μ.Ρ.Ο., τῆς Ἐσωτερικῆς Μακεδονικῆς Ἐπαναστατικῆς Ὀργάνωσης αὐτῆς δηλαδή, πού ἴδρυσαν οἱ Βούλγαροι).

Τό συνέδριο τοῦ Βερολίνου δέν ἀσχολήθηκε καθόλου μέ τό υπόμνημα τῆς Λίγκα (ὅπως καί τοῦ Β.Μ.Ρ.Ο.). Ἄντ' αὐτοῦ, παρέδωσαν στό Μαυροβούνιο καθαρά ἀλβανικά ἐδάφη μέ ἀμιγῆ ἀλβανικό πληθυσμό, ὅπως Οὐλτσινιε καί τό Γκουσινιε!

Ἡ ἀπόφαση αὐτή τοῦ Βερολίνου, ὅταν ἔγινε γνωστή στό Κόσοβο, προκάλεσε νέα ἔκρηξη τῶν Ἀλβανῶν. Οἱ σφαγές πού ἐπακολούθησαν ἦταν τόσο φρικιαστικές, ὥστε ὁ Σουλτάνος διέταξε τήν ἄμεση σύλληψη τῶν Ἀλβανῶν προεστῶν ὥστε νά συγκρατηθοῦν οἱ Ἀλβανοί κατσαπλιάδες καί ὁ ὄχλος. Στή συνέχεια συνελήφθησαν καί οἱ ἡγέτες τῆς Λίγκας, μέ ἀποτέλεσμα ἡ πρώτη φάση τῆς ὑπαρξῆς της νά σβήσει, ἀφοῦ προηγουμένως κατάφερε νά δημιουργήσει κάποιους μικροὺς θήλακες ἀνεξαρτησίας στά βουνά τοῦ Κοσόβου.

-*-

Ὡς πρώτη προσπάθεια δημιουργίας Ἀλβανικοῦ κράτους, ἰσχυρίζεται κάποια ὁμάδα ἐρευνητῶν, θά

πρέπει νά θεωρεῖται τό κράτος τοῦ Ἄλῃ Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Ἡ ἄποψη αὐτή πού πηγάζει ἀποκλειστικά ἀπό τό γεγονός τῆς ἀλβανικῆς καταγωγῆς τοῦ Ἄλῃ, εἶναι μονομερῆς, ἀδόκιμη καί ὑπεραπλουστευμένη. Διότι ἕνας πασᾶς τῆς Τουρκίας, ὁ ὁποῖος θέλησε μέν νά ἀνεξαρτητοποιηθεῖ, ἀλλά μέ ἐπίσημη γλῶσσα τοῦ κράτους του τήν ἐλληνική, μέ συμβούλους ἀποκλειστικά Ἕλληνες (δεξί του χέρι ἦταν ὁ γιατρός, κατοπινός πρωθυπουργός, Ἰωάννης Κωλλέτης), μέ αὐλή στήν ὁποία δημιουργήθηκε ὁ νεοελληνικός διαφωτισμός (τά Γιάννενα ἦταν πρῶτα στ' ἄρματα, στά γρόσια καί στά γράμματα), μέ φρουρούς ἀποκλειστικά Ἕλληνες, ἀπό τοὺς ὁποίους ἀναδείχτηκαν οἱ μεγαλύτεροι στρατηγοί τοῦ ἀγῶνα (ὅπως ὁ Καραϊσκάκης)... κάθε ἄλλο παρά ἀλβανικό κράτος ἤθελε νά κάνει.

Ὁ Ἄλῃς ἔφτιαξε στό κράτος του 80 ἐκκλησίες, μεταξύ αὐτῶν καί τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ στό Καλικόντασι τῆς Ἀλβανίας καί ἔκανε τά Γιάννενα καί τήν Μοσχόπολη Κορυτσᾶς ἐθνικές πρωτεύουσες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ ὅρος ἐθνική πρωτεύουσα συνδέεται μέ τήν δημιουργία ἐθνικῆς συνείδησης. Μέ τήν πόλη δηλαδή στήν ὁποία συνετελέσθησαν οἱ πνευματικές διεργασίες γιά τό ξύπνημα τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνείδησης καί τήν μετατροπή τοῦ Γένους σέ Ἕθνος (ἐμεῖς π.χ. πρὶν γίνουμε Ἑλληνικό ἔθνος καί γιά 1800 περίπου χρόνια, ἤμασταν Ρωμαῖκο Γένος, μόνο πού Ρωμηοί ἦταν καί οἱ Σέρβοι, οἱ Βούλγαροι, οἱ Ἄραβες ὀρθόδοξοι κ.λπ.).

Υπ' αὐτή τήν ἔννοια καί δεδομένου ὅτι ἐθνικές καί ἀναγεννητικές πρωτεύουσες τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους

εἶναι τὰ Γιάννενα καί ἡ Μοσχόπολη, ὁ Ἄλῃ Πασᾶς πού δημιούργησε τὰ Γιάννενα, εἶναι στήν οὐσία αὐτός, πού ἔστω χωρίς νά τό ἐπιδιώξει, ἔδωσε τό ἔναυσμα γιά τήν δημιουργία ἐθνικοῦ κράτους τῶν Ἑλλήνων μέσω τῆς Ἐπανάστασης. (Ἐθνική πρωτεύουσα τῶν Γερμανῶν εἶναι ἡ Βιέννη καί τό Βερολίνο καί ὄχι ἡ Βόννη, τῶν Ἰσραηλινῶν τὰ Ἱεροσόλυμα κι ὄχι τό Τελ-Αβίβ, τῶν Τούρκων ἡ Ἄγκυρα κι ὄχι ἡ Κωνσταντινούπολη, τῶν Ρώσων ἡ Ἀγία Πετρούπολη κι ὄχι ἡ Μόσχα... Καί γιά τούς Ἀλβανούς ἐθνική πρωτεύουσα εἶναι τό Πρίζρεν καί τὰ Σκόπια καί ὄχι τὰ Τίρανα καί ἡ Πρίστينا, πού εἶναι ἀπλά, ὅπως καί ἡ Ἀθήνα, διοικητικά κέντρα καί πρωτεύουσες).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

ΝΕΩΤΕΡΕΣ ΑΠΟΓΡΑΦΕΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ

Τό 1889, ὁ ἑλληνικῆς καταγωγῆς λογοτέχνης καί συγγραφέας (ἦταν Βλάχος) Μπράνισλαβ Νούσιτς, τοποθετήθηκε ὡς γραμματέας στό σερβικό προξενεῖο στά Σκόπια (ἀνῆκαν τότε στήν Τουρκία). Στά ὑπηρεσιακά του ταξίδια στήν περιοχή τοῦ Κοσόβου διεπίστωσε καί κατέγραψε τήν παρακάτω ἐθνική σύσταση τῆς περιοχῆς. Ζοῦσαν Τούρκοι, Κιρκάσιοι (Τσερκέζοι) Ἑβραῖοι, Τσιγγάνοι καί Βλάχοι (πρόκειται περί Ἑλλήνων κυρίως ἀπ' τήν Κοζάνη καί τήν Δ. Μακεδονία). Ὑπέρτεροι στόν ἀριθμό ἦταν οἱ Σέρβοι, μᾶς λέει ὁ Νούσιτς, πού ἀποτελοῦσαν τά 3/4 τοῦ πληθυσμοῦ. Ὅμως, συμπληρώνει ὁ Νούσιτς, τό μεγαλύτερο μέρος τῶν Σέρβων ἦταν ἰσλαμοποιημένο! Κατά συνέπεια δέν ἦταν Σέρβοι, παρά τήν προσπάθεια τοῦ Βελιγραδίου νά στηρίξει μέσω τῆς ἐκθεσῆς τοῦ Νούσιτς τίς πληθυσμιακές του ἀπαιτήσεις. Ἄρα στό τέλος τοῦ 19ου αἰῶνα, οἱ Ἀλβανοί καί οἱ μουσουλμάνοι γενικῶς, ἀποτελοῦσαν τήν πλειονότητα.

Βέβαια, τό «μουσουλμάνοι Σέρβοι» ἴσως εὐσταθεῖ σύμφωνα μέ τό πρότυπο τῆς Βοσνίας, ἀλλά τό μόνο ἐθνικό γνώρισμα ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, εἶναι ἡ ἐθνική

συνείδηση καί ὄχι τό ἄν ὁ πάπος τοῦ προπαπού ἦταν χριστιανός πού βαφτίστηκε μουσουλμάνος! Τό ὅτι οἱ Ἄλβανοί πρίν 4 αἰῶνες ἦταν χριστιανοί ὀρθόδοξοι ὅλοι τους τό γνωρίζουν. Παρά ταῦτα, εἶναι οἱ ἰσχυρότεροι φονταμενταλιστές μουσουλμάνοι τοῦ κόσμου! Καί οἱ Σέρβοι μουσουλμάνοι τῆς Βοσνίας, ἦταν οἱ ἀντίπαλοι τῶν Σέρβων στόν πόλεμο τοῦ 1992-96.

Ὁ Νούσιτς, ἀναφέρεται καί στίς πηγές τῆς τουρκικῆς διοίκησης τῶν Σκοπίων πού ἦταν πρωτεύουσα τοῦ Βιλαετίου τοῦ Κοσόβου, σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες στό Κόσοβο ζοῦσαν τό 1889, 102.043 ἄτομα, ἐκ τῶν ὁποῖων μουσουλμάνοι οἱ 77.999, Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί οἱ 22.112, Ἑβραῖοι 305 καί 1.634 Καθολικοί.

Οἱ Βαλκανικοί πόλεμοι 1912-13

Ἡ ἀποκαλούμενη «παλαιά Σερβία», Κόσοβο Μετόχια, Σατζάκι καί νότιος Μοράβας, ἦταν ὁ πρῶτος στόχος τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ κατά τό 1912-13. Στίς περιοχές αὐτές υπῆρχε πολύ μεγάλη συγκέντρωση μουσουλμανικοῦ στοιχείου, τό ὁποῖο χωριζόνταν σέ τρεῖς βασικές ἐθνότητες. Τούς μουσουλμάνους Σέρβους (Σατζάκι-Βοσνία), τούς Ἄλβανούς καί τούς Τούρκους. Ὁ μέγας Σέρβος ἀνθρωπογεωγράφος Γιόβαν Τσβίιτς ἀναφέρει πώς, στήν ἀποκαλούμενη παλαιά Σερβία ζοῦσαν γύρω στίς 900.000 Σέρβοι, ἐκ τῶν ὁποῖων 300.000 Σέρβοι μουσουλμάνοι.

Ἡ Σερβία, διά τοῦ ἡγέτη της Νίκολα Πάσιτς, προσπάθησε νά ἐμφανιστεῖ ὡς ἀπελευθερωτής ὅλων αὐτῶν τῶν πληθυσμῶν (καί τῶν βουλγαροφώνων Σκοπιανῶν

φυσικά), αλλά και τῆς φυλῆς τῶν ρωμαιοκαθολικῶν Ἀλβανῶν Μιρντάτ ἢ Μιρδιτῶν, γύρω ἀπό τοὺς ὁποίους παίχτηκε σκληρό παρασκήνιο ἀνταγωνισμοῦ, μεταξύ Σερβίας καί Ἰταλίας.

Σκόπια: ἡ ἐθνική πρωτεύουσα τῶν Ἀλβανῶν

Οἱ Ἀλβανοί, ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο ἀντιμετώπισαν μέ γέλωτα τὴν προσπάθεια τοῦ Πάσιτς νά φανεῖ ὡς ἀπελευθερωτῆς τους καί ἐγγυητῆς τῆς ἀσφαλείας τους. Σταθμίζοντας λοιπόν ὅλες τίς παραμέτρους καί θέλοντας νά προλάβουν τὸν σερβικό στρατό, **ξεσηκώθηκαν καί ἐπιτέθηκαν στὴν τουρκική φρουρά τῆς πόλης τῶν Σκοπίων (10-11-1912) ὅπου, ἀφοῦ ἀπώθησαν τοὺς Τούρκους, κατέλαβαν προσωρινά τὴν πόλη, ἡ ὁποία ἦταν τό πρῶτο στὴν ἱστορία τῶν Ἀλβανῶν ἐλεύθερο ἔδαφος.** (δεῖτε χάρτη ἐξωφύλου μέ τὴν ἡμερομηνία κατάληψης τῶν Σκοπίων. Στίς 23-10-1912, 13 μέρες μετά, μπῆκε ὁ σερβικός στρατός στὰ Σκόπια).

Οἱ βαλκανικοὶ σύμμαχοι ξεκίνησαν τὸν πόλεμο τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1912. Οἱ Σέρβοι καί οἱ Μαυροβούνιοι ξεκίνησαν νικηφόρα καί «ἀπελευθέρωσαν» τίς περιοχές τῆς βόρειας Ἀλβανίας μέχρι τὴν Σκόδρα καί τό Δυρράχιο. Ἡ κατάληψη αὐτῶν τῶν πόλεων ξεσήκωσε νέες διαμαρτυρίες τῶν Ἀλβανῶν καί ἀντιδράσεις ἐναντίων τῶν Σέρβων συμπολιτῶν τους, ὅπου ὑπῆρχε μικτὸς πληθυσμὸς.

Ἡ Αὐστρία καί ἡ Ἰταλία θορυβήθηκαν. Τόσο ἀπὸ τὴν σερβική κατάληψη τῆς βορείου Ἀλβανίας ὅσο καί ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Β. Ἡπείρου ἀπὸ τὴν Ἑλλά-

δα. Ἡ ἀνάγκη γιά ἔλεγχο τῆς Ἀλβανίας καί τοῦ διαπλου τῶν στενῶν τοῦ Ὄτραντο πρὸς τὴν Ἀδριατική, τίς ἔκανε νά στείλουν τόν ἔμμισθο πρακτορά τους Ἰσμαήλ Κεμάλ, πού ἦταν ὑψηλόβαθμος ὑπάλληλος τῆς τουρκικῆς διοίκησης, στήν Αὐλώνα. Ἐκεῖ θά συγκλιθεῖ συνέλευση τῶν Ἀλβανῶν προεστῶν τῆς Ἀλβανίας, καί θά διακηρυχθεῖ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀλβανίας στίς 28-10-1912.

Στήν διακήρυξή τους οἱ Ἀλβανοί ἀπαιτοῦν νά δωθοῦν στό ἀλβανικό κράτος ὅλες οἱ περιοχές που ἀνέφεραν, ὅπως: τό Πέτς, Μητροβίτσα, Πρίστινα, Σκόπια, Μοναστήρι, Πρέσπες, Καστοριά, Γιάννινα, Θεσπρωτία, Πρέβεζα. (Χάρτης τῆς Λίγκα τοῦ Πρίζρεν).

Οἱ μεγάλες δυνάμεις ἀποφάσισαν τελικά στήν συνδιάσκεψη τοῦ Λονδίνου, στίς 20-12-1912 νά δώσουν ἀνεξαρτησία στό ἀλβανικό ἔθνος, ἀπόφαση πού ἐπικυρώθηκε στήν συνθήκη εἰρήνης πού ὑπέγραψαν τά βαλκανικά ἔθνη μέ τὴν Τουρκία στίς 30 Μαΐου 1913. Τὴν κηδεμονία καί προστασία τοῦ νέου κράτους, τὴν παραχώρησαν στοὺς αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας τῆς Ρωσίας καί τῆς Αὐστροουγγαρίας, στόν Πρόεδρο τῆς Γαλλίας καί στοὺς Βασιλεῖς τῆς Ἰταλίας καί τῆς Βρετανίας, οἱ ὁποῖοι καί διόρισαν τὴν ἐπιτροπή πού θά χάραζε τὴν ὀριογραμμὴ, πού θά ἔπρεπε νά σεβαστοῦν Σερβία καί Ἑλλάδα.

Τό Κόσοβο ὅμως παρέμεινε στήν Σερβία καθὼς καί τά Σκόπια. Καί πρὶν καλά καλά ἐγκατασταθεῖ ἡ σερβικὴ διοίκηση, χιλιάδες Ἀλβανῶν φοβούμενοι τά σερβικά ἀντίποινα μετανάστευσαν γιά τό νεοσύστατο Ἀλβανι-

κό κράτος. Ἡ σερβική διοίκηση ἀνακοίνωσε πώς, μόνο στήν πόλη Αὐλώνα ἐγκαταστάθηκαν 20.000 μουσουλμάνοι ἀπ' τό Κόσοβο τό 1912. (Ἡ Αὐλώνα ἦταν Ὁρθόδοξη, μέ κυριάρχο τό ἐλληνικό στοιχεῖο καί ἡ ἔλευση τῶν μουσουλμάνων τό 1912, ἀνέτρεψε τήν ἐθνική της εἰκόνα). Χιλιάδες ἄλλοι μουσουλμάνοι ἐγκαταστάθηκαν σέ Ὁρθόδοξες περιοχές τῆς Ν. Ἀλβανίας τίς ὁποῖες καί ἀλλοίωσαν θρησκευτικά καί ἐθνικά.

Ἡ ἀντιστροφή τῶν ρόλων.

Τώρα στόν ρόλο τοῦ φυγά ἤρθαν οἱ Ἀλβανοί ἀρχικῶς πρός τό ἐλεύθερο ἀλβανικό κράτος καί σέ περιοχές Τόσκηδων καί Ἑλλήνων, στή νότια δηλαδή Ἀλβανία (διαβάσαμε γιά τό παράδειγμα τῆς Ὁρθοδόξου Αὐλώνας).

Στή συνέχεια στρέφονται πρός τήν Τουρκία, στήν ὁποία εἶχαν ἤδη ἀπό τό 1878 (μετά τήν σερβική ἐξέγερση στή Βοσνία καί τή συνθήκη τοῦ Βερολίνου) ἀρχίσει νά καταφεύγουν.

Ἀπό τό 1922 ὡς τό 1929 καί ἀπό τό 1933 ὡς τό 1938, ἡ φυγή τῶν Ἀλβανῶν ἀπ' τό Κόσοβο, συνέπεια τῆς καταπίεσης καί ἀντεκδίκησης, παίρνει τεράστιες διαστάσεις. Ἀπό τούς 645.017 κατοίκους, πού ἀπογράφησαν τό 1922, τό 65,5% ἦταν Ἀλβανοί, τό 25,2% Σέρβοι καί τό ὑπόλοιπο Τούρκοι. Τίς περιοχές πού ἐγκατέλειπαν Τούρκοι καί Ἀλβανοί, τίς καταλάμβαναν Σέρβοι ἔποικοι ἀπό τή βόρεια Σερβία καί τό μῖσος ξαναφούντωνε. Ἡ σερβική διοίκηση καταπίεζε ἀφόρητα τούς Ἀλβανούς, χωρίς ποτέ ὅμως νά φτάσει σέ σφα-

γές και γενοκτονίες, ὅμοιες μέ αὐτές πού γνώρισαν οἱ Σέρβοι ἀπό τούς Ἄλβανούς τά προηγούμενα χρόνια. Παρά τή σέρβικη καταπίεση ὅμως, οἱ ἄλβανικές συμμορίες ἐξακολούθησαν τήν προσφιλή τακτική τους στά σερβικά χωριά, γεγονός πού καταγράφεται στά σέρβικα ἀρχεῖα.

Μέχρι τό 1938 εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στό Κόσοβο περί τίς 200.000 Σέρβοι, ἐνῶ ἀντίστοιχος ἀριθμός Ἄλβανῶν ἐγκατέλειψε τήν περιοχή. Μέ ἐπίσημη συμφωνία μεταξύ Σερβίας καί Τουρκίας διεκπεραιώθηκαν στήν Τουρκία περί τά 300.000 ἄτομα ἄλβανικῆς ἐθνότητος, ξέχωρα ἀπό ἐκείνους πού ἀκολούθησαν οἰκειοθελῶς τόν τουρκικό στρατό, πού ἀποχώρησε τό 1912-13 καί 1918-19.

Ἡ μετακίνηση πρὸς τήν Τουρκία, συνεχίστηκε μέ ἀμείωτο ρυθμό καί μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ὥστε ἀπό τό Κόσοβο καί τὰ Μετόχια νά ἔχουν μετακινηθεῖ, ἀπ' τό 1945 ὡς τό 1971, πάνω ἀπό 140.000 ἄτομα. Ἡ χρονιά τῆς μαζικότερης μετανάστευσης πρὸς τήν Τουρκία ὅμως ἦταν τό 1936, ὅταν πάνω ἀπό 100.000 Ἄλβανοί κατέφυγαν ἐκεῖ. Ἄλλες χρονιές κλειδιά ἦταν τό 1915, τό 1922, τό 1929-33, 1936-38. Σέ ὁλόκληρο αὐτό τό διάστημα, εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στό Κόσοβο περί τίς 200.000 Σέρβοι.

Ἡ μετακίνηση τῶν Ἄλβανῶν πρὸς τήν Τουρκία, ἐπαναλήφθηκε καί μετά τόν Β΄ Παγκ. Πόλεμο καί ἔλαβε τεράστιες διαστάσεις ἀπό τό 1959 ὡς τό 1971. Τότε ἦταν ὑπουργός ἀστυνομίας ἕνας σκληρός Σέρβος, ὁ Ἀλεξάντερ Ράνκοβιτς καί ἡ καταπίεση πάνω στό Ἄλβανικό

στοιχείο ήταν ισχυρή. 'Απ' τό 1959 ώς τό 1969, μέσα
σέ μιά δεκαετία, 70.000 'Αλβανοί κατέφυγαν στήν
Τουρκία.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Πημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ΄

1941-45.

Η ΚΑΤΟΧΗ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Μετά τήν κατάληψη τῆς Γιουγκοσλαβίας ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ ἄξονα, ἡ χώρα χωρίστηκε σέ περιοχές κατοχῆς. Τό Κόσοβο τό Μαυροβούνιο καί τά Δυτικά Σκόπια (ἄλβανικές περιοχές) τά πῆραν οἱ «προστάτες» (καί κατακτητές) τῆς Ἀλβανίας, οἱ Ἴταλοί. Τά Σκόπια τά πῆραν οἱ Βούλγαροι τήν κυρίως Σερβία οἱ Γερμανοί καί ἡ ὑπόλοιπη Γιουγκοσλαβία δώθηκε στό ἀνεξάρτητο φασιστικό κράτος τῆς Κροατίας.

Στίς Ἱταλοαλβανικές λοιπόν περιοχές τοῦ Κοσόβου, φαντάζεται εὐκόλως κανείς τό τί μπορεῖ νά συνέβη. Ὁ ζῆλος πού ἐπεδείχθη γιά σφαγές ἐπί τοῦ σερβικοῦ στοιχείου, ἦταν ἰδιαίτερος. Τίς σφαγές τίς ἔκανα φυσικά οἱ Ἀλβανοί, ἀλλά μέ τήν ἀνοχή τοῦ ἄλλου ἀφέντη τώρα, τῶν Ἱταλῶν, καί τίς εὐλογίες τοῦ Βατικανοῦ. (Γλύτωνε μόνο ὅποιος βαφτίζονταν Καθολικός!) Τό Βατικανό ἵδρυσε πρὸς τόν σκοπό αὐτό μιά μυστική ὀργάνωση μέ τό ὄνομα «Μπέσα» ἐπικεφαλῆς τῆς ὁποίας ἦταν ὁ Ἱταλός λοχαγός Ἄτζελο Ἄντικο.

Ὁ Τίτο μάταια προσπαθοῦσε νά προσελκύσει στό παρτιζάνικο κίνημα τούς Ἀλβανούς. Ἡ κατάσταση γιά τούς Σέρβους ἦταν ἀφόρητη στό Κόσοβο. Στήν μέν Ἐλ-

λάδα δροῦσαν δύο αντίπαλες αντάρτικες ομάδες καί ὁ στρατός κατοχῆς καί ὁ Ἕλληνας δεινοπαθοῦσε, ἂν τυχόν κοίταζε κάποιον, ἀπό τούς ἄλλους δύο μέ συμπάθεια.

Στό Κόσοβο ὅμως δροῦσαν πάνω ἀπό 10 αντίπαλες ομάδες: Ἄλβανοί συμμορίτες, ἐναντίον Σέρβων χωρικῶν, Ἱταλοί στρατιῶτες, κομμουνιστές Σέρβοι πού ἔσφαζαν Ἱταλούς καί Σέρβους βασιλόφρωνες, Σέρβοι βασιλόφρωνες (δεξιοί), Ἄλβανοί κομμουνιστές, Ἄλβανοί ἐθνικιστές, (κίνημα Μπάλι-Κομπεντάρ, γνωστοί ὡς Μπαλῆδες) μουσουλμάνοι Τζιχάντ, Βούλγαροι ἐθνικιστές (Σκοπιανοί δηλαδή) καί ὁ Βουλγαρικός στρατός κατοχῆς... Ἦταν ἡ πιό ἀφόρητη κατάσταση σ' ὅλοκληρη τήν κατεχόμενη Εὐρώπη. Δέν γνῶριζε ἄνθρωπος ἀπό ποιόν νά φυλαχτεῖ ἢ πού νά πάει νά κρυφτεῖ. Αὐτή τή φορά ὁ γνωστός δρόμος πρὸς τά βόρεια ἦταν κλειστός. Στήν Σερβία ἔκαναν κουμάντο οἱ Γερμανοί καί στή Βοσνία οἱ Κροάτες τοῦ Πάβελιτς πού ἔστειλαν στά κρεματόρια 800.000 Σέρβους! Στά Σκόπια οἱ Βούλγαροι. Ἔτσι ὁ ἀριθμός τῶν Σέρβων πού ἐγκατέλειψε τό Κόσοβο γιά τήν Σερβία ἦταν σχετικά μικρός. Στά 4 χρόνια τῆς κατοχῆς καταγράφηκαν 80.000 Σέρβοι πού κινήθηκαν πρὸς τά ἐδάφη τῆς κεντρικῆς Σερβίας ἀπό τό Κόσοβο. Ἔτσι ἀπό τούς 200.000 πού ἐγκατεστάθηκαν στό μεσοπόλεμο στό Κόσοβο, οἱ 80.000 ἐπέστρεψαν πάλι στήν Κεντρική Σερβία.

Μόλις στίς ἀρχές τοῦ 1944, κατάφερε ὁ Τίτο νά συγκεντρώσει τούς ἡγέτες τῶν Ἄλβανῶν, καί τῆς Ἄλβανίας καί τοῦ Κοσόβου, στό τραπέζι τοῦ διαλόγου,

στήν πόλη Μπουγιάνη. Ἄφοῦ τούς ὑποσχέθηκε πλήρη ἀνεξαρτησία, μετά τό νικηφόρο πέρας τοῦ πολέμου, κατάφερε νά προσελκύσει στό παρτιζιάνικο κίνημα μερικούς Ἄλβανούς ὑπό τόν Φαντίλι Χότζια, ὁ ὁποῖος καί κατέλαβε ἀργότερα τήν θέση τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ὁ ἀριθμός τῶν Ἄλβανῶν πού ἔγιναν παρτιζάνοι δέν εἶναι σαφής. Ἡ Ἄλβανική πηγή πώς πρόκειται περί 50.000 μαχητῶν, εἶναι μάλλον φανταστική. Οἱ Ἄλβανοί εἶδαν ὅτι οἱ σύμμαχοί τους οἱ Ναζί χάνουν τόν πόλεμο καί ἀκολούθησαν τόν Τίτο πού τούς εἶπε «*Ἄν δέν βοηθήσετε τούς παρτιζάνους, θά ἐπικρατήσῃ τό φιλοβασιλικό κίνημα καί τότε οἱ Σέρβοι θά σᾶς σφάξουν!*».

Οἱ Ἄλβανοί, κατηγοροῦν τόν Τίτο ὅτι ἐξαπάτησε τούς Ἄλβανούς στήν Μπουγιάνη, ὅτι δέν κράτησε τήν ὑπόσχεσή του καί δέν ἔδωσε τήν ἀνεξαρτησία στό Κόσοβο. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Τίτο δέν ἀναιροῦσε τήν ὑπόσχεση, ἀλλά τόνιζε ὅτι προϋπόθεση γιά ἀνεξαρτησία ἦταν ἡ δημιουργία τῆς Βαλκανικῆς Ὁμοσπονδίας, πού ὅμως δέν ἔγινε. Μέσα στά πλαίσια τῆς Βαλκανικῆς Σοσιαλιστικῆς Ὁμοσπονδίας, θά ἔδινε καί στό Κόσοβο τήν ἀνεξαρτησία.

Ὁ Τίτο ὅμως ἔκανε ἄλλα, μεγάλα δῶρα στούς Ἄλβανούς, σ' ἀντάλλαγμα τῆς καταπατημένης ὑπόσχεσης στήν Μπουγιάνη.

Ἀπαγόρευσε κατ' ἀρχάς τήν ἐπιστροφή τῶν 80.000 Σέρβων πού ἐγκατέλειψαν τό Κόσοβο τό 1941-44, μέ τό αἰτιολογικό ὅτι: Ἡ ἐπιστροφή τους θά προκαλοῦσε ρήξη στήν ἐνότητα καί τήν ἀδερφοσύνη τῶν λαῶν τοῦ

Κοσόβου.

Ἐπέτρεψε ταυτόχρονα τήν παραμονή ἀντίστοιχου ἀριθμοῦ Ἀλβανῶν, πού μετοίκησε στό Κόσοβο ἀπό τό 1941-44, ἀπό τήν Βόρειο Ἀλβανία, παρακινούμενο ἀπό τούς Ἰταλούς (παράνομους μετανάστες δηλαδή).

Ἄντιπρόεδρος τοῦ Τίτο καί ὑπεύθυνος προπαγάνδας καί ΜΜΕ, ἔλεγε γιά τό θέμα περίπου τά ἑξῆς: **«Νομίζουμε πώς οἱ ἐποικιστές πού μετέφερε στό Κόσοβο ἡ παλαιά, μοναρχική Γιουγκοσλαβία, γιά πολιτικούς λόγους, ἔκαναν κακό στίς ἐνδοεθνικές σχέσεις. Ἀναγνωρίζουμε πώς βρίσκονται σέ ἄσχημη κατάσταση, ἀλλά πρέπει νά ἀναγνωριστεῖ πώς ἀδίκηθηκε ὁ πληθυσμός στό Κόσοβο καί τά Μετόχια. Ἡ πολιτική τοῦ ἐποικισμοῦ στό Κόσοβο ἀπ' τήν παλαιά Γιουγκοσλαβία καί οἱ ἐποικιστές εἶναι ὑπεύθυνοι γιά τήν αἱματοχυσία καί τό κακό. Εἶναι ἀπαραίτητο λοιπόν νά ἀπαγορεύσουμε στούς Σέρβους νά ἐπιστρέψουν στό Κόσοβο»**. Καί οἱ Σέρβοι δέν ἐπέστρεψαν. Ἐμειναν ὅμως οἱ Ἀλβανοί ἐποικιστές τοῦ 1941-44 πού ἦρθαν ἀπ' τή Β. Ἀλβανία!

Ἄντιπρόεδρος τοῦ Τίτο, Μίλοβαν Τζίλας ἀντίθετα, πίεζε γιά τήν ἐπιστροφή τῶν Σέρβων χωρικῶν καί γιά ἀποκλεισμό ἀπό τήν ἐπιστροφή μόνο τῶν προπολεμικῶν χωροφυλάκων, διότι αὐτοί ἦταν τά ὄργανα καταπίεσης τῶν Ἀλβανῶν!

Ἐπικράτησε ὅμως συντριπτικά ὁ Ἐβραῖος ἀντιπρόεδρος, ἔναντι τοῦ Σέρβου, Τζίλας...

Στή συνέχεια, τό 1953, ὑπεγράφη καί συμφωνία ἀποζημίωσης τῶν Ἀλβανῶν πού ἔφυγαν στήν Τουρκία καί ἡ Γιουγκοσλαβία πλήρωσε 3.750.000 δολάρια ὡς

ἀποζημίωση γιά τίς ἐγκαταλειφθεῖσες περιουσίες στό Κόσοβο καί τά Σκόπια.

Ἡ περίοδος τῆς κατοχῆς ὅμως, δέν ἦταν ἡ περίοδος τῆς εὐδαιμονίας καί γιά τούς Ἄλβανούς. Στά διπλανά Σκόπια, ὁ βουλγαρικός στρατός βλέποντας τό ὅτι οἱ Ἄλβανοί θεωροῦν ὡς ἐθνική τους πρωτεύουσα τά Σκόπια, ἄρχισε ἀπό νωρίς τίς ἐκκαθαρίσεις καί τούς διωγμούς, μέ ἀποτέλεσμα νά περάσουν καί ἀπό τά Σκόπια ἄρκετοί Ἄλβανοί, καί νά ἐγκατασταθοῦν στό Κόσοβο.

Στήν δυτική πλευρά τῶν συνόρων τοῦ Κοσόβου τώρα, στήν Ἀλβανία, ὁ ἄλλος Χότζια, ὁ Ἐμβέρ, ἦταν κι αὐτός ὀπαδός τῆς μεγάλης Ἀλβανίας. Ἔτσι παραμέρισε πρός στιγμή τίς ἰδεολογικές του προκαταλήψεις καί ἄρχισε ἐπαφές μέ τήν φασιστική ὀργάνωση «Μπάλι Κομπενταρ», μέ σκοπό τήν δημιουργία κοινῆς ἐπιτροπῆς γιά τήν «σωτηρία τῆς Ἀλβανίας»!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ΄

ΟΙ ΤΟΣΚΗΔΕΣ ΟΙ ΓΚΕΓΚΗΔΕΣ ΚΙ ΟΙ ΑΡΒΑΝΙΤΕΣ

Πρόκειται για τις δύο κύριες 'Αλβανικές φυλές, αλλά και για τους δύο κόσμους πού εκπροσωποῦν στήν 'Αλβανία. Οί μέν Γκέγκηδες κατοικοῦν στή βόρειο 'Αλβανία, εἶναι φανατικοί μουσουλμάνοι (οἱ γνωστοί Τουρκαλβανοί καί περιγράφονται ἀπ' ὅλους τούς περιηγητές ὡς σκληροτράχηλες καί ἄγριες φυλές, μέ ροπή πρὸς ἄγριες πράξεις. Πέραν τῆς βόρειας 'Αλβανίας, οἱ Γκέγκηδες ἀποτελοῦν τόν ἀλβανικό πληθυσμό τοῦ Κοσόβου καί τῆς Δημοκρατίας τῶν Σκοπίων. Μιλᾶνε τήν γκέγκικη διάλεκτο τῆς 'Αλβανικῆς γλώσσας.

Οἱ Τόσκηδες κατοικοῦν στήν νότια 'Αλβανία εἶναι κατά τό ἥμισυ μουσουλμάνοι, μετριοπαθεῖς καί ρέπουν πρὸς διάφορα παρακλάδια τοῦ 'Ισλάμ ὅπως ὁ Μπεκτασισμός. Μεγάλο τμῆμα τους εἶναι Χριστιανοί 'Ορθόδοξοι. Χαρακτηρίζονται ἀπό τούς περιηγητές τοῦ 19ου καί τοῦ 20ου αἰῶνα, ὡς σκληροτράχηλες καί γεναῖες φυλές, ἀλλά καί περισσότερο φιλειρηνικές ἀπό τούς Γκέγκηδες, φιλομαθεῖς, μέ τάση πρὸς τά πνευματικά πράγματα καί «μπεσαλῆδες». Τό γεγονός τῆς διαφορετικότητος αὐτῆς ὀφείλεται, κατά τούς περιηγητές, στήν 'Ορθοδοξία καί στήν ἑλληνική παιδεία στήν ὁποία

συμμετεῖχαν οἱ Τόσκηδες. Σημειώνω ὅτι ἀγαπημένος Ἅγιος τῶν Τόσκηδων, αὐτός πού τούς ἔσωσε ἀπό τόν ἐξισλαμισμό, εἶναι ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός. Οἱ Τόσκηδες μιλάνε τήν τόσκιχη διάλεκτο τῆς ἀλβανικῆς, διαλέκτου πού ἔγινε επίσημη ἀλβανική γλῶσσα τό 1950 ἀπό τόν Τόσκη κομμουνιστή ἡγέτη (ἦταν ἀπ' τό Ἄργυροκάστρο) Ἐμβέρ Χότζια.

Ἡ συνοριακή γραμμή τῶν Τόσκηδων μέ τούς Γκέγκηδες ἦταν κυρίως ὁ ποταμός Γενοῦσος καί λίγο βόρεια ἀπό αὐτόν. Στούς περισσότερους ἐθνογραφικούς χάρτες πού κατάρτισαν διάφοροι ἐπιστήμονες πρίν τόν χωρισμό τῶν συνόρων (1912-13 καί 1914-19), τά ἐθνικά σύνορα Ἑλλήνων καί Τόσκηδων διαφέρουν, ἐνῶ τά ἐθνικά σύνορα Σέρβων καί Γκέγκηδων εἶναι περισσότερο σαφῆ, τόσο στό Μαυροβούνιο ὅσο καί στό Κόσοβο, καί στά Σκόπια.

Ἡ ἄποψη τοῦ πατέρα τῆς βαλκανικῆς ἀνθρωπογεωγραφίας, Γιόβαν Τσβίιτς, ἐπιστήμονα διεθνοῦς κύρους, τοῦ ὁποίου οἱ ἔρευνες χαρακτηρίζονται διεθνῶς ὡς οἱ μόνες ἀξιόπιστες, εἶναι χαρακτηριστική. Εἶναι ἐπιπλέον σημαντική, διότι τήν ἐποχή ἐκείνη ὑπῆρχε ἔντονος ἐλληνοσερβικός ἀνταγωνισμός γιά τά σύνορα στά Βαλκάνια καί μία ἄποψη Σέρβου ἐπιστήμονα ὑπέρ τῶν ἐλληνικῶν θέσεων, μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ἀνενδοίαστα ὡς ἀξιόπιστη.

«Τά σύνορα μεταξύ Ἑλλήνων καί Τόσκηδων διαφέρουν στούς διάφορους ἐθνογραφικούς χάρτες» γράφει ὁ Τσβίιτς (J. Cvijic, Clanci, i Govori, Beograd 1921, σελ. 155-160). «Ὁ Ami Boue, ἔχει σημειώσει μέ Τόσκι-

κο χρώμα ολόκληρη τήν Ἡπειρο καί τήν Ἀκαρνανία μέ-
χρι τόν Πατραϊκό κόλπο. Ὁ Leak στόν δικό του χάρτη,
δέν πάει μακρύτερα ἀπό τόν Ἀμβρακικό. Οἱ σλάβικοι
ἐθνογραφικοί χάρτες, ὅπως τοῦ Τιμοθέου Φλωρίνσκι
καί τοῦ Νίντερλε (Pῶσοι) χρωματίζουν τήν περιοχή μέ
ἀνάμικτα χρώματα. Καί ἐγώ σ' αὐτή τή περιοχή, δέν
μπόρεσα νά κάνω τίποτε ἀπό μόνος μου. Περνῶντας με-
γάλο μέρος τῆς Ἠπείρου καί τῆς Νοτίου Ἀλβανίας, αἰ-
σθάνθηκα ὅτι εἶναι δύσκολο νά ξεχωρίσει κανείς τους
Τόσκηδες ἀπό τούς Ἕλληνες. Διότι καί οἱ πρῶτοι εἶναι
στήν πλειοψηφεία τους Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, βρι-
σκονται δέ κάτω ἀπό τήν ἐπιρροή τοῦ ἐλληνικοῦ πολι-
τισμοῦ καί μιᾶνε (δημόσια) μόνο ἐλληνικά. Καί οἱ Ἕλ-
ληνες καί οἱ Τόσκηδες φορᾶνε τήν ἴδια ἐθνική φορε-
σιά, ζοῦν ἀνακατεμένοι μεταξύ τους καί λειτουργοῦνται
(στήν ἐκκλησία) στά ἐλληνικά. Αἰσθάνθηκα ὅτι κά-
ποιος πού θά γνώριζε καλύτερα τίς γλῶσσες (ἐλληνική
καί ἀλβανική) θά μπορούσε νά διαπιστώσει περισσότε-
ρα γιά τά ἐθνικά ὅρια Τόσκηδων καί Ἑλλήνων».

Ἀντίθετα μέ τούς Τόσκηδες, οἱ ὁποῖοι σέ τίποτε
δέν διέφεραν ἀπό τούς Ἕλληνες, ἐκτός ἀπό τήν γλώσ-
σα, τήν ὁποία κυρίως μιλοῦσαν στά σπίτια τους, γι'
αὐτό καί ἡ παρατήρηση τοῦ Cvijic ὅτι θά διαπίστωνε
περισσότερα ὅποιος γνώριζε καλά τίς δύο γλῶσσες,
οἱ Γκέγκηδες τοῦ Βορρά καί τοῦ Κοσόβου, ἦταν πλή-
ρως ταυτισμένοι μέ τήν τούρκικη-ἰσλαμική κουλτούρα.
Ἦταν οἱ γνωστοί καί ἀπό τήν ἐλληνική ἱστορία τουρ-
καλβανοί καί οἱ σχέσεις τους μέ τούς Τόσκηδες περι-
γράφονται ἀπό τόν Τσοβίιτς, ἀλλά καί τούς ἄλλους πε-

ριηγητές, ως έξής:

«Μεταξύ τῶν Τόσκηδων καί τῶν Γκέγκηδων ὑπάρχει ἀβυσαλαῖο μῖσος. Οἱ Τόσκηδες ἀποκαλοῦν τούς Γκέγκηδες Τούρκους καί αἱματορουφήχτρες, ἀπ' τήν τυραννία τῶν ὁποίων μόλις κατόρθωσαν νά ἀπαλλαγοῦν καί γιά τήν λευτεριά τους αὐτή, θά πολεμήσουν μέχρι ἐσχάτων ἐναντίων τους»!.

«Μεταξύ Σλάβων καί Ἀλβανῶν», συνεχίζει ὁ Τσβίιτς «τά ἐθνικά σύνορα παραμερίζονται συνεχῶς πρὸς τ' ἀνατολικά. Ὡς γραμμὴ (τότε) μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ἡ μικρὴ χερσόνησος Λίνα στήν λίμνη τῆς Ἀχρίδος καί ἀπὸ κεῖ πρὸς τὰ βόρεια ἀνάμεσα στὸν Σκούμπη καί τήν Ὀχρίδα. Ἀνατολικά τοῦ Ἐλμπασάν ὑπάρχουν μερικά σλάβικα χωριά ἐν μέσῳ τῶν ἀλβανικῶν. Δυτικά τοῦ Ὀπαρι καί τοῦ Ἐλμπασάν, γύρω ἀπὸ τὸν Σεμένη ποταμὸ στήν περιοχή Μουζάκι, ζεῖ ἓνας πληθυσμὸς τόσκικης καταγωγῆς ποὺ ὀνομάζονται Λιάπηδες... Πρὸς τὰ βόρεια, μέχρι τὴν πόλη Δίβρη (Ντέμπαρ), ἀπ' τήν ἀνατολική πλευρὰ τοῦ Δρίνου ζοῦν Σλάβοι καί Ἀλβανοὶ στὰ δυτικά.

Λόγω τῆς πίεσης τῶν Ἀλβανῶν, οἱ Σλάβοι ἄρχισαν νά κινοῦνται μαζικὰ πρὸς τὰ ἀνατολικά καί τίς περιοχές βόρεια τῆς Δίβρης κατέλαβαν οἱ Ἀλβανοὶ Γκέγκηδες, οἱ ὁποῖοι ἔφτασαν τούς τελευταίους δύο αἰῶνες νά κατοικήσουν τήν δυτικὴ (βορειοδυτικὴ) Μακεδονία, ἀνατολικά τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ... Ἡ γραμμὴ συνεχίζεται μέχρι τὸ Κόσοβο καί τὰ Μετόχια (Ντουκατζίνα στὰ Ἀλβανικά), τὰ ὁποῖα χρωματίζονται στὸν χάρτη μὲ ἀνάμικτα χρώματα, ὡς πολυεθνικά... Ἡ μεγάλη Ἀλβανι-

κή ὄαση πού φαίνεται στούς χάρτες τοῦ Leak καί τοῦ Hahn κατά μήκος τοῦ νοτίου Μοράβα, ὡς τό Νίς καί τό Λέσκοβατς δέν ὑπάρχει πλέον, διότι ὀφείλονταν σέ ἐποικισμό ἀπ' τόν Σερβο-τουρκικό πόλεμο τοῦ 1878. Οἱ Ἄλβανοί αὐτοί ἀποχώρησαν μέ τόν τουρκικό στρατό καί ἔμειναν μόνο 2.151 ἄτομα ἐξ' αὐτῶν στήν περιοχή.

Πιο βόρεια, μέγάλος ἀριθμός Ἄλβανῶν καταγράφεται καί στό Σατζάκι τοῦ Νόβι Παζάρ. Ἐκεῖ ὑπάρχει ὡς ὄαση μία κοινότητα Ἄλβανῶν στήν περιοχή Πέστερι. Οἱ ὑπόλοιποι μουσουλμάνοι τοῦ Σατζάκ εἶναι Σέρβοι καί μιλᾶνε μόνο Σέρβικα.

Κατευθυνόμενοι πρὸς τ' ἀνατολικά, βλέπουμε πῶς οἱ Ἄλβανοί ἔχουν κατοικήσει ἐδάφη 200 χλμ. σέ μήκος, μακριά ἀπό τήν ἀρχική κοιτίδα τους, τή βόρεια Ἄλβανία» σημειώνει ὁ Τσβίιτς.

Ἄνεξάρτητα ὅμως τοῦ πόσο οἱ Ἄλβανοί ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τήν κοιτίδα τους, τό μεγάλο γεωπολιτικό καί στρατηγικό γεγονός πού χαρακτηρίζει αὐτή τήν ἐξάπλωση, σήμερα, στό ξημέρωμα τοῦ 21ου αἰῶνα, εἶναι ὅτι οἱ Ἄλβανοί δημιούργησαν καθαρές ἐθνικές περιοχές, πού ὑπολείπονται μόνο 10-15 χλμ. ἀπό τά Βουλγαρικά σύνορα. Ἐχουν δημιουργήσει δηλαδή μία ἐθνική ζώνη, ἀπό τό Κόσοβο πρὸς τά ἀνατολικά, ἡ ὁποία ἀποκόπτει κάθε ἐπαφή μεταξύ τῶν Σέρβων καί τῶν Σκοπιανῶν.

Ἄρβανίτες ὀνομάζονται οἱ ἐλληνικῆς συνειδήσεως Ὀρθόδοξοι Ἄλβανόφωνοι, οἱ ὁποῖοι ἐμφανίζονται στόν νότιο ἐλληνικό χῶρο καί κυρίως στά σύνορα τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος, ἀπό τήν ἐποχή τῆς Φραγκο-

κρατίας (1204-1260). Τότε, μέ Χρυσόβουλα Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων (Δεσποτῶν τῆς Ἡπείρου κυρίως), κατεβαίνουν στήν νότιο Ἑλλάδα, γιά νά τήν ὑπερασπιστοῦν ὡς ἀκρίτες ἀπό τό φράγκικο κρατίδιο τῶν Ἀθηνῶν. Στήν συνέχεια ἡ κάθοδος εἶναι συνεχῆς, σέ σημεῖο ὥστε νά ἀποτελέσουν τή ζωογόνο δύναμη πού ἐμπλούτισε, δυνάμωσε καί ἀναστήλωσε τόν Ἑλληνισμό. Δίκαια λοιπόν ἡ ἱστορία τούς χαρακτηρίζει ὡς «Δωριεῖς τοῦ νέου ἑλληνισμοῦ».

Ἀπό τούς Ἕλληνες, δέν τούς ξεχώριζαν οὔτε οἱ Τούρκοι οὔτε οἱ Βενετοί: «Οἱ Ἀρβανίτες καί οἱ Ἕλληνες, ἀποτελοῦν ἓνα μόνο ἔθνος», ἔγραψε τό 1481 ὁ Βενετσιάνος περιηγητής Μάρκος Βαρβαρῆγος καί τό ἀνακοίνωσε στήν Γερουσία τῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἀγ. Μάρκου.

Οἱ ἴδιοι οἱ Ἀρβανίτες τῆς Δυτικῆς Β. Ἡπείρου, ἔγραψαν σέ ἐπιστολή πού ἔστειλαν στόν Ὀθωνα, βασιλιᾶ τῆς Ἑλλάδας, ὅτι θέλουν τήν ἔνωση μέ τήν Ἑλλάδα σέ ἓνα ὁμοσπονδιακό βασίλειο.

«Οἱ προφερόμενοι τόν ἀσπασμόν, ἔγραφαν, φέρνομεν τόν παράπονόν μας ἐδαφιαίως, ἐπειδή καί ἐμείναμεν πᾶν πτωχός λαός οἱ κάτωθεν καζιάδες ἐπικράτειαί στόν ξυρόν καί πετρώδην τόπον, χωρίς καμμίαν ἐπιστήμην, ἀλλά ὄπλοφόροι... Στέλνομεν τόν ἐπίτηδες ἄνθρωπόν μας νά μιλήσῃ διά ζώσης φωνῆς μέ τήν ἐκλαμπρότητά σας τά δέοντα, ἂν ἡ μεγαλειότης τῆς βασιλείας μᾶς καμπολιέβη, ἤγουν μᾶς δέχεται, νά γινώμεθα σιούδιτοι... καί διά ἐμᾶς ὡς πλάσι Θεοῦ ὅπου ἐγεννήθημεν γυμνοί καί θά πεθάνωμεν ἐκ μέρους μεγα-

λοδυνάμου, καί ἄν ἐλπίδα σωτηρίας δέν εἶναι διά ἐμᾶς, ἄς πεθάνωμεν καί ἀπό σπαθί ἀνθρώπων. Ἐάν ἦπεν ὁ Θεός, ἔτσι ἄς γίνη. Ἰκετευόμεθα οἱ κάτωθι καζαΐδες Αὐλῶνος, Δέλβινο, Μεναχιέ, Κουρβελέσι, Μαλακάστρα ἠ ἄνω καί ἠ κάτω τοῦ Μπερατιοῦ καί Τεπελένι καί Διόνιστα... δέν πλέον ἀγαπᾶμε νά ζήσωμεν ἀπάνω εἰς τήν γῆν... Ὅχι ἄλλο».

- Καί κατά τό 1878, ὅταν διεφάνη ἠ περίπτωση νά προσαρτηθεῖ μέρος τῆς Ἄλβανίας στό Μαυροβούνιο, συνέστησαν τόν «Ἄλβανικό σύνδεσμο» ὁ ὁποῖος ὑπέβαλε στόν λόρδο Βήκονσφηντ ὑπόμνημα μέ τό ὅποιο ζητοῦνταν ἠ ὁμοσπονδιακή ἔνωση μέ τήν Ἑλλάδα. Τήν ἴδια ἐπίκληση ἔκανε καί τό 1898 ὁ «Ἄρβανίτικος σύνδεσμός τῆς Ἄθηνας» δημοσιεύοντας τήν περίφημη διακήρυξή του πρός «τούς ἀδερφοῦς Ἄρβανίτες τῆς Ἄρβανιτιᾶς». (Κ. Μπίρης «Ἄρβανίτες οἱ δωριεῖς τοῦ νεώτερου ἑλληνισμοῦ», Μέλισσα, 1997, σελ. 8-9).

«Ἄδέρφια! Σᾶς λέγομε καί σᾶς ὀνομάζομε ἀδέρφια, γιατί, ὅσο κι ἄν μᾶς χωρίζουν ὁ τόπος καί ἠ θρησκεία, δέν παύομε νά εἴμεστε ἀδέρφια... Πρέπειν' ἀφήσωμε τήν ἔχθρα πού μᾶς γέννησαν ἠ Τουρκιά κι' οἱ θρησκεῖες... Στήν καρδιά τοῦ Ἑλληνικοῦ καί τοῦ Ἄρβανίτικου λαοῦ εἶναι ριζωμένο τό αἶσθημα τῆς συγγένειας... Ὁ Ἑλληνας, πρίν γίνη Ἑλληνας, ἦταν Ἄρβανίτης, δηλαδή Πελασγός... Ἑλληνας θά εἰπῆ Ἄρβανίτης πολιτισμένος... Ἑλλάδα χωρίς Ἄρβανιτιᾶ καί Ἄρβανιτιᾶ χωρίς Ἑλλάδα εἶναι πράγματα μισά... Ὅταν ἠ Ἑλλάδα καί ἠ Ἄρβανιτιᾶ σμίξουν, τότε θά γίνη μιά μεγάλη Ἑλλάδα καί μιά μεγάλη Ἄρβανιτιᾶ... Τό αἶμα νερό δέν

γίνεται...». Σέχος, Μπότσιαρης, Τζιαβέλλας.

Ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας στό «κράτος» τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, Rouqueville, περιγράφει στό βιβλίο του "Voyage de la Grece", 1827 τόμος III σελ. 213-220 (Στά Ἑλληνικά, ἐκδόσεις Τολίδη, 4 τόμοι, Ἡπειρος, Μακεδονία, Στερεά, Πελοπόννησος, Ἀθήνα 1995), τούς Τόσκηδες, τούς Γκέγκηδες, τούς Λιάπηδες καί τούς Τσάμηδες.

«Οἱ Γκέγκηδες εἶναι οἱ πιό ἄγριοι... Ἀθλητικοί στήν ἐμφάνιση, μέ μαῦρα μάτια, κανονική μύτη, μικρά καί γερά δόντια, μικρά γένεια γεμάτοι σφρῖγος καί υἰγεία... μαυρισμένοι ἀπό τόν ποιμενικό βίο καί τόν πόλεμο, πού τούς ἀναγκάζουν νά ζοῦν ἀπό ὑπαιθρο. Ἡ κόκκινη φορεσιά τους, τά ὄπλα μέ τά ὅποια εἶναι φορτωμένοι, τό βάρος τῶν μουστακιῶν τους, τά τριχωτά στήθια, ἐξαίρουν τίς ὀμάδες τοῦ ἵππικοῦ τους καί τοῦ πεζικοῦ τους στούς φονικούς πολέμους. Οἱ Μιρδῖτες, πού κατοικοῦν ἀνάμεσα σ' αὐτούς ἔχουν ἐμφάνισι λιγώτερο ἐκφραστική, ἂν καί εἶναι ρωμαλεοί. Εἶναι εὐγενικώτεροι, πιό κομψοί κι' ἔχουν στίς γραμμές τους κάποια σοβαρότητα καί μελαγχολία. Εἶναι ὑπό τόν κατακτητή, ἀλλά δέν εἶναι δοῦλοι, κι' ἔχουν στό μέτωπό τους τά ἴχνη τῆς δόξας τῶν στρατιωτῶν τοῦ Σκεντέρμπεη... Ἄσπρη φουστανέλλα πού πέφτει ἔως τά γόνατα, σφιγμένη στήν μέση μέ ζωνάρι, εἶναι τό ντύσιμό τους, καί ἓνα μαῦρο κοντόσι στούς ὤμους μέ κουκούλα καί τό κεφάλι σκουφάκι ἀπό κετσέ, τσαρούχια ἀπό κετσέ καί κάλτσες μάλλινες, συμπληρώνουν τό ντύσιμό τους... Οἱ γυναῖκες τῶν Γκέγκηδων ὀπλοφοροῦν. Ἐχουν περήφανο βλέμμα, ἀγέρωχο βάδισμα καί καυχῶνται ὅτι εἶναι οἱ

σύντροφοι, καί οί μανάδες τῶν ἀνδρῶν. Σκληραγωγη-
μένες στούς κόπους καί συνηθισμένες στούς κινδύ-
νους, ἀψηφοῦν ἀποφασιστικά τόν θάνατο, ἀφοῦ ἄλλω-
στε οί χαρές τῆς ζωῆς τούς εἶναι ἄγνωστες. Στίς ὁδοι-
πορίες τους, μέ τήν ζώνη γεμάτη πιστόλες καί συνοδευ-
όμενες ἀπό φοβερά σκυλιά ὑποτακτικά στήν φωνή
τους... δέν θά τολμοῦσε κανείς νά τίς πλησιάση. Ἐτσι,
ἐνῶ ἀνήκουν σ' ἓνα φύλο προωρισμένο γιά ἡπιώτερες
ἀσχολίες τοῦ σπιτιοῦ, ἀκολουθοῦν τά ἤθη μιᾶς φυλῆς
πού δέν μπορεῖ νά ζήση χωρίς ὄπλα. Τίς βλέπεις, στίς
μάχες, ὅταν ἀπειλῆται τό πατρικό τους σπίτι, σάν νεες
ἀμαζόνες, νά παίρνουν θέσι στίς γραμμές τῶν πολε-
μιστῶν καί νά τούς παροτρύνουν στήν αἱματοχυσία Χρι-
στιανές ἢ Ὀθωμανές, καμμιά δέν φορεῖ τό γιασμάκι,
πού ἡ ἀνατολίτικη ζήλεια ἔχει εφεύρει. Ὁραῖες ἀπό
συστολή καί ἀπό σεμνότητα, ὅταν δίνουν πολλά παιδιά
στόν ἄνδρα τους, τότε κινοῦν τήν ἀγάπη του καί ἐδραι-
ώνονται στήν καρδιά καί στήν στοργή του.

«Οί Πρόσκηδες εἶναι πιό ἡμεροί ἀπό τούς Γκέγκη-
δες. Λιγώτερο φιλελεύθεροι ἀλλά πλούσιοι..., εἶναι λυ-
γεροί καί εὐκίνητοι, μέ ἀνάστημα ἀρκετά κανονικό,
διακρίνονται ἀπό ἓνα βλέμμα ὀξύ καί διαπεραστικό. Τά
μάτια τους εἶναι γαλανά, τό μέτωπό τους μικρό, τά μαλ-
λιά τους εἶναι ξανθά, ἡ μύτη τους ρωμαϊκή χωρίς κύρτω-
σι καί ἡ κρᾶσις τους αἱματώδης. Εἶναι ἡ ὠραιότερη
ράτσα τῆς Ἀρβανιτιᾶς. Φοροῦν κάπα, πουκαμίσα πού
πέφτει ἔως τά γόνατα... Οἱ γυναῖκες τους, σεμνές καί
περιορισμένες, στολίζουν τούς γυναικωνῖτες. Οἱ γυναῖ-
κες τῆς Μουζακιᾶς καί τῶν κοιλάδων τοῦ Τομόρου

ἔχουν θησαυρούς ἐμορφιάς ἄξιους γιά τό στέμμα τοῦ ἔρωτος. Μεγάλα καί φωτεινά γαλανά μάτια μέ οὐράνια φλόγα, μαλλιά καστανόξανθα σγουρά σάν τῶν Χαρίτων, μύτη λεπτή, στόμα γλυκό καί κομψότης, εἶναι τά δῶρα τῶν γυναικῶν τῆς Τοσκαριᾶς. Μέ τό λυγερό ἀνάστημά τους, μέ τήν λεπτότητα τῶν ποδιῶν τους, θά τίς νόμιζε κανεῖς γιά θεές τῆς ἀρχαιότητος ἢ γιά νύμφες, μέ τίς ὁποῖες ὁ Προφήτης ἐστόλισε τόν Παράδεισο πού ὑπόσχεται στούς ἐκλεκτούς του. Ὅλα τίς ἀναδεικνύουν ὡς τά τελειότερα πρότυπα τῆς ἐμορφιάς.

«Οἱ Λιάπηδες, πού κατοικοῦν τά Ἀκροκεραυγιά καί τίς ἀφιλόξενες ἐκεῖνες ἀκτές τῆς Ἀδριατικῆς, ἔχουν ἄγριον χαρακτήρα. Εἶναι τά κατακάθια τῆς Ἀρβανιτιᾶς ἀποτελοῦν μιά ξεχωριστή ομάδα. Ἀσεβεῖς, πονηροί, λησταί, δέν ζοῦν παρά γιά νά λεηλατοῦν τήν χώρα. Βραχύσωμοι, ἀδύνατοι, καχεκτικοί, ἄσχημοι, ἀκάθαρτοι. Μπορεῖ νά πῆ κανεῖς ὅτι δέν πλένονται παρά τρεῖς φορές στήν ζωή τους. Τό μέσο ἀνάστημά τους εἶναι πέντε πόδια. Γερασμένοι ἀπό τά παιδικά τους χρόνια, ἔχουν τό χρῶμα τῶν ἰσχνῶν καί ξεροκαμένων βράχων τους. Οἱ κινήσεις τους εἶναι ἀπότομες, τό βλέμμα τους ἀπαίσιο καί ἀπό τά ἄτονα στήθια τους βγάζουν μιάν ἀσθενική φωνή. Εἶναι ἀποκλειστικά ἀφωσιωμένοι στήν κλεψιά. Περπατοῦν στό σκοτάδι καί τό μάτι τους διακρίνει τήν λεία, ἰκανότης πού τούς κάνει νά ζητοῦν, πιο πολύ ἀπό τήν παλληκαριά στούς πολέμους, τόν κλεφτοπόλεμο, μέ τόν ὁποῖον κάνουν μεγάλην φθορά στόν ἐχθρό. Ντύνονται ὅπως οἱ Τόσκηδες, ἀλλά σέ σκοῦρα χρώματα. Καί ἡ βρωμιά τους, πού τήν θεωροῦν σάν

δειγμα παλληκαριᾶς, κάνει νά λειώνη ἐπάνω τους τό χονδρό πανί τῆς πουκαμίσας τους καί ἡ κάπα πού φοροῦν. Ἐνα φέσι ἢ σκουφάκι κόκκινο, στό ὅποιον κρεμοῦν κρόσια μεταξωτά, πού πέφτουν στόν τράχηλό τους, εἶναι τό διακριτικό τους κάλυμμα. Ξεχωρίζουν οἱ Χιμαριῶτες ὡς λιγώτερο βάρβαροι, οἱ Ἀργυροκαστρῆτες μέ τό κατάλευκο ντύσιμό τους καί οἱ Γαρδικιῶτες πού εἶναι περίφημοι γιά τήν ἀνδρεία τους καί τά δεινοπαθήματά τους. Οἱ γυναῖκες τῶν Ἀκροκεραυνίων εἶναι σκλάβες τῶν βαρβάρων Λιάπηδων, καταδικασμένες στήν δουλειά, ἀποκτηνωμένες, ἐξευτελισμένες, μαρμαμένες ἀπό τίς κακουχίες καί ἀπό τήν σκληρότητα τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τους. Ξεροκαμένες ἀπό τόν ἥλιο πού φλογίζει τούς βράχους, ὅπου περιπλανῶνται δέν ἔχουν οὔτε γραμμές οὔτε παράστημα. Ἡ φυσιογνωμία τους καταντᾶ σχεδόν ἀποκρουστική στούς Ἄρμπερι ἢ Ἄβαρες, πού εἶναι κοντά στόν κόλπο τοῦ Αὐλῶνος. Μαῦρο δέρμα καί λιπαρό, στήθος πλαδαρό, μαλλιά σκληρά καί ἴσια, τίς κάνουν ἔτσι σχεδόν ἀηδιαστικές. Σύντροφοί τῶν Δαρδανῶν (ἐννοεῖ τούς Λιάπηδες), ζοῦν μαζί τους μέ ἀντίστοιχην ἀθλιότητα, μήν ξέροντας ἄλλο, παρά χυδαῖες ἀπολαύσεις καί χαρές ἄλλες ἀπό τίς γενετήσιες, στίς ὁποῖες μποροῦν νά συναγωνισθοῦν τόν πιό ἄφοβο βουτηχτή.

« Ἡ ἐμορφιά ξαναπαίρνει τήν ἡγεμονία της κάτω ἀπό ἕναν οὐρανό γαλήνιο. Στίς ἀκτές τοῦ Ἴονίου πελάγους, στήν μέση τῶν μαγευτικῶν τόπων τῆς Θεσπρωτίας, μέσα στά ὀλοπράσινα ἄλση πού ὁ Θύαμις καί ὁ Ἀχέρων τά ἀγκαλιάζουν μέσα στά μαιανδρικά ρεύματά

τους, ζοῦν οἱ Τσάμηδες. Εὐτυχεῖς ἄλλοτε μέσα στούς κόλπους τῆς ἀναρχίας τους, θά τούς ἀνεγνώριζε κανεῖς ἀπό τά ξανθά ἢ καστανά μαλλιά τους, τήν ζωηρότητα τῶν γραμμῶν τους, τήν μελαγχολία τῶν ματιῶν τους, τήν λεπτότητα τοῦ δέρματός τους καί θά τούς θεωροῦσε ὡς τούς πιό ὠραίους καί γενναϊόψυχους ἀπό τούς Ἰαλιανούς. Ἰαλιανοί στό ἐμπόριον, γενναῖοι στίς πολιτικές ταραχές πού τούς ἐχώριζαν, προχωροῦν στόν πολιτισμό. Οἱ κατοικίες τους κομψές καί καθαρές, τά χωριά τους σκορπισμένα σέ ρομαντικά ὄροπέδια ἐπρόσφεραν ἀνάμεσα σ' ἕναν ὠπλισμένο λαό τήν εἰκόνα τῆς πατριαρχικῆς ζωῆς. Ἰαλιανοί χωρῖς νόμο, ἀπαλλαγμένοι ἀπό φόρους, δέν ἀνεγνώριζαν γιά κύριό τους παρά μόνο τόν Θεό, στόν ὁποῖο ἐπρόσφεραν τίς προσευχές τους στίς ἐκκλησίες καί στά τζαμιά. Οἱ καρποί τῶν κτημάτων τους, ἐσπεροῦσαν τίς ἀνάγκες τους. Τόση εὐτυχία δέν μπορούσε νά διαρκέσει στή γῆ· καί ὁ ταξιδιώτης πού θά ξαναῖδε ἐκείνους ἀπό τούς Τσάμηδες πού ἐξέφυγαν ἀπό τήν ρομφαία τοῦ σατράπη τῶν Ἰαλιανῶν καί ἀπό αὐτόν τόν ὄλεθρο τῆς ἐπιδημίας δύσκολα θά ἀναγνωρίσει ἐκείνους τούς ἀνθρώπους τούς στολισμένους μέ χρυσά στολίδια, τούς ντυμένους μέ λαμπρή φορεσιά καί φορτωμένους μέ βαρύτιμα ὄπλα. **Οἱ Τσάμισσες Θεσπρωτές ἔχουν ἑλληνική προσωπική γωνία, μεγάλα μαῦρα μάτια καί μακρυά καστανά μαλλιά.** Τό δέρμα τους τό λεπτό, ἄν καί μελαχροινός ὁ λαιμός τους πού προβάλλει μέ τόν πιό ὠραῖο σχηματισμό· τό φιλήδονο στόμα, τό λεπτό καί ἀβρό πόδι τῆς Ἰαλιανίσσας, εἶναι τά γενικά χαρακτηριστικά τῆς

ὀμορφιάς τους, πού τά βλέπει κανείς ἀκόμα νά λάμπουν στίς Παργινές καί πού δέν βρίσκονται πιά στίς Σουλιώτισσες, οί ὁποῖες ὑποφέρουν, ὅπως οί Ἀκροκεραυνίτισσες, κάτω ἀπό τίς καταθλιπτικές ἀγροτικές δουλειές.

Ὁ Αὐστριακός γεωγράφος καί ἔθνογράφος τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου A. Waldkampff ἔγραφε τό 1887 τά ἑξῆς γιά τούς Ἀλβανούς. (Αντ. Τ. φον Βαλδκαμπφ, Ἑλλάς, Μακεδονία καί νότιος Ἀλβανία, Ἀθήνα 1901, σελ. 185-190).

«Οἱ Γκέγκαι καί οἱ Τόσκαί διαφέρουσιν ἀλλήλων περισσότερο ἀφ' ὅτι συνήθως ὑποθέτει τις. Καίτοι ἡ γλῶσσα αὐτῶν εἶναι ἡ αὐτή, μετά δυσχερείας ἐννοοῦσιν ἀλλήλους καί τρέφουσιν ἀμοιβαῖον μῖσος, βέβαιον δ' εἶναι ὅτι οἱ βόρειοι Γκέγκαι δύνανται ἔτι νά θεωρηθῶσιν ὡς ἡμιβάρβαροι, ἐνῶ οἱ νότιοι Τόσκαί, καί ἰδίως οἱ Ἀλβανοί τῆς Ἑλλάδος, ἴστανται ἤδη ἐπί ἀνωτέρας βαθμίδος πολιτισμοῦ.

«Ἡ ἀλβανική γλῶσσα ὁμιλεῖται κατά διαφόρους διαλέκτους, αἵτινες ὀρθώτερον διαιροῦνται εἰς τήν γκεκικὴν καί τήν τοσκικὴν. Ἐν τῇ τουρκικῇ Ἀλβανίᾳ ὁ ποταμός Σκούμπης ἀποτελεῖ περίπου τό μεταξύ αὐτῶν σύνορον. Αἱ διάλεκτοι τῶν ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς Ἑλλάδος καί ἐν Ἰταλίᾳ βιούντων Ἀλβανῶν φέρουσι τόν τοσκικόν χαρακτῆρα. Ἡ ἀλβανική δέν εἶναι γραπτή γλῶσσα καί δέν ἔχει ἰδίους χαρακτῆρας. Οἱ Τόσκαί μεταχειρίζονται τούς ἑλληνικούς χαρακτῆρας, οἱ δέ Γκέγκαι τούς λατινικούς καί ἐνίοτε τούς κυριλλικούς».

Τήν ἀποψη ὅτι οἱ Τόσκηδες εἶναι ἀταλάντευτοι

“Έλληνες, εξέφρασε και ο Άγγλος περιηγητής και διπλωμάτης στην Θεσσαλονίκη, γνωστός για τις πληροφορίες του για το Μακεδονικό, *Edward Stanford (An Ethnological Map of European Turgey and Greece, London 1877)*.

- Τό όνομα «Shküp» ή «Shqÿp» Σκυπετάρτοι, πού εἶναι τό ἐθνικό όνομα τῶν Ἄλβανῶν, εἶναι παντελῶς ἄγνωστο καί ξένο πρὸς τοὺς Ἄρβανίτες. Κανένας Ἄρβανίτης δέν γνωρίζει, δέν ἀναφέρεται σ’ αὐτό τό όνομα, ἀλλά οὔτε καί καμία πηγή τό ἀναφέρει, ὅπως κατέληξε καί μετά ἀπό μεγάλη ἔρευνα ὁ πατέρας τῆς Βαλκανιολογίας, Τσέχος Κωνσταντῖνος Γίρετσικ. Ἄρα τό «Σκÿπ» παγιώνεται: α) Σέ περιοχή διαφορετική ἀπό τήν περιοχή ἀπό ὅπου κατάγονται οἱ Ἄρβανίτες - κατάγεται δηλαδή ἀπό τό Κόσοβο καί τά Σκόπια καί ἀπό ἐκεῖ ἀρχίζει νά ἐξαπλώνεται β) Ἀργότερα χρονικά, ἴσως καί μετά τόν 15ο-16ο αἰ., ὥστε οἱ Ἄρβανίτες πού ἔχουν κατέβει στόν ἐλληνικό χῶρο ἀπό τήν περιοχή τῆς σημερινῆς Ἄλβανίας, νά μήν ἔχουν σχέση μέ αὐτό τό όνομα καί μέ τίς διαδικασίες ἐθνογένεσης τοῦ λαοῦ τῶν Σκυπετάρτων.

Οἱ Ἄρβανίτες, συμμετεῖχαν (-στήν οὐσία εἶναι τό τρίτο συστατικό στοιχεῖο τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους- τά ἄλλα εἶναι οἱ Βλαχόφωνοι καί οἱ ἐλληνόφωνοι Ἕλληνες) στήν διαδικασία ἐθνεργεσίας τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους (18ος-19ος αἰ.) καί ἡ μόνη σχέση τους μέ τό ἔθνος τῶν Σκυπετάρτων ἢ Ἄλβανῶν, εἶναι ἡ συγγένεια τῆς διαλέκτου!

- Ἄς μήν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ κύριος ἐπαναστατικός

στρατός τῆς Ἑλλάδος ἀποτελοῦνταν ἀπό Ἀρβανίτες (Σουλιῶτες). Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Ἄρχοντας τῆς Μάνης Κροκόδειλος Κλαδᾶς, ἔφερε τόν τίτλο τοῦ “πρίγκηπα” τῆς Ἀλβανίας, σ’ ἀνάμνηση τῆς καθόδου μεγάλου τμήματος τῶν Μανιατῶν ἀπό τήν Ἀλβανία. Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ στόλος τοῦ 1821 ἦταν σχεδόν τό σύνολό του ἀρβανίτικος, ἰδιοκτησίας πλοιάρχων ὅπως: Μιαούλης, Μέξης, Μπουμουλίνα Κουντουριώτης... Ὑδρα, Σπέτσες, Αἴγινα, Πόρος, Ἄνδρος, Νάξος ... Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ πρῶτος πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, ὁ Παῦλος Κουντουριώτης, κυβερνήτης τοῦ θρυλικοῦ θωρηκτοῦ Ἀβέρωφ, ἦταν Ἀρβανίτης... Καί τόν Ἀρβανίτη, Γέρο τοῦ Μωριᾶ Θ. Κολοκοτρώνη πού μίλησε γιά δημιουργία «Ἑλληνοαρβανίτικου Κράτους» (Σπύρος Μελᾶς «ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ» Ἀθήνα 1983, σελ. 164).

Οἱ Ἀρβανίτες λοιπόν, ἦταν ὁ ἑλληνικός ἐπαναστατικός στρατός, πού πολέμησε τούς περιβόητους Τουρκαλβανούς. Τούς Μουσουλμάνους δηλαδή, τούς σημερινούς Σκιπετάρους, τῆς Β. Ἀλβανίας καί τοῦ Κοσόβου.

- Ἀρβανίτες, ἑλληνικῆς συνειδήσεως Χριστιανοί Ὀρθόδοξοι, οὐνίτες σήμερα, πού ἀριθμοῦν τίς 50.000, ὑπάρχουν στήν Σικελία καί στή νότιο ἰταλία καί ὑπάγονται θρησκευτικά στήν ἀρχιεπισκοπή τοῦ Λούγκρο.

Ἡ Ἀλβανία, κυρίως ἡ ἐθνικιστική πτέρυγα, ἰσχυρίζεται ὅτι πρόκειται περί Ἀλβανῶν καί πρός τοῦτο σέ συνεργασία μέ τήν Ρώμη καί τό Βατικανό, ἔχει ἐξαπολύσει μεγάλης ἔκτασης προπαγάνδα.

Οἱ Ἄρβανίτες αὐτοὶ μετοίκησαν στήν Σικελία τόν 16ο αἰ., ἀπό τίς ἀκτές τῆς δυτικῆς Πελοποννήσου κυρίως, γιά νά γλυτώσουν ἀπό τοὺς Τούρκους Διατηροῦν ὡς σήμερα τήν ἑλληνική γλώσσα στήν λειτουργεία, τά ἑλληνικά τους ὀνόματα, τά ἦθη καί τά ἔθιμα καί σέ μελέτες ἀκόμα καί τῶν ιδίων, ὅπως τοῦ Ἄρβανίτη Ἰταλιώτη Δημητρίου Καρδάμα, ἀποφαίνονται ὅτι εἶναι Ἑλληνες καί πῶς ἡ Ἄρβανίτικη γλῶσσα ἔχει ἐξελιχθεῖ ἀπό κάποιο προσομηρικό ἑλληνικό ἰδίωμα. Οἱ Ἄρβανίτες αὐτοὶ διατηροῦν στενότατη ἐπαφή μέ τήν Ἑλλάδα καί προσκαλοῦν συχνότατα Ἑλληνες ἱερεῖς νά λειτουργήσουν στίς ἐκκλησίες των.

Ἡ πρώτη προσπάθεια «Ἀλβανοποίησης» τῶν Ἄρβανιτῶν, ἀποκοπῆς των δηλαδή ἀπό τόν ἑλληνικό ἐθνικό κορμό, γίνεται τό 1895, ὅταν ἰδρύεται στήν Καλαβρία ἡ «Ἐθνική Ἀλβανική Ἐταιρεία» μέ κύριο στόχο νά ἐπιβάλλει στοὺς Ἀλβανούς τῆς Ἀλβανίας τό λατινικό ἀλφάβητο ὡς ἀλφάβητο τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσας (ὡς τότε ὄχι γράφονταν, γράφονταν στό ἑλληνικό ἀλφάβητο) καί ἐπιβολή προτεκτοράτου ἀπό μέρος τῆς Ἰταλίας, στοὺς ἀλβανικούς πληθυσμούς τῆς Ἀλβανίας καί τοῦ Κοσόβου. Τήν προσπάθεια αὐτή ξεκίνησε ὁ ἴδιος ὁ Ἰταλός πρωθυπουργός Κρίσπι καί τήν χρηματοδότησε ἡ ἰταλική κυβέρνησις.

Ἀργότερα, τό 1926, ἡ φασιστική κυβέρνησις τοῦ Μουσολίνι, μετονόμασε βίαια τήν συστάδα τῶν Ἄρβανίτικων συνοικισμῶν ἔξω ἀπό τό Πάλερμο, ἀπό *Pienna degli Greci*, σέ *Pienna degli Arbanessi*. Σήμερα, οἱ κάτοικοι ἐξακολουθοῦν νά ἀποκαλοῦν τόν ἑαυτό τους

Greci καί τά χωριά τους Pienna degli Greci, ἐνῶ ἀπό τήν πλευρᾶ τῆς ἐπίσημης Ἰταλίας μόνο τό κομμουνιστικό κόμμα τά ἀποκαλεῖ ἀκόμη Ἑλληνικά (περισσότερα γιά τούς Ἀρβανίτες στήν Δύση, στό βιβλίο τοῦ Γ. Σάθα «Ἕλληνες στρατιῶτες στήν Δύση», Φιλόμυθος, Ἀθήνα 1993).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Πημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η΄

ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ ΑΠΟ ΤΟ 1940 ΩΣ ΣΗΜΕΡΑ

Η προτελευταία απογραφή που διεξήχθη στην ενιαία Γιουγκοσλαβία, αυτή του 1981 έδειξε ότι στο Κόσοβο ζούσαν. 1.226.736 Άλβανοί, 209.497 Σέρβοι, 34.126 Τσιγγάνοι 58.562 Μουσουλμάνοι, 27.028 Μαυροβούνιοι, 12.513 Τούρκοι, 8.718 Κροάτες.

Άπό τό 1944 ως τό 1961, οί Σέρβοι αποτελοῦσαν τό 25% του πληθυσμοῦ. Άπό τό 1961 ως τό 1981, σημειώνεται ραγδαία πτώση του σερβικού πληθυσμοῦ στο Κόσοβο, που τον φέρνει τό 1981 στο 13-14%. Οί αίτίες εἶναι πολλές. Κυριώτερες ὅμως ἡ βία καί ἡ ψηλή γεννητικότητα τῶν Άλβανῶν.

Άπό τό 1961 ἀρχίζει ἡ σύγχρονη φυγή του σερβικού πληθυσμοῦ ἀπό τό Κόσοβο, που θά ὀδηγήσει στην 20ετία 1961-81, 85.000 Σέρβους καί 17.000 Μαυροβούνιους στην μετανάστευση ἐκτός Κοσόβου. Ἡ αὐτονομία του Κοσόβου, σήμαινε τήν ὅλο καί περισσότερη συμμετοχή τῶν Άλβανῶν στην δημόσια διοίκηση, μέ κατάληξη τό 1974, ὅταν τό νέο σύνταγμα ἀναγνώριζε μέν τό Κόσοβο ως αὐτόνομη ἐπαρχία τῆς Σερβίας, ἀλλά σέ ἐπίπεδο Δημοκρατίας. Ἔτσι, ἐνῶ πρίν τό 1974, οί δημόσιοι ὑπάλληλοι καί ἡ ἀστυνομία του SAP Kosovo

Ήταν: 58,2% Άλβανοί και 31,4% Σέρβοι, από τό 1974 ως τό 1980, τήν δημόσια διοίκηση επάνδρωναν κατά τό 92% Άλβανοί και μόνο 5% Σέρβοι!

Ή βία λοιπόν ασκοῦνταν τόσο απ' τήν επίσημη διοίκηση τοῦ SAP Κοσονο, ὅσο και από τόν «ἐθνικοαπελευθερωτικό» στρατό τῶν Άλβανῶν, μέ σκοπό τόν ἐκφοβισμό, τήν πώληση τῶν περιουσιῶν ὅσο-ὅσο, και τήν μετανάστευση τῶν Σέρβων.

Άλβανοποίηση μέ τήν ἀνοχή τοῦ Τίτο στό Βελιγράδι. Τό SAP Κοσονο ἔχει τώρα πρόεδρο, κοινοβούλιο, πρωθυπουργό, ἀρχηγό ἀστυνομίας, ἀλβανόφωνα πανεπιστήμια και ἀλβανική Άκαδημία Ἐπιστημῶν, παράλληλα μέ τήν Άκαδημία τῶν Τιράνων.

Ἔτσι πολλοί ἀναρωτιῶνταν γιά τίς συχνές ἐπιθέσεις τοῦ Κ.Λ.Α. Μειονότητα πού διαθέτει πρόεδρο, μέλος τοῦ ἑμελοῦς προεδρείου τῆς Γιουγκοσλαβίας, πού ἔγινε πρόεδρος τῆς Γιουγκοσλαβίας τό 1986-87, ὁ Σινάν Χασάγι, και διαθέτει Άκαδημία Ἐπιστημῶν, πῶς μπορεῖ νά ἰσχυρίζεται ὅτι καταπιέζεται;

Τό μόνο στό ὁποῖο διέφερε ἡ αὐτονομία τοῦ Κοσόβου, στό σύνταγμα τοῦ 1974 μέ τό status τῶν ἄλλων 6 κυρίαρχων Δημοκρατιῶν, ἦταν ἡ παράλειψη τῆς φράσης: ὅτι τό SAP Κοσονο ἔχει δικαίωμα ἀπόσχισης ἀπό τήν Γιουγκοσλαβία!

Ἡ ἀλβανική μειονότητα δηλαδή, εἶχε στό Κόσοβο, πού τυπικά ἦταν ἐπαρχία τῆς Σερβίας, ἐγκαθιδρύσει αὐτόνομο κράτος, πρωτοφανές γιά μειονότητα στήν παγκόσμια ἱστορία.

Οι εκκλησίες γίνονται τζαμιά

Μέ τό σύνταγμα Τίτο τό 1974, ή άλβανική γίνεται γλῶσσα επίσημη καί ισότιμη μέ τήν σερβική, στό Κόσοβο. Οι Σέρβοι, έπρεπε νά μιλοῦν άλβανικά γιά νά τούς έξυπηρετήσσει ο 'Αλβανός δημόσιος υπάλληλος! Οι συνεδριάσεις τῶν κρατικῶν ὀργάνων, γίνονταν στά άλβανικά. Φυσικά, τά έντυπα τῆς δημόσιας διοίκησης ἦταν δίγλωσσα, αλλά τί νά κάνει ο Σέρβος ὅταν συμπλήρωνε τήν αίτηση στά σερβικά καί ο 'Αλβανός υπάλληλος άρνοῦνταν νά τήν παραλάβει, έπειδή ὅπως τοῦ ἔλεγε δέν γνώριζε σερβικά!!!

'Ακόμα καί οι δίκες γίνονταν στά άλβανικά καί ο Σέρβος, μέσα στό ἴδιο του τό κράτος, μέσα στά ἴδια του τά δικαστήρια, έπρεπε νά γνωρίζει άλβανικά γιά νά καταφύγει σ' αὐτά!

Τό ἴδιο συνέβη καί μέ τά τοπωνύμια. Όλα τά χωριά εἶχαν 'Αλβανικά ὀνόματα. Όποια πινακίδα εἶχε τυχόν ξεχαστεῖ στά σέρβικά, αφαιροῦνταν, εἴτε νομίμως, εἴτε μέ μερικά κίλλα δυναμίτη κατά τή διάρκεια τῆς νύχτας!

Εκεῖ πού πρίν κάποια χρόνια υπῆρχαν σέρβικα χωριά, πού ἐγκαταλείφθηκαν, λογικά υπῆρχε καί εκκλησία. Όσες δέν μετετράπησαν σέ τζαμιά ἢ γκρεμίστηκαν, εἶδαν νά βεβηλώνονται οι σεπτές μορφές τῶν 'Αγίων, εἴτε μέ βγαλμένα τά μάτια, γρατσουνισμένη μορφή, εἴτε, καί τό πιό σύνηθες μέ κόπρανα!

Μέ κυβερνητική απόφαση, (τῆς κυβέρνησης τοῦ SAP Κοσοβο), ὀνομάστηκαν σέ τζαμιά οι εκκλησίες τοῦ Βιτομίριτσι, Γκόζντεβατς, καί Σίγκι. Μέ νέα απόφαση

βαφτίστηκαν ως κατοικίες οι ἐκκλησίες τοῦ Μπέλο πό-
λιε καί ἡ ἐκκλησία στό νεκροταφεῖο τοῦ Πέτς. Ἄργό-
τερα, δύο ἐκκλησίες στό Λίπλιαν ἔγιναν τζαμιά, τό ἴδιο
καί στό Λίβαντι, στήν Ντομπρότινια, τήν Ντόνια Γκου-
στερίτσα, τό Νεγκοτίν, στό Μπάμπλιακ, στό Οὐρόσε-
βατς στό Γκνίλαν καί ἀλλοῦ.

Τό Πατριαρχεῖο τῆς Σερβίας ὑπέβαλλε ἔντονα καί
πολλαπλά διαβήματα διαμαρτυρίας πρός τήν κεντρική
κυβέρνηση τοῦ Τίτο. Μετά ἀπό τά διαβήματα αὐτά, ἡ
κυβέρνηση τοῦ SAP Κοσοβο ἐξέδωσε τελικά μία ἀνακοί-
νωση μέ τήν ὁποία ἀπέδιδε τήν τεμενοποίηση τῶν ἐκ-
κλησιῶν σέ λάθος τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ὑπολογιστή στήν
Πρίστινα!!! Οἱ ναοί φυσικά δέν σώθηκαν, ὅπως δέν σώ-
θηκαν καί οἱ ναοί στήν Ἀλβανία καί τή Β. Ἡπειρο καί
στήν Τουρκία.

Τό Μοναστήρι Ντέβιτς, ἓνα ἀπό τά πολλά Ὁρθό-
δοξα Ἱερά, κτίσθηκε ἀπό τόν Δεσπότη (Βασιλιά) Γεώρ-
γιο Μπράνκοβιτς τό 1434, στήν θέση κάποιας παλαιό-
τερης ἐκκλησίας, κτήτορας τῆς ὁποίας ἦταν κάποιος
Ἰωαννίκιος. Ἐκεῖ βρίσκεται δέ καί ὁ τάφος του ἀπό τό
1430. Τό Μοναστήρι αὐτό ξεθεμελιώθηκε πλήρως τόν
Ἀπρίλιο τοῦ 1941, ὅταν τό Κόσοβο διοικοῦνταν ἀπ' τῆς
φασιστικές στρατιές τοῦ Μουσολίνι καί τῶν Ἀλβανῶν
ἐθνικιστῶν. Οἱ Ἀλβανοί ἐξασκοῦνταν στό σημάδι, μέ
τούς ὄλμους τους, πάνω στό Μοναστήρι, ἀφοῦ προ-
ηγουμένως τό εἶχαν λεηλατήσῃ καί βεβηλώσῃ. Πρώ-
τοι οἱ Ἰταλοί ἄρπαξαν ὅλα τά ἀφιερώματα, τά καντήλια
κ.λπ. καί κατόπιν μπῆκαν οἱ Ἀλβανοί, ἀσχημόνησαν
στίς ἱερές εἰκόνες καί τίς ἔριξαν στήν φωτιά! Πόρτες,

παράθυρα, καθίσματα, καί ὅτι ἄλλο χρησίμευε, τά πῆ-
ραν φυσικά στά σπίτια τους.

Ἡ σερβική Ὀρθόδοξη ἐκκλησία, ἐπανίδρυσε τό
Μοναστήρι τό 1947 μέ ἄδεια φυσικά τοῦ καθεστῶτος,
ἀλλά χωρίς τήν βακουφική περιουσία πού κατεῖχε πρίν
τό 1941. Ἡ θρησκεία, ἔγινε «τό ὄπιο τοῦ λαοῦ» καί τά
Μοναστήρια, ἔπρεπε νά ἀπογυμνωθοῦν ἀπό κάθε δύ-
ναμη καί δυνατότητα. Τά Τζαμιά ἀντιθέτως, γιά τούς
συντρόφους μουσουλμάνους τοῦ Κοσόβου, ἦταν ἀπλά,
δείγματα τῆς ἐλευθερίας, ἰσοτιμίας καί ἰσονομίας πού
ἔπρεπε νά ἀπολαμβάνουν οἱ Ἀλβανοί, καί φύτρωναν
σάν μανιτάρια!

Ἀργότερα, ὅταν οἱ οἰκονομικές μεταρρυθμίσεις
τοῦ Τίτο δημιούργησαν τόν «τρίτο δρόμο πρὸς τόν σο-
σιαλισμό» μέ τήν ἐφαρμογή τῆς «αὐτοδιαχειριζόμε-
νης κρατικῆς περιουσίας», ἦρθε καί ἡ διάλυση τῶν κο-
λεκτίβων στόν ἀγροτικό τομέα. Καί ἡ διάλυση τῶν κο-
λεκτίβων, ὁδήγησε στήν ἰδιωτικοποίηση καί μοιρασιά
τῆς γῆς. Ἡ γῆ τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ὅμως, τά
βακούφια, καί ἡ σερβική ἰδιοκτησία πρίν τήν κρατικο-
ποίηση, μοιράστηκαν ἀνισομερῶς καί σκανδαλωδῶς
ὑπέρ τῶν Ἀλβανῶν.

Ἐν πάσει περιπτώσει, τό Μοναστήρι ξανακτίστηκε
καί μέ τίς δωρεές πού δέχονταν ἀπέκτησε κάποια πε-
ριουσία. Εἰς μάτην ὅμως προσπαθοῦσαν νά καλιεργή-
σουν οἱ μοναχές τή γῆ. Τό πρωῖ ἔσπερναν, τό βράδυ ξε-
σπέρνονταν. Κι' ἄλλοῦ, ὅπου φύτρωνε τό στάρι, ἔμπαι-
ναν τό βράδυ οἱ ἀγελάδες τῶν Ἀλβανῶν καί τό ἔτρωγαν.
Δέκα φορές ἔσπασαν τό κεφάλι τῆς Ἡγουμένης Πα-

ρασκευής, πού πήγε στό χωριό νά τούς ζητήσει τόν λόγο. "Ωσπου κάποιο βράδυ, κήκαν άνεξήγητα οί αποθήκες τοῦ Μοναστηριού.

Τότε ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία, ἀλλά δέν βρέθηκε ὁ ἔνοχος!

Μετά τίς περιπέτειες αὐτές, ἀναγκάστηκαν οί ἀρχές τῆς Σερβίας στό Βελιγράδι νά πιέσουν τίς ἀρχές τοῦ SAP Κοσονο, νά ἐπισκεφτοῦν τό Μοναστήρι στίς 17-9-68. Ὑποσχέθηκαν στίς Μοναχές ἀσφάλεια. Ἀλλά ὅταν αὐτοί ἔφυγαν, ὅλα συνεχίστηκαν ὅπως παλιά. "Ωσπου ἄρχισαν οί φυσικές ἐπιθέσεις καί στόν περιβολο τοῦ Μοναστηριοῦ, μέ ἀποκορύφωμα τόν ἄγριο ξυλοδαρμό τῆς Ἡγουμένης. Τότε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας ἔστειλε ἐπιστολή στόν Τίτο καί αὐτός τούς ὑποσχέθηκε λύση καί ἀσφάλεια. "Ομως, ὅλα συνεχίστηκαν ὅπως παλιά. Μέ ἀποτέλεσμα νά ἐνθαρυνθοῦν οί Ἀλβανοί καί νά πετροβολᾶνε τώρα καί τούς προσκυνητές τοῦ Μοναστηριοῦ, νά σπᾶνε τά λεωφορεία τους κ.λπ. Σέρβοι στά γύρω χωριά δέν ὑπῆρχαν, εἶχαν φύγει. Οί παπαδες καί οί Μοναχοί ἦταν οί μόνοι πού ἔμειναν. "Ολοι οί ἄλλοι πούλησαν ὅσο-ὅσο καί ἔφυγαν πρός τά Βόρεια.

Ὁ Στρατός, τά ὅπλα κι ἡ ἡρωϊνή.

Δέν ἦταν μόνο τά ἱερά τῆς Ὁρθοδοξίας πού δέχονταν ἐπιθέσεις. Αὐτό ἦταν καθημερινή τακτική καί γιά τόν Γιουγκοσλαβικό στρατό, πού ἦταν ὁ μόνος θεσμός πού δήλωνε τό πού ἀνήκει αὐτή ἡ ἐπαρχία. Σέρβοι, Κροάτες, Σκοπιανοί στρατιῶτες, δέν τολμοῦσαν

νά περπατήσουν βράδυ κατά τήν ἔξοδό τους. Φυσικά καί οἱ Ἄλβανοί στρατιῶτες πού ὑπηρετοῦσαν σέ ἄλλες ἐπαρχίες τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὑπέφεραν ἀπό τό γνωστό μας «καψόνι». Οἱ Ἄλβανοί ὅμως εἶχαν ἀρχίσει νά γυρίζουν τήν πλάτη τους στόν γιουγκοσλαβικό στρατό, ἀρκετά νωρίς. Ἦδη ἀπό τό 1983 ἐμφανίζεται μέ ἔνοπλες ἐπιθέσεις ὁ Κ.Λ.Α. ἢ «U.C.K.», ὁ λεγόμενος ἀπελευθερωτικός στρατός τοῦ Κοσόβου, χωρίς ὅμως νά ἐπιφέρει σημαντικά χτυπήματα. Οἱ Ἄλβανοί ἦταν ὅλοι ὀπλισμένοι, καθ' ὅτι οὐδείς τούς κατόρθωσε νά τούς πείσει νά παραδώσουν τά ὄπλα, πού κατεῖχαν ἀπό τό 1940, πράγμα πού ἔκαναν ὅλες οἱ ἄλλες ἐθνοτήτες.

Οἱ Ἴταλοί, εἶχαν τροφοδοτήσει μέ ἀφθονο ὀπλισμό στήν «Β' Λίγκα τοῦ Πρίζρεν», κατά τήν κατοχή, ἡ ὁποῖα εἶχε δημιουργήσει ἑδικά της ἔνοπλα τμήματα, καθώς καί τῶν ὁμάδων «Μπάλι Κομπετάρ», τους γνωστούς ὡς «Μπαλῆδες». Τό ὅτι οἱ Μπαλῆδες δέν κράτησαν τά ὄπλα μόνο ὡς ἐνθύμιο φάνηκε ἤδη ἀπό τό 1945, ὁπότε καί ξεσπασε ἡ πρώτη ἀλβανική ἐξέγερση, πού κατεπνίγη ἀπό τόν Τίτο.

Οἱ Ἄλβανοί συνέχισαν ὅμως νά ἐξοπλίζονται. Ὅπλα, ὄπλα, ὄπλα ἀπό ὅποιαδήποτε πηγή ἔφταναν στά χέρια τους. Καί ὅλα αὐτά μέ χρήματα πού ἔφερναν οἱ Κοσοβάροι τοῦ ἐξωτερικοῦ καί πήγαζαν ἀπό δύο δραστηριότητες (Ἡ Γιουγκοσλαβία, ἦταν ἡ μοναδική κομμουνιστική χώρα πού ἔδιδε σέ ὅλους τούς πολίτες της διαβατήριο. Γι' αὐτό καί βρέθηκαν 1 ἐκ. Γιουγκοσλάβοι μετανάστες, μόνο στή Γερμανία). Ἀπό τά γραφεῖα

τελετῶν καί τό ἐμπόριο ἠρωίνης, πού παράγονταν στήν Τουρκία. Τό χρήμα πού συγκεντρώνονταν, διοχετεύονταν στό Κόσοβο καί χρησιμοποιοῦνταν:

α) γιά τήν ἀγορά γῆς καί τήν δημιουργία ἐθνικά καθαρῶν περιοχῶν καί

β) γιά τήν ἀγορά ὀπλων. Εἶναι ἀξιοθαύμαστος ὁ ζήλος καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο, ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Ἄλβανοί ἔχτιζαν μαντρότοιχους στά σπίτια τους μέ πολεμίστρες στήν κορυφή. Τό κρατικό κοινοβούλιο τῶν Σκοπίων, ἔφτασε τό 1987 νά φέρει νόμο γιά τό γκρέμισμα τῶν μαντρότοιχων, ἀλλά χωρίς ἐπιτυχία!

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ΄

ΒΟΜΒΑ ΦΤΙΑΓΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΝΕΣ...

Μιλᾶμε γιά μία βόμβα μέ ασύληπτη ισχύ. Τήν μεγαλύτερη στήν Εὐρώπη, πού φτάνει τά 4,5 παιδιά ανά οίκογένεια καί τόν πληθυσμό τοῦ Κοσόβου, τῆς δυτικῆς F.Y.R.O.M. καί τῆς Ἀλβανίας, νά εἶναι ὁ νεώτερος στήν Εὐρώπη! Φυσικά, ὑπάρχει καί ἀρκετά ψηλός βαθμός θνησιμότητας, πού ὀφείλεται στό χαμηλό βιωτικό ἐπίπεδο. Κάθε χρόνο γενάει κάθε τρίτη Ἀλβανίδα ἀπό 16 ἐτῶν καί ἄνω. Σύμφωνα μέ τίς δημογραφικές προβλέψεις, τό 2021 στό Κόσοβο θά ζοῦν 3.500.000 ἄνθρωποι, τό 97% τῶν ὁποίων Ἀλβανοί, μέ πυκνότητα 317 ἄνθρωποι ἀνά τ.μ.. Τρίτη πυκνότητα στήν Εὐρώπη μετά τό Βέλγιο καί τήν Ὀλλανδία, ἀλλά μέ χῶδη διαφορά στό βιωτικό ἐπίπεδο.

Γιά νά γίνουν κατανοητά τά μεγέθη, ἀναφέρουμε πώς τό 1997 γεννήθηκαν στήν Ἑλλάδα 95.200 παιδιά καί πέθαναν 95.800. Μείωση πληθυσμοῦ κατά 600 ἄτομα δηλαδή. Ἡ Οὐσιαστική μείωση τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ὅμως εἶναι μείον 40.000 ἄτομα, διότι οἱ μισές σχεδόν γεννήσεις ἀφοροῦν ἀλλοδαπούς, Ἀλβανούς καί Ἰρακινούς κυρίως. Στήν Ἀλβανία, μέ πληθυσμό τό 1/3 τῆς Ἑλλάδος, οὐσιαστικά 2 ἑκατομμύρια,

ἀφοῦ 1,5 ἐκ Ἀλβανοὶ ζοῦν στήν Ἑλλάδα καί τήν Ἰταλία, γεννήθηκαν τό 1991-92, 70.000 παιδιά, ἔναντι μόλις 17.000 θανάτων. Τεράστια αὔξηση δηλαδή.

Ἡ μεγάλη γονιμότητα στό Κόσοβο - Σκόπια - Ἀλβανία ὀφείλεται στίς θρησκευτικές πεποιθήσεις τῶν Ἀλβανῶν ἀφ' ἑνός, καί στήν πολιτική τῆς βίαιας ἐθνικῆς ἐπέκτασης ἀφ' ἑταίρου. Στίς γεννήσεις συμβάλλει καί τό ποσοστό ἀναλφαβητισμοῦ, ὅπως λένε οἱ δημογράφοι, πού εἶναι τό μεγαλύτερο στή Εὐρώπη. Οἱ γυναῖκες πού δέν πῆγαν οὔτε στό δημοτικό, γενοῦν 6,6 παιδιά μ.ο., οἱ ἀπόφοιτες γυμνασίου 3,5 καί τῶν Α.Ε.Ι. 2,2.

Οἱ Ἀλβανίδες παντρεύονται σέ πολύ μικρή ἡλικία καί ἔτσι κερδίζεται μία ὀλόκληρη γενιά στίς γεννήσεις, ξεκινῶντας ἀπό τά 16 τους χρόνια ὡς τά 45-50!

Ἡ πολυγαμία στό Κόσοβο δέν ἰσχύει μεταξύ των μουσουλμάνων. Ὁ κομμουνισμός τόν κατάργησε, ὅπως καί τόν φερετζέ καί πολλές ἄλλες προκαταλήψεις. Δέν ἔπαψε ὅμως ὁ γαμπρός νά ἐξακολουθεῖ νά ἀγοράζει τή νύφη ἀπ' τόν πατέρα της, ἐνῶ οἱ περισσότερες γυναῖκες δέν συμμετέχουν καθόλου στήν κοινωνική ζωή.

Στά σπίτια τῶν Κοσοβάρων, ἐξακολουθεῖ νά ὑπάρχει ὁ γυναικωνίτης (ἰσόγειο) καί ὁ ὄροφος, πού εἶναι ἀποκλειστικά γιά τούς ἄντρες καί τούς καλεσμένους. Φυσικά στά διαμερίσματα τῆς πόλης, εἶναι δύσκολο νά ὑπάρχει γυναικωνίτης ἐπί ὀρόφου.

- Ἐξ' αἰτίας τῶν γεννήσεων καί τῆς ἀργῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης, στήν ὁποία συμβάλλει ἡ χαμηλή εἰδίκευση τῶν Κοσοβάρων, ἡ ἀνεργία τῶν νέων εἶναι ἡ δεύ-

τερη πυρηνική βόμβα. Σέ περιοχή μέ 2 έκ. πληθυσμό, 500.000 νέοι εἶναι ἄνεργοι, ἴσως ἡ μεγαλύτερη ἀνεργία στόν κόσμον. Τό ἴδιο συμβαίνει καί στά Σκόπια, ἐνῶ στήν Ἀλβανία κανείς δέν γνωρίζει ποίος ἐργάζεται καί πόσοι βρίσκονται στήν Ἑλλάδα γιά ἐργασία.

Στό Κόσοβο ὁ βαθμός ἐλευθεριῶν πού ἀπολαμβάναν οἱ Ἀλβανοί ἦταν μέγανος, ὄχι ὅμως καί στά Σκόπια. Ἡ ἀνασφάλεια τῶν Σκοπιανῶν ἡγετῶν, λόγω τοῦ μεγέθους καί τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Δημοκρατίας αὐτῆς, τοὺς ὀδήγησε σέ μέτρα καταπιεστικά γιά τοὺς Ἀλβανούς. Συγκεκριμένα, τοὺς ἀπαγόρευσαν τό 1986 μέ νόμον, νά βαφτίζουν τά παιδιά τους καί νά ἀποκαλοῦν τά χωριά τους μέ ἄλβανικά ὀνόματα, διότι ἐτσι γκρεμίζουν «τὴν ἐνότητα καί τὴν ἀδερφωσύνη τῶν λαῶν τῆς Γιουγκοσλαβίας». Ἐφάρμοσαν ἰσχυρά ἀντικίνητρα γιά τὴν μείωση τῆς γεννητικότητας τῶν Ἀλβανῶν, ὅπως νά πληρώνει τό σχολεῖο τό τρίτο παιδί τῶν Ἀλβανῶν κ.λπ.

Ἡ ὑπουργός τῆς Σοσιαλιστικῆς Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας, Βάσκα Ντουγκάνοβα, δικαιολογοῦσε τά μέτρα τῆς κυβέρνησης τῶν Σκοπίων: «Δέν εἶναι δυνατό νά συνυπάρχει ἀσιατική γεννητικότητα, καί εὐρωπαϊκό βιωτικό ἐπίπεδο».

Ἀπό τό 1971-1981, ὅταν οἱ Κοσοβάροι ἀπέκτησαν τὴν πλήρη αὐτονομία τους, σημειώνεται ραγδαία αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ στό Κόσοβο. Τό 50% τῶν γεννήσεων τῆς Σερβίας, γίνονται στό Κόσοβο. Τά μισά παιδιά δηλαδή τῆς Σερβίας, κράτους μέ 10 έκ. πληθυσμό, γεννιόνταν στό Κόσοβο! Ἡ πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ ἔφτασε ἀπό 67 ἄτομα ἀνά τ. χμ. στά πρῶτα

μεταπολεμικά χρόνια (1945-46), στά 146 άτομα τό 1981, καί προοπτικά σέ 317 άτομα σέ είκοσι χρόνια από σήμερα, τό 2020!

Ἡ ἴδια πυκνότητα πληθυσμοῦ ἀπαντᾶται καί στά Σκόπια, μέ τήν διαφορά ὅτι ἐδῶ ἡ γεννητικότητα εἶναι λίγο μεγαλύτερη σέ ρυθμό ανάπτυξης 12%, ἔναντι 6% σέ ὀλόκληρη τήν υπόλοιπη τέως Γιουγκοσλαβία, ἐνῶ σέ συγκεκριμένες περιοχές ὅπως τοῦ Τετόβου, φτάνει τό 18,8%! Στό Τέτοβο ἡ πυκνότητα πληθυσμοῦ ἔφτανε τό 1981, 160, άτομα ἀνά τ.χμ., ἐνῶ τό 2020 θά φτάνει τά 350 άτομα ἀνά τ.χμ.!

Οἱ Ἄλβανοί στήν Τουρκία

Ἡ σερβική πλευρά ὑποστηρίζει ὅτι στήν Τουρκία στάλθηκαν μόνο Τοῦρκοι. Ἡ ἄλβανική πλευρά ὅμως ὑποστηρίζει, πώς οἱ Σέρβοι ἔστειλαν τούς Ἄλβανούς γιά νά ἀδειάσουν τό Κόσοβο. Οὐσιαστικά, οἱ Σέρβοι ἔδιωξαν καί ἀπό τούς μέν καί ἀπό τούς δέ, φαίνεται δέ ὅτι ἔδιωξαν περισσότερους Ἄλβανούς, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀδιαμαρτύρητα καί μάλλον μέ χαρά, δέχτηκαν νά πάνε στήν Τουρκία. Ὑποστηρίζεται ἀνεπίσημα ὅτι, στήν Κωνσταντινούπολη καί τήν Βηθυνία (Προῦσσα) ζοῦν σήμερα περί τό 1έκ. ἄλβανικῆς καταγωγῆς Τοῦρκοι.

Ἄλλα τά στοιχεῖα λοιπόν δείχνουν, πώς στήν Τουρκία στέλνονταν Ἄλβανοί, ἀλλά Ἄλβανοί τουρκικῆς συνείδησης, Τουρκαλβανοί ὅπως εἶναι πιό γνωστοί.

Οἱ Ἄλβανοί κατηγοροῦν τό Βελιγράδι ὅτι εἶχε τήν πρόθεση νά διώξει ὅλους τούς Ἄλβανούς ἀπό τό Κόσοβο, ἀλλά τά σχέδιά του ματαίωσε τό ξέσπασμα τοῦ

Β' Παγκοσμίου Πολέμου και ιδιαίτερα ή «ἀπελευθέρωση» τοῦ Κοσόβου ἀπό τόν (φασιστικό) στρατό τοῦ Μουσολίνι! Ἐτσι ή συμφωνία μέ τήν Τουρκία διεκόπη. Ἡ ἐπικράτηση τοῦ Κομμουνισμοῦ και τοῦ Τίτο, ἔδωσε στό Κόσοβο αὐτονομία και ἀνάπαυλα στήν ἀπέλαση τῶν Ἀλβανῶν. Ἡ σύγκρουση ὅμως Τίτο-Στάλιν τό 1948, ὀδήγησε τήν Γιουγκοσλαβία στή σύναψη τοῦ βαλκανικοῦ μπλόκ μέ τήν Ἑλλάδα και τήν Τουρκία, μπλόκ πού ἔδωσε τό ἔναυσμα στούς δύο «συμμάχους» πλέον, νά ἐπανενεργοποιήσουν τήν συμφωνία τοῦ 1938, ή ὁποία σημειωτέον, οὐδέποτε κυρώθηκε ἀπό τά κοινοβούλια και ἦταν περισσότερο συμφωνία «κυρίων»!

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι΄

ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ

Είναι γεγονός ότι όταν δύο πλευρές συγκρούονται, κάθε πλευρά αναλύει και παρουσιάζει τα γεγονότα με τον δικό της τρόπο για τον οποίο και επιμένει πώς είναι σωστός.

- Τα επιχειρήματα των Άλβανων για την σέβασμα τους βία στο Κόσοβο και τα Σκόπια, εμφανίζονται χρονικά από το 1912, εποχή που οι εν λόγω περιοχές, ενσωματώνονται στην Σερβία. Τότε εμφανίζονται και οι πρώτες πηγές, που μιλάνε για πιέσεις και διωγμούς, και άντεκδικήσεις για τα όσα γίνονταν τον καιρό της Τουρκοκρατίας. Κατάσταση που συνεχίζεται ως την περίοδο 1966-74, όταν αναβαθμίζεται η αυτόνομία του Κοσόβου.

Ο καθηγητής Πανεπιστημίου της Πρίστινα, Χαϊρεντίν Χότζια, στο βιβλίο του "Afitmacije Albanske, nacionalnosti i iredentizam Albaniji, Pristina, 1984, επιχειρεϊ μέσα από επιχειρήματα άντλούμενα από πηγές, καθημερινά δρώμενα και στοιχεία από τό βιβλίο του προέδρου της Άλβανίας Έμβερ Χότζια «Titoisti», νά περιγράψει την κατάσταση.

Βλέπουμε λοιπόν πώς, όταν τό 1912 ή περιοχή

ένσωματώνεται στην Σερβία, ένα από τα πρώτα μέτρα της σερβικής κυβέρνησης ήταν, να παρουσίασε όσο το δυνατό μικρότερο αριθμό Άλβανων στις απογραφές. Οι επίσημες αρχές της Σερβίας προσπάθησαν να μειώσουν τον αριθμό των Άλβανων, αυξάνοντας τον αριθμό των Τούρκων και των μουσουλμάνων, με σκοπό να τους παρουσιάζουν ως Σέρβους την εθνικότητα και Μουσουλμάνους την θρησκεία (όπως ήταν οι Μουσουλμάνοι της Βοσνίας). Η ίδια τακτική συνεχίστηκε και στην σοσιαλιστική Γιουγκοσλαβία, ιδιαίτερα την περίοδο που στό Κ.Κ.Γ. ήταν αρκετά ενισχυμένος ο ρόλος της φραξίας του Σέρβου Υπ. εσωτερικών, Αλεξάντερ Ράνκοβιτς. Αποτέλεσμα αυτής της τακτικής ήταν η αύξηση και σε αυτή τη περίοδο του αριθμού των Τούρκων, των οποίων ο αριθμός ήταν κατά την απογραφή του 1953, 97.954, σε 259.536 τό 1961, ήτοι 260% αύξηση! Πέραν αυτής της αύξησης, που ερμηνεύεται ως βίαια τουρκοποίηση των Άλβανων, η αλβανική πλευρά επικαλεῖται και τό γεγονός της μετοίκησης 230.716 ατόμων στην Τουρκία, από τό 1953 ως τό 1965, εκ των οποίων, τά 80.000 άτομα ήταν αλβανικής εθνικότητας.

Η στατιστική υπηρεσία της Γιουγκοσλαβίας στό μεταξύ, δίνει διαφορετικά στοιχεία στις απογραφές των Τούρκων στό Κόσοβο, κατά την περίοδο 1953-81, όπου ο αριθμός των Τούρκων πέφτει από τό 4,2% (34.590 άτομα τό 1953), σε 0,8% (12.513 άτομα τό 1981), επιμένοντας από την πλευρά της ότι στό Κόσοβο υπάρχει αλβανοποίηση των Τούρκων και όχι τουρκο-

ποίηση τῶν Ἀλβανῶν. Τήν ἀλβανοποίηση αὐτή, τήν ἀποδίδουν στήν πίεση τῶν Ἀλβανῶν πάνω στούς ἄλλους Μουσουλμάνους καί στούς Τσιγγάνους. Ὁ ἀριθμός τῶν Ἀλβανῶν στό SAP Κοσοβο ἦταν μέ βάση τά στοιχεῖα τῆς δημογραφικῆς καί στατιστικῆς ὑπηρεσίας στό Βελιγράδι.

Τό 1948	498.244	67,9%	τοῦ πληθυσμοῦ
Τό 1953	524.560	64,3 %	»
Τό 1961	646.605	67,1%	»
Τό 1971	916.168	73,7%	»
Τό 1981	1.226.736	77,4%	»
Τό 1991	1.718.724	87,9%	»

Γιά νά φτάσει τό 1998, σύμφωνα μέ ἀνεπίσημα στοιχεῖα, τά 1,9 ἐκ., ἤτοι τό 92% τοῦ Κοσόβου. Τήν ἴδια στιγμή οἱ Σέρβοι ἀπό τό 36,7% τό 1940, φτάνουν σήμερα λιγότερο ἀπό 8%. Παρόμοια αὐξηση παρατηρεῖται καί στό μικρό Μαυροβούνιο, στό ὁποῖο οἱ Ἀλβανοί ἀριθμοῦσαν τό 1991 τίς 69.555 χλμ. (10% τοῦ πληθυσμοῦ) καί κατεῖχαν ἀμιγῶς καθαρές περιοχές.

Ὁ ἀκριβής ἀριθμός τῶν Ἀλβανῶν, τῶν ὑπολοίπων μουσουλμάνων καί τῶν ἄλλων ἐθνοτήτων στά Σκόπια, ἀμφισβητεῖται ἔντονα, λόγω τοῦ ἀνελεύθερου καί σκληροῦ καθεστῶτος καί τῶν λαθροχειριῶν στίς ἀπογραφές τοῦ 1991 καί 1994.

Οἱ Σκοπιανοί, φτάνουν τό 1994 τίς 1.313.940 ἄτομα, οἱ Ἀλβανοί τίς 242.500, οἱ Τοῦρκοι τίς 93.000, οἱ Τσιγγάνοι (Μουσουλμάνοι στήν πλειονότητα), τίς 120.000, οἱ Σέρβοι τίς 44.000, οἱ Βούλγαροι 1.370 καί

οί Έλληνες 474, σύν 8.500 οί Βλάχοι. Τό σύνολο τοῦ πληθυσμοῦ φτάνει τά 2.130.000

Σύμφωνα μέ τά στοιχεῖα τῶν προηγούμενων ἀπογραφῶν, οί Ἄλβανοί ἐμφανίζονται τό 1994 κατά 200.000 λιγότεροι (ἀπείχαν ἀπό τήν ἀπογραφή), διότι στήν ἀπογραφή τοῦ 1991 ἀριθμοῦσαν τίς 427.000! Καί ὁ ἄλλος ὑπολογισμός, αὐτός δηλαδή τοῦ συνόλου τῶν Ἄλβανῶν στήν ἐνιαία Γιουγκοσλαβία τό 1991, πού ἦταν 2.268.996 ἄτομα, μᾶς δίνει γιά τόν ἀριθμό τῶν Ἄλβανῶν στά Σκόπια.

1.718.742 οί Κοσοβάροι τό 1991

+ 69.000 οί Ἄλβανοί τοῦ Μαυροβουνίου τό 1991

1.787.742

Ἀπό τό σύνολο τῶν Ἄλβανῶν πού ζοῦσαν στήν Γιουγκοσλαβία 2.268.996 λοιπόν, ἂν ἀφαιρέσουμε τίς - 1.787.742

= 481.254 Ἄλβανοί τό 1991 στά Σκόπια.

Οἱ βιαιότητες τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ

Ἡ ἄλβανική πλευρά ὑποστηρίζει ὅτι μέ τόν ἐρχομό τοῦ σερβικοῦ στρατοῦ στό Κόσοβο (καί τά Σκόπια-νότια Σερβία τότε), μόνο κατά τή διάρκεια τοῦ ἔτους 1912, ἐκτελέστηκαν 12.777 Ἄλβανοί. Ὁ ἀριθμός εἶναι ὑπερβολικός καί ἀνεπιβεβαίωτος, εἶναι ὅμως ἀναμφισβήτητο γεγονός ὅτι ὑπῆρξε μέγας ἀριθμός νεκρῶν ἀπό συγκρούσεις καί ἐκτελεσθέντων Ἄλβανῶν.

Ἡ τρομοκρατία καί οἱ φυσικές ἐπιθέσεις ἐναντίων τῶν Ἄλβανῶν συνεχίστηκαν καθ' ὅλη τή περίοδο τῆς Μοναρχίας καί τοῦ κομμουνισμοῦ, ἕως τό 1974. Ὅταν

τό 1955 ἔγινε ἡ περίφημη ἐπιχείρηση «**περισυλλογῆς ὀπλισμοῦ**» ὁ σερβικός στρατός ἐκτέλεσε πάνω ἀπό ἑκατό Ἀλβανούς καί ξυλοκόπησε πάνω ἀπό 30.000 ἐξ' αὐτῶν, εἴτε ἐπειδὴ ἀρνοῦνταν νά παραδώσουν τά ὄπλα, εἴτε ἐπειδὴ ἦταν ὑποπτοί ὅτι κρατοῦσαν ὄπλα.

Ἡ «Περισυλλογή ὀπλισμοῦ» ἦταν μία τρίμηνη ἐνέργεια τῆς κυβέρνησης Τίτο, νά παραδωθοῦν στήν ἀστυνομία ὅλα τά ὄπλα, πού οἱ πολίτες κατεῖχαν ἀπό τόν Β' παγκόσμιο πόλεμο καί τήν ἀντίσταση. Σύμφωνα μέ τίς πηγές τοῦ γιουγκοσλαβικοῦ στρατοῦ, μόνο στό Κόσοβο ἀπό ὀλόκληρη τή Γιουγκοσλαβία, ὑπῆρξε πρόβλημα μέ τήν παράδοση τῶν ὀπλων, ἀφοῦ 15.000 Ἀλβανοί εἶχαν ἀρνηθεῖ νά τά παραδώσουν.

Ἡ σέρβικη πλευρά κατηγοροῦσε τοὺς Ἀλβανούς ὅτι ἀρνοῦνται νά παραδώσουν τά ὄπλα, ἐπειδὴ στόχευαν νά κηρύξουν ἔνοπλο ἀγῶνα στό Κόσοβο καί προέβη σέ πειθαναγκαστικές πράξεις, πού συνοδεύτηκαν ἀπό συλλήψεις, βασανιστήρια καί 100 ἐκτελέσεις!

Δέν ἦταν ὁμως μόνο οἱ Ἀλβανοί πού καταπιέζονταν τήν ἐποχὴ τῆς Μοναρχίας στήν Γιουγκοσλαβία. Πολλοί λαοί, ὅπως καί οἱ Ἕλληνες Βορειομακεδόνες, δέχτηκαν τήν καταπίεση τῶν σερβικῶν ἀρχῶν, ὅταν ἡ σερβική κυβέρνηση, ὡς ἀντίποινα τῆς ἀναγνώρισης τῶν σλαβοφῶνων τῆς Μακεδονίας (Φλώρινας- Ἀριδαίας) ὡς βουλγαρική μειονότητα κατά τό 1924, δέν ἐφάρμοσε κανένα ἀπό τά διεθνῶς κατοχυρωμένα καί ὑποσχεθέντα, δικαιώματα τῶν πολυαριθμῶν Βορειομακεδόνων στό Μοναστήρι τό Κρούσοβο καί ἄλλοῦ. (D. Todorovic - jugoslav-

ija i balkanske drzve 1918-21 Beograd 1984).

Τό ἴδιο, ἀλλά σέ μικρότερη ἔκταση, συνέβη καί μέ τή γερμανική καί οὐγγρική μειονότητα, κυρίως μετά τούς παγκοσμίους πολέμους, 1919 καί 1946, ἐπειδή ὅπως εἶναι γνωστό οἱ Γερμανοί καί οἱ Οὐγγροί ἦταν ἐχθροί τῶν Σέρβων στούς πολέμους.

Πρός τούς Ἀλβανούς, ἀκολουθήθηκε μία ἀρκετά περίπλοκη καί πολύτροπη πολιτική. Ἐγκατέστησαν κατ' ἀρχάς φιλοσερβικές ἀρχές στό Κόσοβο καί μέσω αὐτῶν ἡ Σερβία, προσπαθοῦσε νά ἐμφανιστεῖ ὡς ὁ προστάτης τῶν ἀπανταχοῦ Ἀλβανῶν. Κυρίως δέ τῶν ρωμαιοκαθολικῶν τῆς Ἀλβανίας, οἱ ὁποῖοι ἀνήκαν στήν βορειοαλβανική φυλή Μιρδίτα, πού ἀριθμεῖ σήμερα (2000) 200.000 ἄτομα, προστασία τῶν ὁποῖων διεκδικοῦσε φυσικά καί ἡ Ἰταλία. Βρισκόμενη λοιπόν πρό τοῦ φάσματος τῆς ἐξώθησης ὅλων τῶν Ἀλβανῶν στήν ἀγκαλιά τῆς Ἰταλίας, ἡ σερβική ἡγεσία δέν προχώρησε σέ μεγάλο μέγεθος διωγμούς καί καταπίεση πρός τόν ἀπλό Ἀλβανικό πληθυσμό στό Κόσοβο (καί τά Σκόπια) κατά τήν περίοδο τῆς Μοναρχίας. Προσπαθοῦσε πάντα νά ἐλέγξει τά ἀκραῖα ἀλβανικά στοιχεῖα καί τούς φονταμενταλιστές μουσουλμάνους.

Ἄς μήν λησμονεῖται ὅτι ἡ Σερβία, ἡ Βασίλειο τῶν Σέρβων Κροατῶν καί Σλοβενίων, βγῆκε ἀπό τόν Α' παγκόσμιο πόλεμο μέ ἔκταση 250.000 τ.χμ., ὅση περίπου καί τῆς Ἰταλίας, μέ τεράστιες οἰκονομικές προοπτικές, μέ κοινά σύνορα καί παράλια στήν Ἀδριατική καί μέ ἔντονο ἀνταγωνισμό γιά τό ποιός θά ἀσκήσει τόν ἔλεγχο στήν περιοχή.

Ὁ ἀναδασμός κι ὁ ἐποικισμός

Ὅπως εἶδαμε καί παραπάνω, τό Κόσοβο εἶναι μία περιοχή συνεχῶν μεταναστεύσεων καί ἐποικισμῶν. Ὡς ἐπιχείρημα αἰχμῆς τῶν Ἀλβανῶν εἶναι ὁ σερβικός ἐποικισμός τοῦ 1912, ἐνῶ ἀπό σερβικῆς πλευρᾶς, ἡ δίωξη τῶν ἐποίκων τό 1945 ἀπό τόν Τίτο καί τόν Μωϋσή Πιάδα καί ἡ ἐγκατάσταση στίς περιουσίες τῶν Σέρβων ἐποίκων τοῦ 1912, ἀντίστοιχου ἀριθμοῦ Ἀλβανῶν ἀπό τήν Ἀλβανία, πού βρέθηκαν ἐκεῖ τό 1941-45 μεταφερόμενοι ἀπό τούς Ἴταλούς.

Οἱ Ἀλβανοί ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ Σέρβοι ἀφαίρασαν μέ τόν ἀναδασμό τοῦ 1912 γῆ ἀπό τούς φτωχοῦς Ἀλβανούς καί τήν ἔδωσαν στούς Σέρβους ἐποίκους πού ἔφεραν. Οἱ Σέρβοι ἀπό τήν πλευρά τους ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ ἔποικοι ἐγκατεστάθησαν ἀποκλειστικά στίς περιουσίες τῶν τσιφλικᾶδων, ἀγάδων καί μπέηδων, πού τό 1912 ἔφυγαν γιά τήν Τουρκία. Ἐξ ἄλλου, τμῆμα τῆς γῆς τῶν τσιφλικᾶδων, δόθηκε καί στούς Ἀλβανούς ἀκτήμονες τῆς περιοχῆς. Καί κατηγοροῦν τούς Ἀλβανούς ὅτι μόνο ἀπό τό 1878 -Συνθήκη Βερολίνου- ὡς τό 1912, ἔδιωξαν 400.000 Σέρβους ἀπ' τό Κόσοβο καί τά Σκόπια.

Ἡ οὐσία τῆς διαμάχης αὐτῆς δέν ἦταν φυσικά ἡ μοιρασιά τοῦ πλούτου καί τῆς γῆς, ἀλλά ὁ ἐποικισμός τοῦ Κοσόβου μέ Σέρβους, ὁ πρῶτος ἐποικισμός, μετά ἀπό ἕξι αἰῶνες φυγῆς, γεγονός πού ἐμπόδιζε τήν Ἀλβανοποίηση τῆς περιοχῆς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΑ΄

Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΕΣ

Ἡ πρώτη προσπάθεια νά ἀποκοποῦν οἱ Ἀρβανίτες καί ὄλοι οἱ Ἀλβανοί ἀπό τό ἐλληνικό γένος, ξεκινάει τό 1653, ὅταν ὁ Λατίνος μοναχός Φραγκίσκος Μπιάνκι, γράφει καί ἐκδίδει τό «**Λατινο-Ἡπειρωτικό**» του λεξικό. Ἀργότερα, κατά τό 1664, ἕνας ἄλλος Λατίνος ἱερωμένος, ὁ Πιέτρο Μπιάνκα γράφει τήν «Λατινο-αλβανική κατήχηση» καί ἀρχίζει ἐπίσημα ὁ ἀγώνας γιά τήν καθολικοποίηση τῶν Ἀλβανῶν, Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Τό 1718, κυκλοφορεῖ ἡ «Προπαγάντα Φίντε» (προπαγάνδα πίστεως) ἀπό τό Βατικανό, ὅπου συντίθεται τό πρῶτο ἀλβανικό ἀλφάβητο μέ λατινικούς χαρακτήρες, ἐρήμην φυσικά τῶν Ἀλβανῶν, τό ὁποῖο περιεῖχε 28 γράμματα λατινικά καί 3 ἐλληνικά (λ.ε.ου). Γιά νά μήν θεωρηθοῦμε καί ἀμαθεῖς διορθώνουμε τή φράση «λατινικά γράμματα» μέ τό δυτικό ἐλληνικό ἀλφάβητο, ἢ κυμαϊκό ἀλφάβητο, ἢ ἄλλως τόν τύπο τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου πού υἱοθέτησαν οἱ Λατίνοι (Ρωμαῖοι) καί ὀνομάστηκε ἀργότερα λατινικό.

Οί προσπάθειες τῶν Λατίνων ὅμως, ἔμεναν χωρίς ἀποτέλεσμα, καθώς κανένας Ἄλβανός δέν μάθαινε οὔτε τό λατινικό ἀλφάβητο, οὔτε καί δέχονταν τόν καθολικισμό. Ὁ ἴδιος ὁ Ἄλῃ Πασᾶς μάλιστα ἔγραφε καί μιλοῦσε μόνο ἑλληνικά.

Κατά τό 1770, ὁ διδάσκαλος τοῦ γένους Θεόδωρος Καβαλλιότης, ἐκδίδει στήν Βενετία τό ἑλληνοαλβανοβλάχικο λεξικό στό ἑλληνικό ἀλφάβητο, ἐνῶ τήν ἴδια ἐποχή ἐκδίδεται στήν Μοσχόπολη, ἐθνική πρωτεύουσα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, καί στό πρῶτο ἑλληνικό τυπογραφεῖο, τό τετράγλωσσο λεξικό τοῦ Δανιήλ «Ἑλληνικό-Ἄλβανικό - Βλαχικό - Βουλγαρικό».

Τό 1809, ὁ Σουλιώτης ἀγωνιστής, Ἄρβανίτης, Μάρκος Μπότσαρης, γράφει κατ' ἐντολήν τοῦ Γάλλου προξένου στά Γιάννενα, Πουκεβίλ, ἕνα Ἄλβανοελληνικό λεξικό. Τό ἴδιο θά πράξει καί ὁ Κων/νος Χριστοφορίδης τό 1904.

Τό 1827, ὁ Ἄρβανίτης Μητροπολίτης Εὐβοίας Γρηγόριος, θά προσπαθήσει νά εἰσαγάγει ἀλφάβητο γιά τήν ἀλβανική γλώσσα, μέ 33 γράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων 24 ἑλληνικά, καί 8 «λατινικά» (B, G, D, C, F, L, GN, CH).

Τό 1850, ὁ ἑλληνοβλάχος, Βελκιχαρτζῆς, ἰδρύει τό «Ἄλβανικό ἐκπολιτιστικό σύνδεσμο στήν Κορυτσᾶ» καί λίγο ἀργότερα τό 1871 οἱ Ἄρβανίτες συσκέπτονται στήν Κων/πολη γιά τίς βάσεις τῆς παιδείας των. Οἱ Κ. Χριστοφορίδης, Βάσο Πάσκος, Χότζα Ταχσίνης, Γιάννης Βρεττός, Ι. Φράσερης, Ι. Κεμάλ, συμμετέχουν στήν σύσκεψη ἐνῶ οἱ Κων/νος Ζάππας καί Χριστ. Ζωγράφος διακηρύττουν πρός τούς συσκεπτόμενους, ὅτι κάθε

έμπλοκή τῆς Ἡπειρου στήν συνδιάσκεψη θά εἶναι ἀδόκιμη, καθώς ἡ Ἡπειρος εἶναι ἡ κοιτίς τοῦ ἐλληνισμοῦ.

Τελικά, οἱ Ἀλβανοί (οἱ ἔλληνες τῆς Κορυτσᾶς ἐξ ὀνόματος τῶν Ἀλβανῶν, διότι καί ἡ ἰδέα δημιουργίας ἀλβανικοῦ ἔθνους καλλιεργήθηκε πέραν τῆς ἐξωτερικῆς προπαγάνδας καί στό ἐσωτερικό τῆς Ἀλβανίας, κυρίως στήν Κορυτσᾶ ἀπό τούς Ἑλληνες) υἱοθέτησαν ὡς ἀλφάβητο τό λατινικό, στό Μοναστήρι τό 1908. Τό 1911, μερικοί ἀπό τούς ἄνωθεν ἀναφερόμενους ξεσηκώθηκαν στήν Κορυτσᾶ, ἐναντίων τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφάβητου, λόγω τῆς προσπάθειας τῆς Ἑλλάδας (μέχρι τή Θεσσαλία τότε) νά προσαρτήσῃ τήν Ἀλβανία καί νά μήν δεχτεῖ τήν ἰσότιμη ἔνωση, πού πρότειναν οἱ Ἑλληνες τῆς Κορυτσᾶς, γιά νά μήν δημιουργηθεῖ μέσω τῆς προσάρτησης ἐχθρότητα μεταξύ Ἑλλήνων καί Ἀλβανῶν καί πυροδοτηθεῖ ὁ ἀλβανικός ἐθνικισμός. Ἡ Ἀθήνα δέν ἤθελε οὔτε καν τήν ἀνεξιθρησκεία νά ἐγγυηθεῖ. Ἔτσι, ἀπό αὐτή τήν ἐξέγερση, ἐπωφελήθηκαν οἱ Ἴταλοί καί ἐπενέβησαν. Κηρύττει ταυτόχρονα τήν Ἀλβανική ἀνεξαρτησία στήν Αὐλώνα ὁ Ἰσμαήλ Κεμάλ, καί τό «λατινικό» ἀλφάβητο καθιερώνεται γιά πάντα.

Ἡ ἀλλαζονεία τῆς Ἀθήνας ἦταν ὁ κύριος λόγος πού χάθηκε ἡ Ἀλβανία. Αὐτός ὁ πολιτιστικός πατερναλισμός τῶν νοτίων Ἑλλήνων καί ὁ ρατσισμός πού πήγαζε ἀπ' τήν ἐντύπωση πώς οἱ ἐλληνόφωνοι Ἑλληνες εἶναι ἀνώτεροι, ἐνῶ οἱ δίγλωσσοι, ἔπρεπε νά ἐλληνοποιηθοῦν διά τῆς βίας, ἦταν αὐτός πού καταδίκασε τήν Ἑλλάδα στήν σημερινή μιζέρια. (Στά χωριά τῆς Φλώ-

ρινας καί τῆς Ἀριδαίας, ὅπου υπάρχουν ἀκόμα Σλαβόφωνοι, μπορεῖ ὁ κάθε ἐπισκέπτης νά διαπιστώσει πώς αὐτοί οἱ ἄνθρωποι ἀποκόπηκαν ἀπ' τόν ἐλληνικό κορμό ἀπ' τό ξύλο, πού τούς ἔδινε ὁ νομάρχης κι' ὁ χωροφύλακας τοῦ ἐλληνικοῦ κρατιδίου τοῦ 1911, πού ὡς γνήσιοι(!) Ἕλληνες, ἀνέλαβαν ἀπό τό 1912-13 νά κάνουν καί τούς Μακεδόνες δίγλωσσους Ἕλληνες! Αὐτούς δηλαδή, τούς ἀπογόνους τῶν Μοσχοπολιτῶν, Κοζανιτῶν, Κορυτσαίων καί Μοναστηριωτῶν, ὀπλαρχηγῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν καί διαφωτιστῶν, πού δημιούργησαν τό ἐλληνικό ἔθνος!).

Ἡ δημιουργία τοῦ Ἀλβανικοῦ κράτους

Εἶναι γνωστό ὅτι ὁ Τούρκος πράκτορας Ἰσμαήλ Κεμάλ -ἐπονομασθεῖς Βλιώρα- ἀπ' τήν παραφθορά τοῦ ὀνόματος Αὐλώνα - κύρηξε τό 1912 στήν Αὐλώνα τήν ἀνεξαρτησία τῆς Ἀλβανίας, ὑποστηριζόμενος ἀπό τήν Αὐστρία καί τήν Ἰταλία. Ταυτόχρονα ὑποχρεώθησαν ἡ Ἑλλάδα καί ἡ Σερβία νά ἐκενώσουν, τήν βόρειο Ἡπειρο ἡ μὲν, τήν βόρειο Ἀλβανία ἡ δέ καί νά τίς παραδώσουν στό νεοσύστατο ἀλβανικό κράτος. Πιέσαν ἐπίσης τήν Ἑλλάδα νά παραδώσει καί τό νησί Σάσων τῆς Αὐλώνας (τό ἔδωσε ὁ Ἑλ. Βενιζέλος τό 1916), τό ὁποῖο ἀνήκε στά Ἐπτάνησα καί ἦταν ἐλληνικό ἔδαφος ἀπό τό 1864!

Τόν Ἰούνιο τοῦ 1917, ὁ Ἰταλός στρατηγός Τζιανσίτο Φερέρο, φτάνει ἐπικεφαλῆς ἰταλικῶν μονάδων στό Ἀργυρόκαστρο καί κυρήττει τήν ἀνεξαρτησία τοῦ ἀλβανικοῦ κράτους ὑπό Ἰταλική προστασία! Ἐνέρ-

γεια προφανής έναντίων τῶν ἑλληνικῶν προσπαθειῶν για αὐτονομία τῆς Βορείου Ἡπείρου.

Τό ἴδιο συνέβη καί στήν Κορυτσᾶ, ἡ ὁποία ἦταν ὑπό γαλλικό ἔλεγχο, για νά ἐλεγεθεῖ προφανῶς ὁ Ἐσάντ Πασάς, ὁ ὁποῖος ἦταν ἡγέτης τῆς μουσουλμανικῆς πλευρᾶς καί ἐχθρός τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Βήντ (William of Wied), πού εἶχαν ἐπιλέξει οἱ μεγάλες δυνάμεις ὡς ἡγεμόνα τῆς Ἀλβανίας. Στό πλευρό τοῦ Γουλιέλμου στάθηκαν οἱ καθολικοί Ἀλβανοί, Μιρδίτες καί Μαλισσόροι καθώς καί οἱ Γάλλοι, οἱ ὁποῖοι για νά πιέσουν τόν Ἐσάντ Πασά νά ὑποχωρήσει, ἀνακήρυξαν τήν περιοχή τῆς Κορυτσᾶς αὐτόνομη Δημοκρατία ὑπό Γαλλική προστασία. Τελικά ὁ Ἐσάντ Πασά ὑπερίσχυσε προσωρινά, ἐπικράτησε ἀναρχία λόγω τοῦ ἐμφυλίου καί ὁ Γουλιέλμος παραιτήθηκε στίς 3-9-1914.

Ἀργότερα, τό 1918, ἡ νέα ἀλβανική κυβέρνηση τοῦ Τουρχάν Πασᾶ Πρεμετῆ, δέχτηκε ὡς Βασιλιά τῆς Ἀλβανίας ἕναν ἄλλο, ἄγνωστο πρίγκηπα, πού φυσικά καί αὐτός δέν εἶχε καμία τύχη.

Κατά τήν διάρκεια τοῦ Α' Παγκοσμίου Πολέμου καί μέ τήν ἐπίσημη ὑποστήριξη τῆς καθολικῆς Αὐστρίας, γίνεται πρόεδρος τῆς **«ἐπιτροπῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ Κοσόβου» (καί τῶν Σκοπίων), ὁ Χασάν Πρίστινα.** Τήν ἀμέσως ἐπόμενη χρονιά, τό 1919, ἐπισκέπτεται καί τήν Ρώμη, ἀπ' ὅπου παίρνει καί τό ἐπίσημο χρίσμα τῆς ἰταλικῆς κυβέρνησης. Ἀπό ἐκεῖ στέλνεται ἀπευθείας στό Παρίσι, στό συνέδριο εἰρήνης τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου, για νά προωθήσει τό θέμα τοῦ Κοσόβου.

Ἐπιστρέφει κατόπιν στό Δυρράχιο, ὅπου συναν-

τάται μέ τόν στρατηγό Piacentini, καί καταστρώνουν σχέδιο γιά συγκρότηση στρατοῦ καί επίθεση ἐναντίων τῶν Σέρβων. Στά πλαίσια αὐτά, τόν ἐπισκέπτεται τό 1921 καί ὁ Βούλγαρος στρατηγός **Ἀλέξανδρος Πρωτογέρωφ**, πού ἦταν ἀρχηγός τῶν **Κομιτατζήδων τοῦ ΒΜΡΟ** καί ὑπέγραψαν τό λεγόμενο «**πρωτόκολο τῶν Τιράνων**», πού προέβλεπε στρατιωτική συμμαχία καί βοήθεια γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Κοσόβου (ὄχι καί τῶν Σκοπίων ὁμως, διότι αὐτά τά ἤθελαν οἱ Βούλγαροι).

Τό 1921, κατόρθωσε νά γίνει πρωθυπουργός τῆς Ἀλβανίας, θέση στήν ὁποία ἔμεινε μόνο 5 ἡμέρες, διότι ὁ πρόεδρος Ἀχμέτ Ζώγου τόν ἐδιώξε καί ξανακατέφυγε στήν Ἰταλία. Μία Ἰταλία, πού ἐντελῶς ἀνεξήγητα, ὤθησε τήν ρωμαιοκαθολική φυλή τῶν βόρειων Ἀλβανῶν, τούς Μιρδίτες, νά υποβάλλουν ἐπίσημο αἶτημα τό 1921 στήν Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν (πρόγονο τοῦ ΟΗΕ) στήν Γενεύη, νά τοὺς ἀναγνωριστεῖ ὡς ἀνεξάρτητη Δημοκρατία ἢ περιοχή τους.

Τό 1925, ὁ Χασάν Πρίστινα, γίνεται ἔμισθος ὑπάλληλος τοῦ Μουσολίνι, ἐνῶ συνάπτει συμμαχία μέ τόν φασίστα «ποιητή» Γκαμπριέλε Ντά Νούντσιο, γνωστό ἀπό τήν ἐπίθεση πού ἔκανε στήν πόλη Ριέκα τῆς Κροατίας τό 1919, ἐπικεφαλῆς ὁμάδος φασιστῶν, λόγω τοῦ ὅτι ἡ πόλη αὐτή ἔπρεπε νά δωθεῖ στήν Ἰταλία ἀπό τήν συνθήκη τῶν Παρισίων καί ὄχι στήν Γιουγκοσλαβία (Σ.Χ.Σ. τότε). Ὁ Ντανούντσιο ἦταν πρόεδρος τῆς «Ἐνωσης γιά ἀπελευθέρωση τῆς Δαλματίας».

Τό 1930 μέ τήν ὑποστήριξη τῆς Αὐστρίας καί τῆς

Ίταλίας (καί φυσικά τῆς ομάδος Ντανούντσιο) δημιουργεῖ στήν Βιέννη, τήν «**Ένωση ἐθνοτήτων καταπιεσμένων λάνων ἀπ' τήν Γιουγκοσλαβία (Σ.Χ.Σ.)**», στήν ὁποία συμμετέχουν οἱ Κροάτες φασίστες, οἱ Οὔγγροι ἐθνικιστές τῆς Βοϊβοντίνα, καί τό Β.Μ.Ρ.Ο. Υπογράφει ἐπίσημη συμφωνία μέ τόν Πάβελιτς καί τόν Βάντσε Μιχαήλωφ (τοῦ ΒΜΡΟ), γιά κοινό Κροατο-Αλβανο-Μακεδονικό κράτος πού θά εἶχε ὡς ἐπικράτεια τά 2/3 τῆς Γιουγκοσλαβίας (ἀκριβῶς ὅπως τήν διαμέλισαν τό 1991 ἔως τό 1999) καί μεγάλο τμήμα τῆς Ἑλλάδας, πού θά περιεῖχε ὀλόκληρη τή Μακεδονία καί τήν Ἡπειρο πλὴν τῆς Ἄρτας.

Οἱ Οὔγγροι, ἀποχώρησαν ἀργότερα ἀπό τήν συμμαχία, διότι δυσπιστοῦσαν γιά τίς προθέσεις του. Τραγική ἦταν καί ἡ ἀποχώρηση τοῦ Πρίστινα ἀπό τή ζωή. Βρέθηκε δολοφονημένος τήν 14 Αὐγούστου 1933 στήν Θεσσαλονίκη, ἀπό ἄγνωστους δολοφόνους.

- Τόν Ἰούλιο τοῦ 1939 οἱ Ἴταλοί, ἤδη κατακτητές τῆς Ἀλβανίας, ἄρχισαν νά προγραμματίζουν τήν ἐγκατάστασὴ στό Κόσοβο Ἀλβανῶν, Ἴταλῶν καί Ἀρβανιτῶν ἀπό τήν Σικελία (γιά τούς ὁποίους μιλήσαμε καί ἐξηγήσαμε τό γιατί ἡ Ἴταλία, ἀπό Ἕλληνες τούς ἔκανε καί τούς κάνει βιαίως Ἀλβανούς). Τελικά κατάφερε νά μεταφέρει στό Κόσοβο μόνο Ἀλβανούς ἀπό τήν Βόρειο Ἀλβανία.

Μετά τόν πόλεμο ὁ Ἐμβερ Χότζια (τῆς Ἀλβανίας) συναντᾶται μέ τόν Σοβιετικό ὑπ. ἐξ. Μολότωφ στό Παρίσι, ἀλλά παίρνει ἀρνητικὴ ἀπάντηση στά αἰτήματά του γιά τό Κόσοβο. Ἀμέσως μετά (1946) ἐπισκέπτεται

τόν Τίτο στό Βελιγράδι, στόν όποϊο δηλώνει πώς, τό όραμα τής ανεξαρτησίας τοῦ Κοσόβου αποτελεί παρ-ελθόν καί αποφασίζει τήν τελωνειακή ένωση Ἀλβανίας-Γιουγκοσλαβίας τόν Νοέμβριο τοῦ 1946. Στά πλαίσια τής ένωσης αὐτῆς, ὁ Τίτο θά γίνονταν οὐσιαστικός ἡγέτης καί τής Ἀλβανίας. Ἄρα δέν τοῦ κόστισε τίποτε, ἕνα χρόνο ἀργότερα (1947) νά δηλώσει στή Μόσχα μέσω τοῦ συνεργάτη του, προέδρου τοῦ Κ.Κ.Σλοβενίας Ἐντ-βαρντ Καρντέλι πώς, τό Κόσοβο θά δωθεῖ στήν Ἀλβα-νία ἂν ἐπιτευχθεῖ ἡ τελωνειακή ένωση! (Branko Petranovic «Kosovo u jug-Alb. odnosima», SANU, SRBI AL- BANC I U XX VEKU, BGD, 1991).

Κατά τήν περίοδο τής μοναρχίας 1912-39, ἦταν ἀδύνατο νά σκεφτεῖ κάποιος Ἀλβανός ανεξαρτησία στό Κόσοβο, μεγαλοφώνως! Οἱ πρῶτες δημόσιες σκέ-ψεις ἐκφράστηκαν κατά τή διάρκεια τοῦ Β' παγκο-σμίου πολέμου. Ὅπως προαναφέραμε ἡ συμμετοχή τῶν Ἀλβανῶν τοῦ Κοσόβου (καί τῶν Σκοπίων διότι μέχρι τό 1945, πρίν γίνει δηλαδή κράτος ὡς Λαϊκή Δημοκρατία Μακεδονίας, ἦταν μία ένότητα) στόν ἀντιφασιστικό καί ἀντικατοχικό ἀγώνα, ἦταν ἀνύπαρκτη. Οἱ Ἀλβανοί, ἀντί γιά ἀντίσταση εἶχαν στρατευτεῖ στό πλευρό τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ κατοχῆς, πού ἀνέκαθεν θεωροῦσε τίς ἀλβανικές περιοχές προτεκτοράτο του.

Οἱ Ἴταλοί, εἶχαν σχεδιάσει τήν δημιουργία τής μεγάλης Ἀλβανίας καί πρός τόν σκοπό αὐτό εἶχαν ἐπι-δοθεῖ τόσο οἱ ἴδιοι, ὅσο καί οἱ Ἀλβανοί, σέ ἄγριο διωγμό τῶν ὀρθοδόξων. Ταυτόχρονα υπέθαλπαν καί τίς ἐνδοαλβανικές ἐριδες μέσω τής καθολικῆς φυλῆς τῶν

Ἄλβανῶν τῶν Μιρδίτων, τοὺς ὁποίους μάλιστα εἶχαν ὑποκινήσει τό 1921 νά ὑποβάλουν αἴτημα στήν Κ.τ.Ε. στήν Γενεύη, γιά δημιουργία μιᾶς ἀνεξάρτητης καθολικῆς Ἀλβανικῆς δημοκρατίας! (D. Todorovic, 136 σελ.) Τήν ἐνέργεια αὐτή τήν ὑποκίνησαν γιά νά ἐκβιάσουν τοὺς Ἀλβανούς πού ἤθελαν τήν ἀλβανοελληνική προσέγγιση.

Τό θέμα τῆς ἀνεξαρτησίας τέθηκε ἐπίσημα στήν συνδιάσκεψη τῆς Μπουγιάννης, στίς 31-7-1943 καί στίς 2-1-1944, ὅπου δημιουργήθηκε τό πρῶτο ὄργανο τῆς λαϊκῆς ἐξουσίας στό Κόσοβο.

Ἡ ἐπιτροπή πού συμμετεῖχε, ὑπό τήν ἡγεσία τοῦ Μεχμέτ Χότζια, ἦταν καί ἡ πρώτη ἄτυπη κυβέρνησις τοῦ Κοσόβου καί ἀποτελοῦνταν ἀπό Σέρβους καί Ἀλβανούς κομμουνιστές, μέ τήν ἀντίστοιχη ἀναλογία. Τρεῖς (3) Μαυροβούνιοι καί τρεῖς (3) Σέρβοι ἐκπρόσωποι, (σύνολο ἕξι (6) ἄτομα γιά τό 36,7% τοῦ πληθυσμοῦ) καί σαράντα δύο (42) Ἀλβανοί γιά τό ὑπόλοιπο 64% τοῦ πληθυσμοῦ!!!

Ἀπό τοὺς σαράντα δύο (42) Ἀλβανούς, οἱ δώδεκα (12) δέν ἦταν ἀπό τό Κόσοβο, ἐνῶ οἱ δέκα (10) δέν ἦταν καί ἀπό τήν Γιουγκοσλαβία. Οἱ δέκα (10) ἦταν ἀπό τήν βόρεια Ἀλβανία καί οἱ δύο (2) ἀπό τό Μαυροβούνιο.

Στήν Μπουγιάννη ἐλέχθησαν καί ἀποφασίστηκαν πολλά. Τό βασικότερο ἦταν ἡ ὑπόθεση τῆς αὐτονομίης τοῦ Κοσόβου, ἐντός τῶν ὁρίων τῆς Γιουγκοσλαβίας, καί τοῦ δικαιώματος ἀπόσχισης καί ἀνεξαρτησίας του, ἐντός τῶν πλαισίων τῆς Βαλκανικῆς Σοσιαλιστικῆς Ὁμοσπονδίας, τήν ὁποία σχεδίαζε ὁ «Στάλιν»

τῆς Βαλκανικῆς, Ἰωσήφ Μπρός-Τίτο. (Ἐξ αἰτίας τῶν σχεδίων του γιά κατάληψη ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Βαλκανικῆς καί τήν δημιουργία ἡγεμονίας ὑπό τήν ἡγεσία του, ἔγινε καί ἡ σφοδρή σύγκρουσή του μέ τόν Στάλιν τό 1947-48. Dragisa Mugos, SAD I JUGOSLOVENSKA, Istorija Novog veka 1-2 Beograd 1983).

Ἡ Μπουγιάννη γιά τόν Τίτο ἦταν ἓνα κόλπο γιά νά προσεταιριστεῖ τούς Ἀλβανούς πού ἦταν ὡς τότε φασίστες καί συμμετεῖχαν στό κίνημα «Μπάλι Κομπετάρ» (Μπαλῆδες), ἀλλά καί ἓνας τρόπος νά «καταπιεῖ» τήν Ἀλβανία, στά πλαίσια τῆς ἡγεμονίας πού ὀνειρευόταν καί πού ὁδήγησε καί στόν ἐλληνικό ἐμφύλιό πόλεμο 1944-49!

Τό Κόσοβο ὅμως δέν ἔγινε Republica μετά τό πέρας τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ἡ Βαλκανική (ἡγεμονία) Ὁμοσπονδία τοῦ Τίτο δέν πέτυχε καί αὐτός ἀθέτησε τήν ὑπόσχεσή του.

Τό κείμενο τῆς Μπουγιάννης ὅμως, παραμένει ἓνα μνημεῖο καί ἀντισερβισμοῦ, ὅπου προτείνει:

1) Ἐνωση τοῦ Κοσόβου καί τῶν Μετοχίων (Ντουκατζίνα), μέ τήν γειτονική Ἀλβανία

2) Ἀναγνῶρίζει τό δικαίωμα τῶν Ἀλβανῶν καί ὅλων τῶν ἄλλων ἐθνοτήτων τοῦ Κοσόβου γιά αὐτοδιαχείρηση ἕως ἀπόσχιση ἀπό τήν Γιουγκοσλαβία.

3) Ζητᾶ ἐγγυήσεις ἀπό τό παρτιζάνικο κίνημα τοῦ Τίτο καί τίς μεγάλες δυνάμεις (ΕΣΣΔ, Ἀγγλία καί ΗΠΑ), ὅτι θά ὑπερασπιστοῦν τά ἀνωτέρω δικαιώματα.

4) Ἀναφέρει ὅτι, τόν ἀγῶνα γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Κοσόβου ἀπό τούς φασίστες, τήν κάνει ὁ ἀπε-

λευθερωτικός στρατός του Κοσόβου (Λαϊκός αλβανικός στρατός) και όχι ο αντίστοιχος γιουγκοσλαβικός. (Στήν ουσία ούτε ένας Άλβανός δέν πολέμησε τούς φασίστες κατακτητές (Γερμανούς και Ίταλούς). Πολέμησαν μόνο τούς Σέρβους φιλοβασιλικούς αντάρτες τούς οποίους οί παρτιζάνοι του Τίτου και οί Άλβανοί αποκαλούσαν φασίστες!).

- * -

Η Μπουγιάννη πέρασε στην λήθη, επιφανειακά τουλάχιστον μέχρι τό 1963. Τότε, ο Ντούσαν Μούγκοσα, πολιτικός γραμματέας του Κ.Κ. Κοσυφοπεδίου (Σέρβος στην καταγωγή) ζήτησε την επίσημη ακύρωση της διακήρυξης της συνδιάσκεψης. Οί Άλβανοί σιώπησαν, πλην δύο έξ' αυτών, οί οποίοι και απομακρύνθηκαν από τό πολιτικό γραφείο του Κ.Κ.Κοσόβου. (Παράρτημα του Κ.Κ.Σερβίας, που ήταν μέ την σειρά του παράρτημα του Κ.Κ. Γιουγκοσλαβίας).

Ή νέα Λίγκα του Πρίζρεν

Ή λίγκα του Πρίζρεν και ή ιδεολογική της πλατφόρμα, απέτέλεσε τόν κινητήριο μοχλό κάθε αλβανικής ένοπλης εξέγερσης.

Τό 1944, ιδρύεται ή Δεύτερη (Β) Λίγκα του Πρίζρεν στις Η.Π.Α., από του έγκληματία πολέμου Ρετζέπ Μητροβίτσα και τόν Τζαφέρ Ντέβε, πρόεδρο και ύπουργό έσωτερικῶν της φασιστικής (κατά τή διάρκεια της κατοχής) κυβέρνησης τῶν Τιράνων. Ίδρύονται παραρτήματα και στις εύρωπαϊκές χῶρες, Βέλγιο, Γερμανία, Γαλλία, όπου καταφεύγουν Κοσοβάροι έγκληματίες πολέ-

μου, αλλά και Άλβανοί οικονομικοί μετανάστες. Παράρτημα της Λίγκα, ιδρύεται φυσικά και στην Τουρκία.

Τό 1981, ιδρύεται στο Βέλγιο ή Γ' (τρίτη) Λίγκα του Πρίζρεν, που δημιουργεί «ταμείο για συγκέντρωση πόρων για τό Κόσοβο». Είναι σημαδιακή ή ήμερομηνία της επανεμφάνισης της Λίγκα, καθώς συμπίπτει μέ τόν θάνατο του Τίτο και τήν πρώτη μεγάλη αναταραχή στο Κόσοβο, που τήν κατέπνιξε άμέσως ή σερβική διοίκηση μέ άρκετά θύματα από άλβανικές πλευράς.

Τό 1978, όταν ο Τίτο ήταν ακόμα ύγιής και παντοδύναμος, γιορτάστηκε επίσης και λαμπρά ή εκατονταετηρίδα της ίδρυσης της Α' Λίγκας του Πρίζρεν. Ένα χρόνο πρίν, τό 1977, ο Βαγιαζήτ Νούσι, αντιπρόεδρος του SAP Κοσονο, δημοσίευσε άρθρο-μπροσούρα για τήν Λίγκα του Πρίζρεν, που ήταν κατά τόν Νούσι, τό υπέρτατο κίνημα των Άλβανών για αυτοδιάθεση και ένωση μέ τήν Άλβανία. Ο Νούσι δέν δίστασε νά παρουσιάσει τήν Λίγκα και ως αντιφασιστικό κίνημα (κάθε άλλο παρά τέτοιο ήταν στο Β' Παγκόσμιο), χωρίς καμία αντίδραση από πλευράς Βελιγραδίου. Οί Σέρβοι φοβούνταν ακόμα τόν Τίτο!

Μετά τό 1981, τόν θάνατο του Τίτο, επαναδραστηριοποιείται στην δυτική Εύρώπη και κυρίως στις ΗΠΑ και τήν Τουρκία, και τό κίνημα «Μπάλι Κομπετάρ». Βρίσκει πρόσφορο έδαφος στην «ένωση Κοσοβάρων» της διασποράς, **έντονη υποστήριξη απ' τήν Ουάσιγκτον και τήν Άγκυρα** και έχει επικεφαλής τούς Χαφίζ Άζέμι, τόν Τζουάν Γκάσι και τόν Άμπντούλ Χέντζι, που ζοϋν μεταξύ Άγκυρας και ΗΠΑ, όπως προανέφερα.

Τό 1984, ή «άλβανική νεολαία Κοσόβου στόν έλεύθερο κόσμο», στέλνει έπιστολή από τήν Νέα Υόρκη πρός τόν γ.γ. τοῦ ΟΗΕ καί ζητάει τήν έφαρμογή τῶν αποφάσεων τῆς Μπουγιάννης.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ΄

Ἡ Λίγκα, ἡ Μεραρχία τῶν Es-Es καί οἱ ἐξεγέρσεις

Τό ὅτι οἱ Ἄλβανοί, καθοδηγούμενοι ἀπό τίς δύο ἀναφερθεῖσες ὀργανώσεις, ἦταν πειθήνια ὄργανα τῶν φασιστῶν τό 1940-44, εἶναι ἀναμφιστήτητο. Ὅταν ὅμως οἱ «ἀφέντες» Ἱταλοί ἔφυγαν ἀπό τό Κόσοβο τό 1943 (ἔπεσε ὁ Μουσολίνι καί συνθηκολόγησε ἡ Ἱταλία), τόν ἰταλικό στρατό κατοχῆς τόν ἀντικατέστησε ὁ γερμανικός. Ἡ διάθεση τῶν Ἄλβανῶν πρὸς τοὺς Γερμανοὺς κατακτητές, ἦταν ἀνάλογη.

Στίς 29 Μαρτίου 1944, ὁ Πρόεδρος τῆς Κ. Ἐπιτροπῆς τῆς Β. Λίγκας τοῦ Πρίζρεν, στέλνει ἐπιστολή στόν Ἀδόλφο Χίτλερ, μέ τήν ὁποία ζητοῦσε:

«τή στρατιωτικοποίηση τοῦ Κοσόβου καί τῶν Σκοπίων τήν ἀπελευθέρωση τοῦ Κοσόβου καί τῶν Σκοπίων καί τήν ἀπελευθέρωση καί ἀνεξαρτησία τῶν Ἀλβανικῶν ἐδαφῶν, ὑπό γερμανική ἡγεμονία... Γιά νά ἐπιτευχθεῖ ὅμως αὐτός ὁ στρατιωτικός ἔλεγχος στήν περιοχή, εἶναι ἀπαραίτητος στρατός 150.000 ἀνδρῶν, ὁ ὁποῖος θά εἶναι ἰκανός νά ἀναλάβει τό βάρος τοῦ πολέμου ἐναντίων τῶν Σερβο-μαυροβουνίων παρτιζάνων κατά τή διάρκεια τοῦ πόλεμου. Ὁ ἴδιος στρατός, θά ἀποτελοῦσε ταυτόχρονα καί τή βάση τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ

κοσοβάρικου στρατού... 'Η Β' Λίγκα του Πρίζρεν, έγκρίνει τήν δημιουργία "SS" μεραρχίας από 'Αλβανούς στρατιώτες τόν προσεχή 'Απρίλιο, αλλά τό βασικό πρόβλημα εἶναι, τό πῶς θά χωρέσουν 150.000 'Αλβανοί μαχητές σέ μία μόνο Μεραρχία;»

Ὁ Πρόεδρος τῆς Β' Λίγκας Πρίζρεν
γιά τήν αμυνα τοῦ Κοσόβου
Berdi Bejani

(Dr Spasoje Djakovic, Sukobi na Kosovu, Beograd 1983, φαίνεται ἡ αὐθεντική ἐπιστολή τυπωμένη)

Σ' αὐτή τήν ἐπιστολή τῆς Λίγκα, φτάνει ἀπάντηση ἀπό τόν Χίτλερ, στίς 4 Μαΐου 1944 πού γράφει:

«Αὐτή τή στιγμή βρίσκεται σέ φάση δημιουργίας ἡ Α' 'Αλβανική "SS" (εσ-εσ) μεραρχία γνωστή μέ τό ὄνομα ΣΚΕΝΤΕΡΜΠΕΗΣ. Ἄν ὅλα πάνε καλά, τότε θά δημιουργηθεῖ καί δεύτερη μεραρχία, μέ τελικό σκοπό τή συγκρότηση ἑνός 'Αλβανικοῦ σώματος στρατοῦ... Ὁ Ραϊχσφύρερ τῶν "SS", ἀμέσως μετά τή συγκρότηση τῆς Α' Μεραρχίας, θά συνεχίσει καί μέ τίς ἄλλες μονάδες».

Χάϊλ Χίτλερ
πιστός σας φίλος
H. Himmler

(ο.π. Sukobi na Kosovo...)

Σημειοῦται πῶς ἡ περίπτωση τῆς 'Αλβανικῆς "SS" μεραρχίας δέν εἶναι ἡ μοναδική μεταξύ τῶν μουσουλμάνων τῆς Γιουγκοσλαβίας. Μέ τίς εὐλογίες καί τῆς Τουρκίας καί οἱ Βόσνιοι εἶχαν σχηματίσει τήν «SS»

μεραρχία «Χατζιάρ», ή όποια αποδεκατίστηκε στην μάχη του Στάλινγκραντ.

Όπως και στην Βοσνία, έτσι και στό Κόσοβο ό χρόνος, δέν έπάρκεσε για την δημιουργία άλλου ναζιστικού στρατιωτικού τμήματος. Οι Γερμανοί άρχισαν να χάνουν σε όλα τά μέτωπα. Τότε στράφηκαν και οι Άλβανοί μαζικά προς τούς παρτιζάνους, του Τίτου, για να μίν τυχόν κερδίσει τόν πόλεμο τό άντάρτικο του Μιχαήλοβιτς!

Παρά ταυτα, ή δράση της «SS» Σκεντέρμπεης ήταν πλούσια στόν βραχύ βίο της. Μόνο στό χωριό Vellka του Μαυροβουνίου έσφαξε 600 άτομα σε μία νύχτα, ένω στις 2-12-44, έκανε τά ίδια και στόν Σερβικό πληθυσμό του Ούρόσεβατς κ.λπ.

Οι πράξεις «άντίστασης» των Άλβανών, ούδέποτε έπαψαν να υπάρχουν παρά την αρχικά μερική και άργότερα ούσιαστική αύτονομία πού απέκτησαν. Άμέσως μέ την άπελευθέρωση τόν Ιανουάριο του 1945, έξεγέρθηκαν στην Νιρένιτσα και στις 26-1-45 έπιτέθηκαν και στην Μητροβίτσα...

Τό 1968 απέκτησαν πανεπιστήμιο στην Πρίστινα και στό φοιτητικό κίνημα ό έθνικισμός διεύρυνε τίς βάσεις του. Τό 1971 έγιναν πάλι μαζικά έκτροπα. Καί τό 1974 έγινε ή άλλαγή του συντάγματος στό θέρετρο Μπριόνι της Σλοβενίας σηματοδοτώντας μία νέα περίοδο, την μεταμπριονική, πού διατήρησε μία ήρεμία μέχρι τό 1981, όταν ό θάνατος του Τίτο δημιούργησε νέες άναταραχές. Σχεδόν ταυτόχρονα, τό 1980, ό Έμβέρ Χότζα ύποδέχθηκε στά Τίρανα τόν Τουρκο Υπουργ-

γό Όκράϊ Μπαγιαμίρ καί δήλωνε δημόσια, γιά πρώτη φορά από τόν Β' Παγκόσμιο πόλεμο καί παρ' ότι ἦταν διακηρυγμένος ἐχθρός τῶν θρησκευτῶν καί τοῦ καπιταλισμοῦ πώς: Γιά τήν Τουρκία ἢ Ἀλβανία εἶναι τό μόνο ἀδερφό κράτος τῆς Εὐρώπης!!!

Όλα ἦταν φανερά γιά τό τί σχεδιάζονταν καί τί θά ἐπακολουθοῦσε!

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ΄

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΤΟ ΚΟΣΟΒΟ

Τό Κόσοβο εἶναι μία περιοχή πού διαθέτει τά μεγαλύτερα ὀρυχεία μολύβδου καί ψευδαργύρου στόν Κόσμο (TREPCHA). Εἶναι ἐπίσης τό ἐνεργειακό κέντρο τῆς Σερβίας καθώς ἐκεῖ βρίσκονται μερικά ἀπό τά μεγαλύτερα ὀρυχεῖα λιθάνθρακα καί λιγνίτη τῆς χώρας. Εἶναι μία περιοχή ἀρκετά πλούσια σέ ξυλεία καί σέ κτηνοτροφία.

Εἶναι ὅμως μία περιοχή μέ τήν μεγαλύτερη οἰκονομική καθυστέρηση στή Σερβία, σ' ἀντίθεση φυσικά μέ τήν πρόοδο τῆς Ἀλβανικῆς περιοχῆς πού βρίσκεται στά Σκόπια.

Οἱ λόγοι τῆς καθυστέρησης εἶναι:

α) Ὁ μικρός βαθμός ἐπενδύσεων λόγω ἀστάθειας τῆς ἐπαρχίας καί ὑψηλοῦ ρίσκου γιά τό ἐπενδυόμενο χρήμα.

β) Ἡ τεράστια γεννητικότητα.

γ) Οἱ κακές ὑπηρεσίες τῆς δημοσίας διοίκησης (ἀποκλειστικά Ἀλβανική ὡς τό 1989), ἐσκεμένα ἐμπόδια πού προβάλλει αὐτή, μαφιόζικοι τρόποι συμπεριφορᾶς.

δ) κακές υπηρεσίες υγείας.

Ἡ σερβική κυβέρνηση ἱδρυσε, ἀπό τό 1980 ἤδη, εἰδικό ταμεῖο γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ Κοσόβου. Καί παρ' ὅτι τό ἀκαθάριστο προϊόν τῆς ἐπαρχίας στηρίζονταν στήν βιομηχανία κατά 67,8%, ἔναντι 53,6% τῆς ὑπολοίπου Σερβίας, ἡ οἰκονομία δέν προόδευε καί ἡ παραγωγή παρουσίαζε κάθετη πτώση. Ἡ ἀπόδοση τῶν ἐπενδύσεων στό Κόσοβο ἦταν διπλάσια μικρότερη ἀπό τόν μ.ο. τῆς χώρας, καί ἡ γεωργία, ἐγκαταλείπονταν σταδιακά.

Τό 1981, προτελευταία επίσημη ἀπογραφή στήν ἐνιαῖα Γιουγκοσλαβία, οἱ Ἄλβανοί ἦταν στό Κόσοβο 1.226.736 ἤτοι 77,1% καί 530.125 στό Σκόπια, ἤτοι 26% τοῦ πληθυσμοῦ.

Τό 1991 ἔγινε ἀπογραφή, πού ἀναφέραμε, λίγο πρὶν ἡ χώρα σπαραχθεῖ ἀπ' τόν ἐμφύλιο, στόν ὁποῖο τήν ἔριξαν τό Βατικανό, οἱ Εὐρωπαϊκοί καί ὑπερατλαντικοί προστάτες.

Σήμερα, 18 χρόνια μετὰ τήν ἀπογραφή τοῦ 1981, οἱ Ἄλβανοί φαίνεται ὅτι φτάνουν τό 1,9 ἑκατομμύρια στό Κόσοβο ἤτοι τό 92% τοῦ πληθυσμοῦ. Στά Σκόπια, στήν ἀπογραφή τοῦ 1991, φάνηκε ὅτι οἱ Ἄλβανοί ἦταν τό 24% τοῦ πληθυσμοῦ. Ἄν συγκριθεῖ μέ τό 26% τοῦ 1981, ἔχουμε μείωση, παρά τήν καλπάζουσα γεννητικότητα τῶν Ἄλβανῶν. Φαίνεται ὅτι οἱ κατηγορίες τῶν Ἄλβανῶν γιά ἀπογραφή βίας καί νοθείας στά Σκόπια, εἶναι ἀπόλυτα σωστές!

Ἡ ἐξέλιξη τοῦ πληθυσμοῦ σέ ὀρισμένους δήμους.

	Σέρβοι καί			
	<u>Μαυροβούνιοι:</u>		<u>Ἄλβανοί :</u>	
	1961	1981	1961	1981
Μπέλο Πόλιε	883	731	- 0 -	30
Βιτομπίριτσα	2.323	1.030	268	1.149
Γκοραζνεβατς	1.135	1.162	98	113
Πέτς	10.128	10.886	16.582	36.660

Ἐπί τοῦ ποσοστοῦ:

	1961	1971	1981
Σέρβοι	23,6%	18,3%	13,2%
Μαυροβούνιοι	3,9%	2,5%	1,7%
Ἄλβανοί	67,1%	73,7%	77,4%

Σύνολο τοῦ Κοσόβου:

	<u>1948</u>	<u>1953</u>	<u>1961</u>	<u>1971</u>	<u>1981</u>
Μαυροβ.	28.060	31.367	37.588	31.555	27.028
Μουσοατ.	5.302	6.219	7.251	8.264	8.718
Μουσουλμ.	10.039	6.775	8.026	26.357	58.562
Σέρβοι	176.718	197.033	227.016	228.264	209.498
	(24,1%)	(24,2%)	(23,6%)	(18,3%)	(13,2%)
Ἄλβανοί	498.244	524.562	646.605	916.168	1.226.736
	(67%)	(64%)	(67%)	(73%)	(77%)
Τσιγγάνοι	11.230	11.904	3.202	1.493	34.126
Βούρκοι	1.320	34.590	25.764	12.244	12.513
Ἄλλοι	<u>2.115</u>	<u>3.253</u>	<u>3.047</u>	<u>3.297</u>	<u>2.814</u>
Σύνολο	733.304	815.908	963.288	1.243.619	1.584.441

Εἶναι ἄκρως ἐνδιαφέρων, ὁ διπλασιασμός τῶν Ἄλβανῶν σέ μία δεκαετία, ὁ τριπλασιασμός τῶν μουσουλμάνων, ἡ ἐξαφάνιση καί ἐπανεμφάνιση τῶν Τσιγγάνων

τό 1971 καί τό 1981 κ.λπ. (ἀπό τήν ὁμοσπονδιακή στα-
τιστική ὑπηρεσία, ἀρ. φ. 1295/1982, δημοσιεύτηκε στό
βιβλίο Ilija Vukovic, Stranputice Hajredina Hodza, Nova
knjiga, Beograd 1985.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΔ΄

ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ ΚΑΙ Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

Τό ΒορειοΗπειρωτικό ζήτημα ἔχει πολλές ὁμοιότητες καί πολλές διαφορές μέ τό Ἄλβανικό τοῦ Κοσόβου καί τῶν Σκοπίων.

Ἐμφανίζεται ἀρκετά ἀργότερα τοῦ Ἄλβανικοῦ, ἔτσι κατά τήν περίοδο 1912-13, ὅταν ὁ ἐλληνικός στρατός κατά τόν πρῶτο Βαλκανικό πόλεμο ἀπελευθέρωσε τήν περιοχή ἕως Αὐλῶνος καί Κορυτσᾶς - Μοσχοπόλεως. Διά τοῦ Πρωτοκόλου τοῦ Λονδίνου ὅμως (6 Αὐγ. 1913), ἡ Αὐστροϊταλική (καί Οὐγγρική) πρωτοβουλία δημιούργησε τό Ἄλβανικό κράτος καί καθόρισε τά σύνορά του ἐκεῖ πού βρίσκονται σήμερα. Ἐτσι παρέμειναν ἐκτός Ἑλλάδος ἡ Χειμάρρα, ἡ Αὐλώνα τό Δέλβινο, τό Ἀργυροκάστρο, ἡ Πρεμετή, οἱ Ἅγιοι Σαράντα καί ἡ Κορυτσᾶ, πού ἦταν ἡ πνευματική πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κυριώτερο κέντρο στήν Βαλκανική μαζί μέ τήν Κωνσταντινούπολη καί τά Γιάννενα.

Ἄν καί ὁ Βενιζέλος ζήτησε δημοψήφισμα γιά νά διαπιστωθεῖ ἡ ἐθνολογική ταυτότητα τῆς Β. Ἠπείρου, οἱ δυνάμεις τό ἀπέρριψαν. Ἐτσι ἡ διεθνής ἐπιτροπή, ἀφοῦ συνήλθε στήν Φλωρεντία ἐξέδωσε τήν 17 Δεκεμβρίου 1913, τήν ἀπόφαση της, γνωστή ὡς πρωτόκολο

τῆς Φλωρεντίας, μέ τήν ὁποία παραχωροῦνταν στήν Ἄλβανία ἡ Β. Ἡπειρος

Ἡ ἑλληνική κυβέρνηση μάταια διαμαρτυρήθηκε. Οἱ Ἕλληνες τῆς Β. Ἡπείρου, πάλαιψαν ἀρκετά καί φιλερηνικά καί ἀφοῦ εἶδαν ὅτι τό δίκαιο καί ἡ ἠθική ἐξέλειπαν ἀποφάσισαν νά πάρουν τά ὄπλα, νά κηρύξουν ἐπανάσταση καί ἀνεξαρτησία τῆς Β. Ἡπείρου. Τήν 17 Φεβρουαρίου 1914, σχηματίστηκε ἡ προσωρινή κυβέρνηση τῆς αὐτονόμου Βορείου Ἡπείρου, ὑπό τόν **Γεώργιο Ζωγράφο** ὡς πρόεδρο καί μέλη τούς Μητροπολίτες Βελλᾶς καί Κονίτσης **Σπυρίδωνα**, Κορυτσᾶς **Γερμανό** καί Δρυϊνουπόλεως **Βασίλειο**. Ἀρχίζουν τότε οἱ φονικές μάχες, καθώς ὁ νεοσυσταθεῖς ἀλβανικός στρατός μέ ἐπικεφαλῆς Ἰταλούς ἀξιωματικούς ἐπιτίθεται, ἀλλά ἠτᾶται ἀπό τούς Βορειοηπειρῶτες στό Τεπελένι, στήν Πρεμετή, Φράσσαρη, Κορυτσᾶ καί Μπεράτι.

Ἡ διεθνῆς ἐπιτροπή γιά τό Βορειοηπειρωτικό, ἀφοῦ διεπίστωσε ὅτι οἱ Ἕλληνες ὄχι μόνο δέν δέχονταν νά ὑπαχθῶν στό ἀλβανικό κράτος, ἀλλά εἶχαν νικήσει κατά κράτος καί τόν ἀλβανικό στρατό, κάθησαν σέ σύσκεψη μέ τήν κυβέρνηση τῆς Β. Ἡπείρου καί συνομολώγησαν τήν **17 Μαΐου 1914** συμφωνία, γνωστή ὡς **Πρωτόκολλο τῆς Κέρκυρας**, γιά αὐτόνομο σύστημα στίς ἐπαρχίες Κορυτσᾶς καί Ἀργυροκάστρου.

Ἔτσι: Ἐνῶ τό Κόσοβο δέν διαθέτει κανένα τίτλο ἀναγνώρισης ἀνεξαρτησίας ἀπό τήν διεθνή κοινότητα, ἀλλά μόνο ἀπό τήν κυβέρνηση τῆς Σερβίας, ἡ Β. Ἡπειρος ἀντίθετα. Διαθέτει τίτλο ἀναγνώρισης αὐτονομίας ἀπό τήν διεθνή κοινότητα, ἀλλά ὄχι ἀπό τήν ἀλβανική

κυβέρνηση .

Κατά τήν διάρκεια τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου, ἤ-
τοι τό 1914, οἱ δυνάμεις τῆς ANTANT παραχωροῦσαν
τήν Β. Ἡπειρο στήν Ἑλλάδα, γιά νά εἰσέλθῃ στόν πό-
λεμο παρά τό πλευρό των. Μέ ἄλλη μυστική συμφωνία,
ἔδιναν στήν Ἰταλία τήν Αὐλώνα, γιά νά ἄρει αὐτή τίς
ἀντιρρήσεις της γιά τήν παραχώρηση πρός τήν Ἑλλά-
δα τμήματος τῆς Β. Ἡπείρου.

Ἡ νικηφόρος προέλαση τῆς Ἑλλάδας κατά τό Α'
παγκόσμιο πόλεμο, ὁδήγησε τήν Ἰταλία γιά μία ἀκόμη
φορά νά δεχτεῖ τίς ἐλληνικές ἀπαιτήσεις. Ἐτσι τήν 29
Ἰουλίου 1919, ὑπογράφεται ἡ συμφωνία Τιτόνι-Βενι-
ζέλου, μέ βάση τήν ὁποία ἡ Ἰταλία ἀναγνωρίζει τά δι-
καιώματα τῆς Ἑλλάδος ἐπί τῆς Βορείου Ἡπείρου. Κι
ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα ἀνέμενε τήν ἐντολή νά προωθήσει τόν
στρατό της, ἡ ἀπόφαση τοῦ συμβουλίου τῶν μεγάλων
δυνάμεων στίς 16-1-1920, ἀπαγόρευσε προσωρινά
στήν Ἑλλάδα νά εἰσέλθῃ στή Β. Ἡπειρο, ἕως ὅτου
λυθεῖ ἡ γιουγκοσλαβική-ἰταλική διαφορά ἐπί τῆς Ἀ-
δριατικῆς.

Τήν 17η Μαΐου 1920, μέ τό πρωτόκολλο τῆς Καπε-
στίτσας, ἡ ἴδια ἡ Ἀλβανία ἀναγνώρισε ὅτι ἡ κατοχή
της ἐπί τῆς Β. Ἡπείρου ἦταν προσωρινή.

Λίγους μήνες κατόπιν, ὅταν διά τῆς συνθήκης τοῦ
Ραπάλο, λύθηκε τό ἀδριατικό ζήτημα, ἡ ἐλληνική κυ-
βέρνηση δικαιούταν νά εἰσέλθῃ ἀμέσως στήν Β.
Ἡπειρο, μέ βάσει τίς ἐντολές τῶν μεγάλων δυνάμεων.
Ὁ Βενιζέλος ὅμως καθυστέρησε. Ἀργότερα ἡ κυβέρ-
νησή του ἔπεσε, τά πράγματα καί οἱ συμμαχίες ἔγιναν

περίπλοκες καί ἡ Ἰταλία μέ πρόσχημα τήν ἀλλαγὴ αὐτή, ἀντιτάχτηκε στήν κατάληψη τῆς Β. Ἡπείρου ἀπό τόν ἐλληνικό στρατό. Ἔτσι τήν 9-11-1921 τό συμβούλιο τῶν μεγάλων δυνάμεων (Γαλλίας, Βρετανίας, Ἰταλίας καί Ἰαπωνίας) ἐπανέφερε σέ ἰσχύ τό πρωτόκολλο τῆς Φλωρεντίας, παρ' ὅτι αὐτό εἶχε ἀνατραπεῖ ἀπό τό πρωτόκολλο τῆς Κέρκυρας.

Ὁ ἐλληνικός στρατός ἀπελευθέρωσε ἄλλη μία φορά τήν Βόρειο Ἡπειρο, τό 1940. Τό ὅλο θέμα ὅμως παρέμεινε καί παραμένει σέ ἐκρεμότητα καί ἡ τύχη του πρέπει νά συνδεθεῖ μέ αὐτή τοῦ Κοσόβου.

Ἡ λέξη πρέπει ὅμως, ἔχει μεγάλη ἀπόσταση μέ τήν ἀποφασιστικότητα τοῦ 1912-13. Τότε οἱ Ἕλληνες ἦταν στίς ἐστίες τους. Καί τό σπουδαιότερο. Ἡ ἡγεσία τους δέν ἐξυπηρετοῦσε συμφέροντα.

Μετά ἀπό δεκάδες χρόνια ἀπομόνωσης καί καθορισμοῦ ὡς μειονοτικῆς ζώνης μίας ομάδας 90 χωριῶν στό Δέλβινο καί τούς Ἀγ. Σαράντα συνόλου 56.000 ἀτόμων, ἰδρύεται ἐν μία νυχτί τό 1990 ὅταν ἔπεσε τό σύστημα Χότζια-Ἀλία, μία ὁμογενειακή ὀργάνωση μέ τό ὄνομα «Ὀμόνοια», ἔδρα τούς Ἀγ. Σαράντα, τῆς ὁποίας ἡ κύρια δράση ὅλα αὐτά τά χρόνια (1990-98) ἦταν ἡ ἐμμονή καί ὁ περιορισμός τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀλβανίας στίς 56.000 ἄτομα. Ἡ ομάδα αὐτή, ἐξυπηρετῶντας τά σχέδια τῶν Τιράνων γιά περιορισμό τῶν Ἑλλήνων στίς 56.000 ἄτομα καί ὄχι στίς 350-400.000 ἄτομα ὅπως εἶναι, ἐξαπέλυσε ἀήθη πόλεμο πρὸς κάθε βλαχόφωνο Ἕλληνα, τῆ στιγμῆ πού εἶναι γνωστό ὅτι οἱ κύριοι ἀναγεννητές, μαχητές στά πεδία καί ἐθνικοί

ευεργέτες του ἑλληνισμοῦ εἶναι οἱ Βλάχοι.

Ἡ Ὁμόνοια, πού ἐκπροσωποῦσε κάποτε τούς 56.000 ἐπίσημους (ἐπίσημους ἀπό Ἀλβανικῆς πλευρᾶς) Ἕλληνες, εὐτυχῶς σήμερα εἶναι μόνο σωματεῖο σφραγίδα, χωρίς λαό, χωρίς κύρος. Παραμένει ἔτσι ὡς μοναδική ἐθνική ἑλληνική ὀργάνωση ἢ Ἐνωση βλάχων Ἀλβανίας, πού ἐκπροσωπεῖ 250.000 Βλάχους, μέ ἔδρα τήν Κορυτσᾶ, πού μαζί μέ τήν Μοσχόπολη ἦταν τά μεγαλύτερα κέντρα τοῦ ἑλληνισμοῦ στήν Βαλκανική. Ἐκεῖ δημιουργήθηκε ὁ νεο-ελληνικός διαφωτισμός, ἀφοῦ ἐκεῖ δημιουργήθηκαν τά πρῶτα σχολεῖα (Φροντιστήριον Μοσχοπόλεως) καί τό πρῶτο τυπογραφεῖο τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Οἱ Βλάχοι εἶναι οἱ μόνοι Ἕλληνες πού παραμένουν σήμερα στήν Ἀλβανία καί οἱ μόνοι πού ἀγωνίζονται γιά τήν Β. Ἡπειρο. Ἡ πόλη τῆς Κορυτσᾶς ἔχει 40.000 Βλάχους, ὅμως:

Ἡ σημερινή κατάσταση, μετά τήν ἐξέγερση κατά Μπερίσα τό 1996 καί τό Κόσοβο τό 1999, καί ἡ συνεχιζόμενη ἀναταραχή, σέ συνδιασμό μέ τό ὅτι τό σοσιαλιστικό κόμμα στελεχώνεται φυλετικά ἀπό Τόσκηδες, θρησκευτικά ἀπό Ὁρθόδοξος Χριστιανούς καί ἑλληνίζοντα στοιχεῖα, ἐνῶ τό Δημοκρατικό ἀπό Γκέγκηδες, μουσουλμάνους θρησκευτικά, καί Τουρκαλβανούς, ἐνῶ οἱ ψηφοφόροι τούς χωρίζονται ἀποκλειστικά ἀπό τήν γνωστή γραμμή διαχωρισμοῦ βορρά - νότου, δηλαδή τόν ποταμό Γενούσο, δημιουργοῦν νέα δεδομένα.

Ἄν σ' αὐτά προστεθοῦν οἱ 750.000 Ἀλβανοί, πού ζοῦν στήν Ἑλλάδα τῶν ὁποῖων τά παιδιά παρακολου-

θοῦν ἑλληνικά σχολεῖα, εἶναι σχεδόν ὅλα βαπτισμένα χριστιανοί καί μαθαίνουν τήν ἀγάπη καί τή συμβίωση μέ τούς Ἕλληνες, τά δεδομένα γίνονται ἀκόμη πιό φιλελληνικά.»»

- Εἶναι χαρακτηριστική ἡ ὠμή ἀντίδραση τοῦ ἰταλικοῦ τύπου «*Ἐξω οἱ Ἕλληνες ἀπό τήν Ἀλβανία πού ἦταν καί θά εἶναι πάντα δική μας*».
- Ἡ στήριξη τῆς Ἰταλίας πρὸς τόν ἀνθέλληνα Σαλί Μπερίσα.
- Οἱ διαδηλωτές ὁπαδοί τοῦ Μπερίσα πού φώναζαν στόν Ἀλβανό πρωθυπουργό, «*Νάνο εἶσαι Ἕλληνας!*»

Ἦ ὅλα αὐτά τά δεδομένα, δείχνουν τό πλησίασμα τοῦ ἀλβανικοῦ νότου πρὸς τήν Ἑλλάδα. Τίθεται λοιπόν τό ἐρώτημα: Εἶναι μήπως ἀκαιρη ἡ ἀνακίνηση τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πρωτοκόλλου τῆς Κέρκυρας, τή στιγμή πού ὁ ἀλβανικός νότος ἔρχεται ἄλλοτε ἢ νῦν νά ἐνωθεῖ ποικιλοτρόπως μέ τήν Ἑλλάδα;

Δυστυχῶς, οἱ ἐξελίξεις τείνουν νά ἀπαντήσουν ἀρνητικά:

α) Ἡ παραχώρηση ἀπό τήν ἀλβανική κυβέρνηση τοῦ πρωθυπουργοῦ Παντελῆ Μάϊκο, βάσης γιά τό τουρκικό πολεμικό ναυτικό στόν Αὐλώνα καί γιά τόν τουρκικό στρατό στήν Κορυτσᾶ, σέ συνδυασμό μέ τήν κάθοδο χιλιάδων Ἀλβανῶν ἀπό τό Κόσοβο στήν νότιο, χριστιανική Ἀλβανία, ἐνέργειες ἐχθρικές ἀπό μία Ἀλβανία πού ὀφείλει οὐσιαστικά τήν ὑπαρξή της στήν Ἑλλάδα καί στούς 750.000 Ἀλβανούς πού μένουν ἐκεῖ καί συντηροῦν μέ τά ἐμβασματά τους ὁλόκληρη τήν

άλβανική οικονομία, δικαιώνουν για μία ακόμα φορά τό αρχαιοελληνικό ρητό, «οὐδείς ἀσφαλέστερος ἐχθρός ἀπό τόν εὐεργετηθέντα ἀχάριστον».

- Θά ἐπιμείνουμε ὅμως στήν ἄποψη, τήν μόνη ἐπισημονικά ἀποδεκτή, πού σχετίζεται μέ τή δημιουργία τῶν ἐθνῶν. Τά ἔθνη, δημιουργήθηκαν ἀποκλειστικά πάνω σέ πολιτισμικές βάσεις. Κύριο χαρακτηριστικό γνωρισμά τους εἶναι ἡ δήλωση ἐθνικῆς συνείδησης, πού δημιούργησε ἡ θρησκεία, τά ἥθη καί τά ἔθιμα, τά γράμματα καί ἡ μελέτη τοῦ παρελθόντος. Καί οἱ Ἄλβανοί τοῦ Κοσόβου, δέν ἔχουν τίποτε ἀπολύτως κοινό μέ τούς Τόσκηδες, πλὴν τῆς γλώσσας. Οἱ Ἕλληνες ἀντίθετα, πάντοτε εἶχαν καί πάντοτε θά ἔχουν ὅπως φαίνεται μέ τούς Ἄλβανούς Τόσκηδες, Χριστιανούς, Ὀρθοδόξους, ἀλλά καί μετριοπαθεῖς Μουσουλμάνους.

- Ἕνα ἀκόμα πρόβλημα στίς Ἑλληνοαλβανικές σχέσεις, πρόβλημα ὑπαρκτό μόνο για τούς ἐθνικιστικούς κύκλους τῶν Τυράνων, εἶναι τό ἀποκαλούμενο "Τσάμικο". Πρόκειται για τόν μικρό ἀριθμό (18.000) τῶν Τσάμηδων, μουσουλμάνων Ἄλβανῶν πού ἐκδιώχθηκαν τό 1940-44 ἀπό τήν Θεσπρωτία, ἀρχικά ἀπό τίς ανταρτικές ὁμάδες τοῦ Ναπολέοντα Ζέρβα ΕΔΕΣ καί στή συνέχεια ἀπό τό ἐπίσημο ἑλληνικό κράτος, μέ αἴτιο τίς βιαιοπραγίες σέ βάρος τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ.

Οἱ Τσάμηδες συμμετεῖχαν ἐνεργά στά στρατιωτικά σώματα τῶν Ἱταλῶν καί τῶν Γερμανῶν καί μέ τήν ὑπ. ἀρ. 334/2315/1945 ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου Ἰωαννίνων, καταδικάστηκαν σέ θάνατο, ἐρήμην, 1930 ἐξ

αὐτῶν, γιά ἐμπρησμούς 25.000 κατοικιῶν καί τή δημιουργία 100.000 ἀστέγων. Μέ τό Β.Δ. 2185/52 καί τούς νόμους 2536/53 καί 2781/54, ἀπαλοτριώθηκε ἡ περιουσία τους καί δώθηκε κατόπιν σέ ἀκτήμονες καί πληγέντες Ἕλληνες. Κατ' αὐτό τό τρόπο, τό «λόμπυ» τῶν Τσάμηδων στά Τίρανα, δέν ἔχει καμία ἀπολύτως βάση καί νομικό δικαίωμα νά προπαγανδίζει σέ βάρος τῆς Ἑλλάδος καί νά διεκδικεῖ.

Ἀνησυχητικό ὅμως εἶναι τό γεγονός τῆς δημιουργίας στίς περιοχές Ἀργυροκάστρου καί Ἀγ. Σαράντα τοῦ Ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ στρατοῦ Τσαμουριάς, (UCC στά Ἀλβανικά) ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ παρακλάδι τοῦ UCK (τοῦ ἀντιστοίχου τοῦ Κόσοβου) καί κύριο τροφοδότη του δεύτερου μέ ὅπλα πού ἐκλάπησαν ἀπό τίς ἀποθῆκες τῆς νότιας Ἀλβανίας στήν ἐξέγερση τοῦ 1996. Οἱ Τσάμηδες ἀποτελοῦν τό μοναδικό στήριγμα τοῦ τουρκαλβανοῦ Μπερίσα στό νότο καί διακηρύττουν ἐπίσημα (λέγεται ὅτι τό ἀνέφεραν καί στόν Ἕλληνα Ὑπ. Εξ. κ. Πάγκαλο) κατά τήν συναντήσή του στά Τίρανα μέ ἐκπροσώπους τοῦ UCK πῶς, μετά τό Κόσοβο, UCK καί UCC, θά ἀγωνιστοῦν γιά τήν Τσαμουριά! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί εὐθύνονται γιά τήν ἀνθελληνική βία, τόσο σέ βάρος τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀλβανίας, ὅσο καί γιά τίς ἐπιθέσεις σέ βάρος μεθοριακῶν ἐλληνικῶν χωριῶν.

Δέν εἶναι ἐπίσης τυχαῖο ὅτι τόσο ὁ τύπος τοῦ Κόσοβου, ὅσο καί αὐτός πού πρόσκειται στόν Σαλί Μπερίσα, καθώς καί οἱ Τσάμηδες ἀπό τό νότο, κατηγορήσαν ἐπίσημα τήν Ἑλλάδα ὡς ὑποκινητή τῆς ἐξέγερσης τοῦ 1996, καί τόν Φάτος Νάνο ὡς πιόνι τῆς Ἑλλάδας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΕ΄

ΤΑ ΣΕΝΑΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΣΟΒΟ

Παντοδύναμος πλέον ο Μιλόσεβιτς, κατέργησε τό 1989 τό σύνταγμα τοῦ 1974, μέ τό ὅποιο οἱ Ἄλβανοί εἶχαν ἀποκτήσει αὐτονομία μέν, σέ βαθμό κρατικῆς ὀντότητας δέ (ἔλειπε μόνο τό στοιχεῖο τῆς κυριαρχίας). Μέ τήν ἀλλαγὴ τῆς αὐτονομίας στό Κόσοβο, τό 1989, οἱ Σέρβοι παίρνουν πάλι τήν ἀστυνομία καί τήν δημόσια διοίκηση στά χέρια τους. Συνεχίζουν ὅμως νά ἀναγνωρίζουν τό δικαίωμα τῶν Ἄλβανῶν στήν χρήση τῆς γλώσσας τους στά σχολεῖα, πλὴν τῶν Πανεπιστημίων. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὑποχρεώνουν τοὺς Ἄλβανούς νά συνδιαλέγονται καί νά συναλλάσσονται μέ τό δημόσιο στή σερβικὴ γλώσσα, ὅπως ἄλλωστε εἶναι λογικό, καί ὄχι στήν ἀλβανική.

Ἡ ἀντίδραση τῶν Ἄλβανῶν στήν κίνηση αὐτὴ τοῦ Βελιγραδίου, ἦταν μαζική καί ὁμόφωνη. Ἐπαψαν νά ἔχουν σχέσεις μέ τίς σερβικὲς ἀρχές. Δημιούργησαν ἓνα παρακράτος, μέ δικά του ληξιαρχεῖα, δικό του ὑπουργεῖο οἰκονομικῶν στό ὅποιο πλήρωναν φόρους, δικές τους ὑπηρεσίες! Κανένας Ἄλβανός δέν πήγαινε πλέον ὡς στρατιώτης στόν γιουγκοσλαβικό στρατό, κανένας δέν πλήρωνε φόρους!!! Ταυτόχρονα πλήθυναν καί οἱ τρομοκρατικὲς ἐπιθέσεις κατά τῶν ἀστυνομικῶν τμημάτων, δημοσίων ὑπηρεσιῶν καί σπιτιῶν ἀθῶων Σέρ-

βων πολιτῶν, ἀπό τόν « Ἀπελευθερωτικό στρατό τοῦ Κοσόβου».

Οἱ Ἀλβανοί ἐνέτειναν ταυτόχρονα τίς καταγγελίες τους στά διεθνή φόρα. Οἱ Σέρβοι ὅμως ἀντέτειναν κάτι, νομικά ἀπόλυτα σωστό, πού ἀνεφέρεται στά ἄρθρα 20 καί 21, τῆς Διακήρυξης τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης γιά τήν προστασία τῶν ἐθνικῶν μειονοτήτων. « Ἡ ἀναγνώριση τῶν δικαιωμάτων τῶν μειονοτήτων συνεπάγεται ὅτι οἱ μειονότητες αὐτές θά εἶναι πιστές στήν χώρα, στό κράτος στό ὁποῖο ζοῦν», κάτι πού φυσικά δέν συμβαίνει στό Κόσοβο μέ τούς Ἀλβανούς. Ἐδῶ οἱ Ἀλβανοί δέν θέλουν κἄν νά συζητήσουν πρόταση ἄλλη, πλὴν τῆς πλήρους ἀνεξαρτησίας, ἐνῶ οἱ Σέρβοι προσποιοῦνταν, ὅτι θέλουν νά συζητήσουν. Λογικό ἄλλωστε εἶναι νά μήν θέλει κάποιο κράτος νά συζητήσει καί νά συνδιαλλαγεῖ γιά τό ἂν θά δώσει ἓνα κομμάτι ἐδάφους του σέ γειτονικό κράτος. Παρόμοιο εἶναι καί τό πρόβλημα μέ τίς τουρκικές διεκδικήσεις στό Αἰγαῖο. Στό Κόσοβο ὅμως, πού δέν εἶναι Αἰγαῖο, οἱ Ἀλβανοί εἶναι ὑπαρκτοί καί εἶναι ἀπόλυτη πλειονότητα. Καί ὅταν ἔχεις νά κάνεις μέ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, ἀσφαλῶς καί κάθεσαι στό τραπέζι νά συζητήσεις καί νά βρεῖς λύσεις, πού θά ἀποτρέψουν τήν αἱματοχυσία.

Προτεινόμενες λύσεις (πρίν τήν ἐπέμβαση τοῦ ΝΑΤΟ)

α) Διπλή κυριαρχία: Ἀναγνώριση δηλαδή τοῦ Κοσόβου ὡς ὁμόσπονδης ἢ συνομόσπονδης Δημοκρατίας στά πλαίσια τῆς Γιουγκοσλαβίας.

β) Καντονοποίηση: χωρισμός του Κοσσυφοπεδίου σέ 5-6 καντόνια, έκ τῶν ὁποίων τά περισσότερα θά διοικοῦνται ἀπό τούς Ἄλβανούς, ἀλλά θά ὑπάρχει καί ἰκανός ἀριθμός Σέρβων στή διοίκηση, στά πλαίσια μιᾶς περιορισμένης αὐτονομίας τοῦ Κοσόβου.

γ) Χωρισμός τῆς ἐπαρχίας σέ δύο τμήματα: Τό 60%, μέ τά ἱστορικά μνημεῖα καί τίς πλουτοπαραγωγικές πηγές (ὄρυχεῖα) θά παραμείνει ὑπό σερβική διοίκηση καί τό 40% ὑπό ἀλβανική.

δ) Χωρισμός τῆς ἐπαρχίας σέ δύο τμήματα: Τό 60% θά περάσει στόν ἔλεγχο τῶν Ἄλβανῶν καί τό 40% σέ σερβικό ἔλεγχο (ἴσως καί λιγότερο) μέ «μάντρωμα» ὅμως ὅλων τῶν Ἄλβανῶν στό δικό τους τμήμα.

Ἢδη ὅπως προαναφέραμε λόγω τῆς τεράστιας γεννητικότητας, οἱ Ἄλβανοί θά ἀποτελοῦν τό 50% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Σερβίας σέ 25 χρόνια. Ἐτσι οἱ Σέρβοι ἤδη ἀπό τό 1990 εἶχαν ἀρχίσει νά σκέφτονται σοβαρά διάφορους τρόπους μοιρασιάς τοῦ Κοσόβου ὅπως οἱ ἀνωτέρω, καί ἤ κατωτέρω.

ε) Χωρισμός τοῦ Κοσόβου σέ 2 μέρη. Στό ἓνα νά ἀναγνωριστεῖ σάτους Δημοκρατία μέ δικαίωμα ἀπόσχισης, ἂν τό ἀποφασίσει ὁ πληθυσμός της μέ δημοψήφισμα σέ μερικά χρόνια, καί στό ἄλλο νά δημιουργηθεῖ μιᾶ καθαρά ἐθνική περιοχὴ τῶν Σέρβων.

Αὐτός μοιάζει νά εἶναι καί ὁ μόνος τρόπος τοῦ νά ξεφορτωθεῖ ἡ Σερβία τά 2 ἐκ. Ἄλβανῶν, πού σέ 25 ἔτη θά εἶναι 5 ἐκ. Χωρίς ὅμως νά τούς δώσει ἓνα κομμάτι, ἴσως τό 60% τοῦ Κοσόβου, εἶναι ἀδύνατο.

Ἡ πρόταση αὐτή, ὅπως καί οἱ ἄλλες, τέθηκαν ὑπ'

ὄψιν τῶν Ἀλβανῶν καί οἱ ἀπάντησεις ἦταν οἱ ἑξῆς:

α) τοῦ μετριοπαθοῦς Ρουγκόβα, πού δέχτηκε κάποιο εἶδος μοιρασιάς, ἀλλά γιά νά ἀφήσει τήν Μητροβίτσα στούς Σέρβους, ζήτησε νά ἐνταχθεῖ στό Κόσοβο τό Πρέσεβο, περιοχή ἐκτός Κοσόβου, μέ πλειοψηφοῦντα ὅμως (80%) τόν Ἀλβανικό πληθυσμό, καί,

β) τῶν «ἀδιαλλάκτων», πού ζητᾶνε καί τό Κόσοβο ὁλόκληρο, καί τό Πρέσεβο μαζί μέ τίς ἄλλες ὅμορες περιοχές πού πλειοψηφοῦν οἱ Ἀλβανοί, ἀλλά καί τό Μαυροβούνιο καί τά Σκόπια (Ἰλλυρίδα).

Τό γεγονός εἶναι ἕνα: Δέν μπορεῖ νά λυθεῖ τό Ἀλβανικό, χωρίς νά λυθεῖ τό ἐδαφικό. Καί ὅπως φαίνεται καί τό Ἰνστιτοῦτο Γεωπολιτικῶν Μελετῶν τῆς Σερβίας, εἶχε ἐκπονήσει διάφορα σενάρια καί χάρτες πρὶν ἀπό τήν ἐπέμβαση τοῦ Ν.Α.Τ.Ο., πού ξαναδημοσιευστηκαν στήν Ἑλλάδα ἀπό τό περιοδικό «Στρατηγική» (Γεώργιος Στάμκος, τεύχος 43) καί παρατίθενται καί στό βιβλίο αὐτό.

Στά Σκόπια τώρα, ὅπου οἱ Ἀλβανοί φτάνουν τό 25% μέ τήν ἀπογραφή τοῦ 1991, τό 33% ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ ἴδιοι (οἱ Σκοπιανοί εἶναι περί τό 1.100.000 καί τό ὑπόλοιπο τοῦ πληθυσμοῦ, πλήν τῶν 45.000 Σέρβων, εἶναι ὅλοι Μουσουλμάνοι, καί ὅπως γνωρίζουμε ὅλοι οἱ Μουσουλμάνοι εἶναι ἐνωμένοι, ἀλλά καί ὅλοι παρουσιάζουν τάσεις ἀλβανοποίησης, πλήν ἴσως τῶν 80.000 Τούρκων). Ἔχουμε δηλαδή τό 60% τῆς Δημοκρατίας νά ἀποτελεῖται ἀπό Σκοπιανούς (Βουλγαρόφωνες κατοίκους δηλαδή) καί τό 40% ἀπό Μουσουλμάνους, οἱ ὁποῖοι προοπτικά, σέ 20 χρόνια, θά ἀποτε-

λοῦν τό 60% ἴσως καί 65-70% τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Σκοπιῶν.

Οἱ Ἄλβανοί κήρυξαν ἀνεξαρτησία στά δυτικά Σκόπια καί ὀνόμασαν τήν Δημοκρατία τους Ἰλλυρίδα. Ἡ «Ἰλλυρίδα» ἔχει δύο σχεδιασμούς, μέ τήν ἔνδειξη «μικρή Ἰλλυρίδα» καί «Ἰλλυρίδα». Στήν μικρή Ἰλλυρίδα, οἱ Ἄλβανοί ἀποτελοῦν τήν ἀπόλυτα ἀπόλυτη πλειονότητα, δηλαδή πάνω ἀπό 80-90%. Στήν ὑπόλοιπη Ἰλλυρίδα, φτάνουν σέ συγκεκριμένους συνοικισμούς τήν ἀπόλυτη πλειονότητα (50+1% δηλαδή). Γιά παράδειγμα ἡ πόλη Ρέσνα ἔχει πληθυσμό 10.000, ἐκ. τῶν ὁποίων τό 40% εἶναι Βουλγαρόφωνες, τό 40% Ἕλληνες καί τό 20% Ἄλβανοί. Ἀνατολικά τῆς Ρέσνα ὅμως, καί μέχρι τό Μοναστήρι ὑπάρχουν συμπαγεῖς μάζες Ἄλβανῶν, ἐνῶ μέσα στό Μοναστήρι (ἱστορική πόλη διότι ἐκεῖ υἰοθέτησαν ἀλφάβητο γιά τήν γλώσσα τους) μαζί μέ τούς ἄλλους Μουσουλμάνους φτάνουν σχεδόν τό 40% τοῦ πληθυσμοῦ.

Τά δικαιώματα τῶν Ἄλβανῶν καταπατοῦνται σαφέστατα καί στά Σκόπια. Ἡ Νατοϊκή προσέγγιση ὅμως ἐπίλυσης τοῦ ἀλβανικοῦ ζητήματος, δέν τό θεωρεῖ σημαντικό. Ἡ καταπάτηση τῶν ἀλβανικῶν δικαιωμάτων ἀπό τούς Σκοπιανούς, ἐκλαμβάνεται ὡς «ἄμυνα» γιά τήν ἀκεραιότητα τῆς χώρας τους. Γιά τούς Σέρβους ὅμως ἔγκλημα!

Ἡ ἀπόσπαση ἀπό τά Σκόπια, ἢ ἡ διχοτόμηση τῶν Σκοπιῶν, εἶναι σχετικά εὔκολη ὑπόθεση καί ἀπείρως λιγότερο αἱματηρή, γιά τούς Ἄλβανούς ἀπ' ὅτι στό Κόσοβο. Ὅμως ὑπακούοντας καί οἱ ἴδιοι στούς "προ-

στάτες“ από τήν Δύση, προτίμησαν ν' «αυτοκτονήσουν» πολεμῶντας τόν ισχυρό σέρβικο στρατό, παρά νά μεγαλώσουν ανέξοδα τήν χώρα τους ἀποσπῶντας τήν «Ίλλυρίδα» ἀπό τά Σκόπια τοῦ Γληγόρφ.

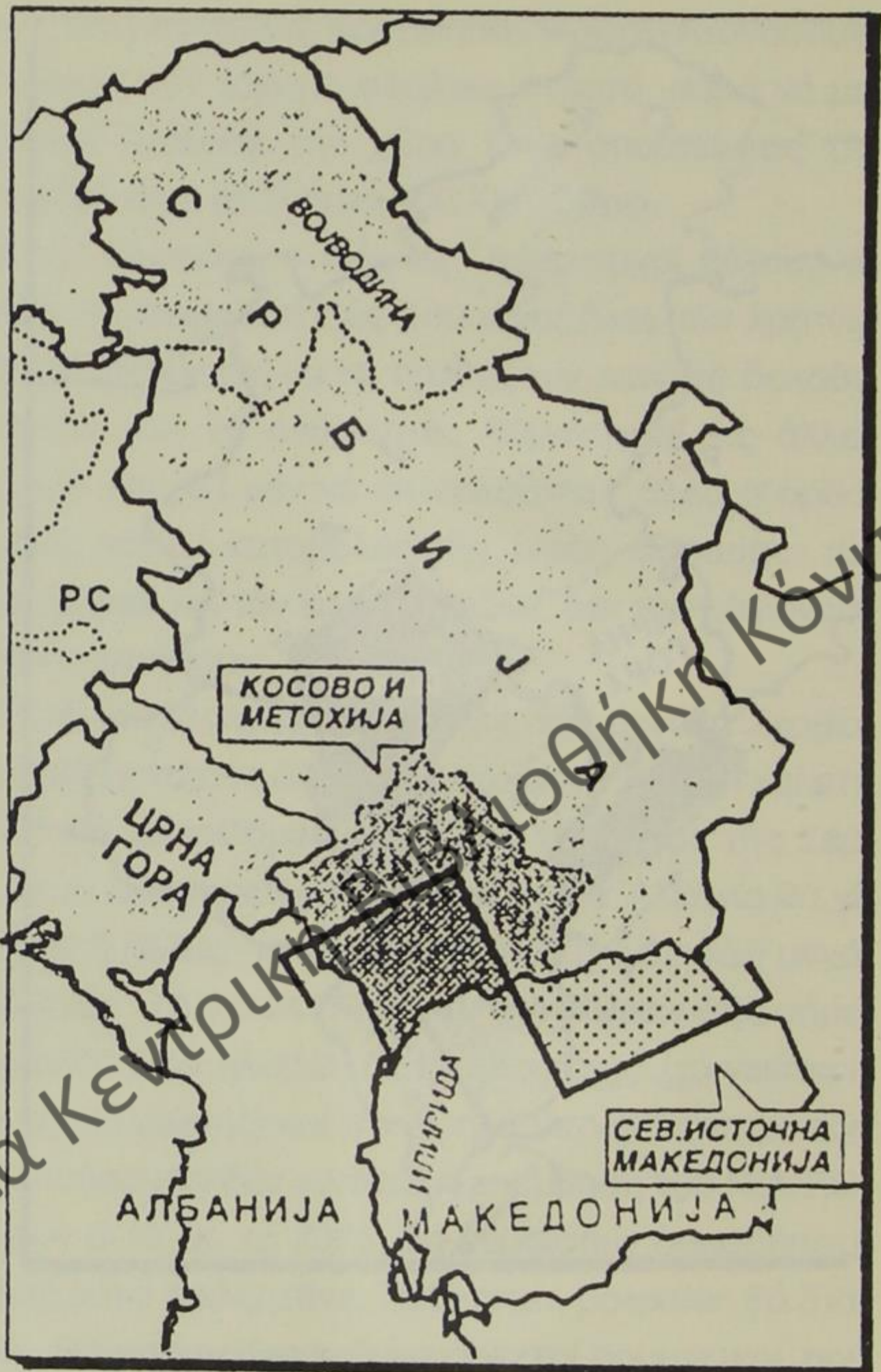
Εἶναι ὀλοφάνερο πῶς οἱ Ἀμερικανοί θέλουν νά κρατοῦν τίς ἀσφαλιστικές δικλείδες ὅλων τῶν κρατῶν, νά τά ἐκβιάζουν καί νά τά τεμαχίζουν κατὰ τό δοκοῦν, ἀγνοῶντας γιά τά ἀνθρώπινα θύματα καί τίς ἄλλες ἀξίες πού μπορεῖ μὲν νά ἐπικαλοῦνται, ἀλλά ὁ ὀρθολογισμός καί οἱ καταβολές τῆς ἱερᾶς ἐξέτασης, τῶν σταυροφόρων καί τῶν καουμπόϋδων, δέν τοὺς ἀφήνουν νά τίς κατανοήσουν.

Ὁ Μιλόσεβιτς ἔχασε λοιπόν, τήν μεγάλη Σερβία, ἀφοῦ πρόδωσε τοὺς ἀδελφούς του στήν Κράϊνα καί στή Βοσνία. Θά χάσει ὅμως καί μέρος τῆς ἴδιας τῆς Σερβίας, διότι διαφορετικά δέν γίνεται. Ἡ Ἀλβανία θά γίνει οὕτως ἢ ἄλλως “μεγάλη Ἀλβανία“ ἢ “μερικῶς μεγάλη Ἀλβανία“. Τά 5,5 ἐκ. Ἀλβανῶν τῆς Βαλκανικῆς σήμερα, μέ μέσο ὄρο ἡλικίας τά 22-25 χρόνια (τό νεώτερο ἔθνος τῆς Εὐρώπης) καί τήν ὑψηλή γεννητικότητα, πού θά μπορούσαν ἂν δέν γινόταν ἡ ἐπέμβαση τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. νά γίνουν 8-10 ἐκ. τό 2025, θά κερδίσουν ὅπωςδήποτε κάτι ἀπό αὐτά πού ζητᾶνε. Τά Σκόπια, μοιραίως θά διαλυθοῦν. Θά παραμείνουν ὅμως ἀρκετοί ρομαντικοί, πού θά συνεχίσουν νά μιλᾶνε στίς διάφορες δυτικές πρωτεύουσες καί στά Βαλκάνια γιά τήν «Μεγάλη Μακεδονία», τό εἶδος τῆς δυτικοευρωπαϊκῆς ἀλλά καί πανσλαβιστικῆς ἐπινόησης γιά νά βγάλουν τήν Βουλγαρία καί τή Σερβία στό Αἶγαῖο.

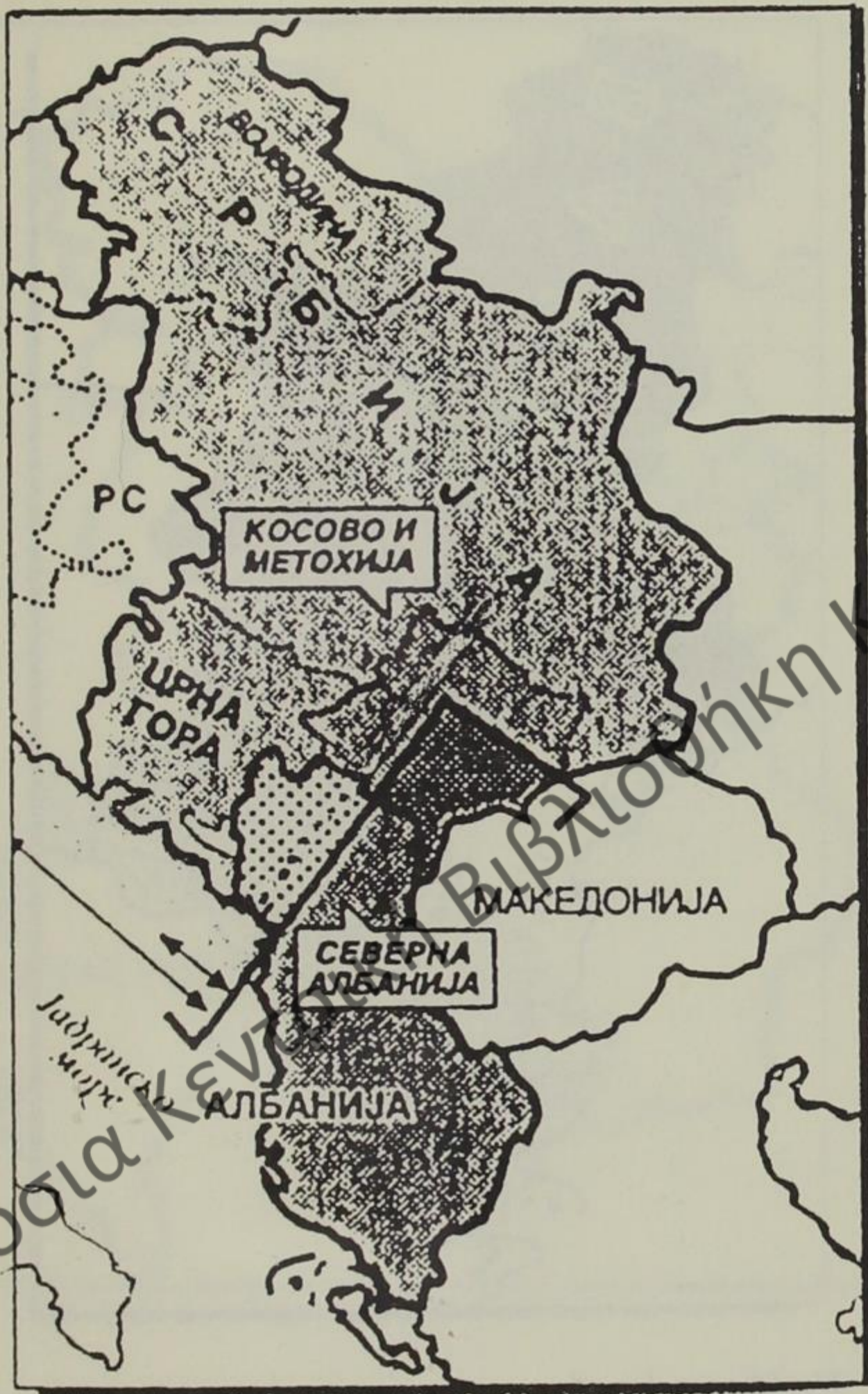
Υπόθεση αρ. 1

Ἄφορᾶ τριπλῆ ἀνταλλαγὴ ἐδαφῶν. Ἡ Σερβία παίρνει τὴ βόρεια Ἀλβανία. Ἡ μεσαία Ἀλβανία ἐνώνεται μέ τό Κόσοβο καί τήν Ἰλλυρίδα, ἐνῶ τά Σκόπια παίρνουν τήν Βόρειο Ἥπειρο. Ἐτσι ἀποκτοῦν ὅλοι ἔξοδο πρὸς τήν θάλασσα!

Υπόθεση αρ. 2

Άμοιβαία ανταλλαγή εδαφών μεταξύ Γιουγκοσλαβίας και της ΦΥΡΟΜ (φέρει τό πρόβλημα τῶν Ἀλβανῶν στήν ΦΥΡΟΜ). Παίρνοντας τμήμα τῆς ἀνατολικῆς F.Y.R.O.M. δίνοντας τμήμα τοῦ Κοσόβου.

Υπόθεση αρ. 3

Άμοιβαία ανταλλαγή εδαφών μεταξύ Γιουγκοσλαβίας (Κόσοβο - Β. Άλβανία) και Άλβανίας. Η Σερβία παίρνει τη Β. Άλβανία και παραχωρεί τμήμα του Κοσόβου, εξασφαλίζοντας έτσι έξοδο προς την θάλασσα.

Υπόθεση άρ. 4

Παλιότερη πρόταση του 'Αντέμ Νεμάτσι, ήγέτη τής σκληροπυρηνικής πτέρυγας τών Κοσοβάρων, για δημιουργία του όμοσπονδιακού κράτους τής Βαλκανίας. Μία πρόταση δηλαδή άλβανοποίησης όλης τής Βαλκανικής μέσω του δημογραφικού.

Υπόθεση αρ. 5

Τό Κόσοβο γίνεται ή 3η Ομόσπονδη Δημοκρατία τής Γιουγκοσλαβίας.

Υπόθεση αρ. 6

Ένωση Κοσόβου και Σατζακίου ως ένιαία όμοσπονδιακή μονάδα της νέας Γιουγκοσλαβίας (Τό Σατζάκι κατοικείται από μουσουλμάνους σερβικής καταγωγής, όπως δηλαδή και οι Βόσνιοι).

Υπόθεση αρ. 7

Ένωση τής 'Αλβανίας μέ τό Κόσοβο καί τήν 'Ιλλυρίδα.

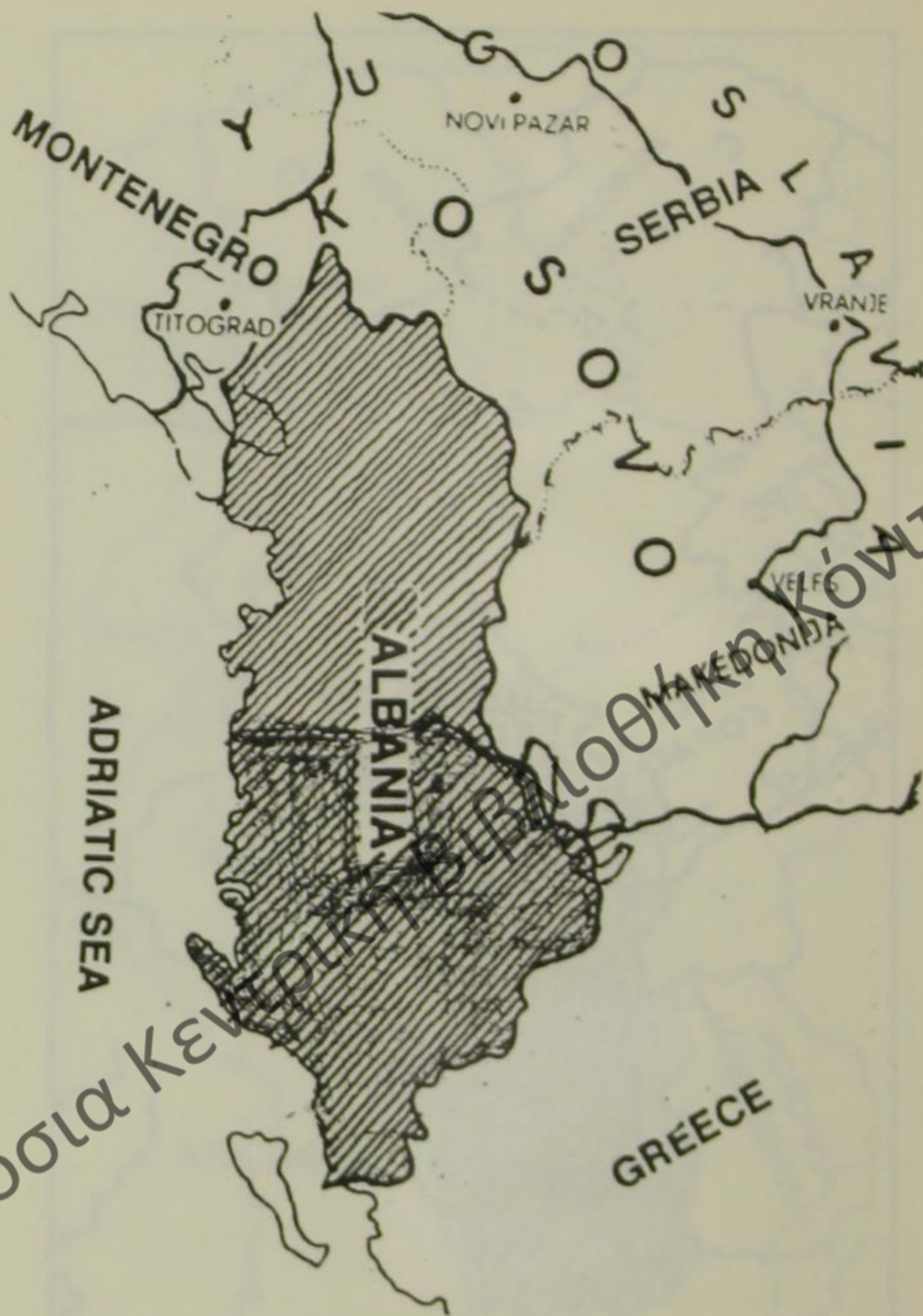
Υπόθεση αρ. 8

Ένωση του Κοσόβου και της Ίλλυρίδος ως τό δεύτερο αλβανικό κράτος της βαλκανικής (Ή Ίλλυρίδα χωρίζεται στη μέση μέ την γραμμή που σηματοδοτεϊ την «μικρή» και την «μεγάλη» Ίλλυρίδα).

Υπόθεση άρ. 9

Ένωση μεταξύ Κοσόβου και Άλβανίας.

Υπόθεση αρ. 10

Όμοσπονδιοποίηση της Ἀλβανίας καί της Β. Ἡπείρου ἢ ὁμοσπονδιακή προσκόλησή της δεύτερης στήν Ἑλλάδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΣΤ΄

Ο ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ ΚΑΙ Η ΔΥΣΗ

Τό ὅτι ὁ Μιλόσεβιτς εἶναι ἀπό αὐτούς πού ἄνοιξαν τούς ἀσκούς τοῦ Αἰόλου γιά τήν σημερινή κατάσταση στήν Γιουγκοσλαβία, εἶναι γεγονός. Γεγονός ἐπίσης εἶναι ὅτι καί οἱ χαρακτηρισμοί πού τοῦ ἔχουν ἀποδωθεῖ, ἀνταποκρίνονται ἄμεσα στήν προσωπικότητά του. Κυνικός, χωρίς ἴχνος ἀνθρωπιᾶς κι αἰσθήματος, χασάπης κι ἐγκληματίας, προδότης (... ἡ Κράϊνα εἶναι μακρυά!), παμπόνηρος κι' ἐγώιστής καί τόσα ἄλλα.

Δυστυχῶς, ἡ Ἀθήνα ἀπελήφθη ἀργά αὐτά πού λέγονταν στόν κόσμο ὀλόκληρο γιά τόν Μιλόσεβιτς. Ὅταν «δούλευε ψιλό γαζί» τόν Παπανδρέου καί τόν Μητσοτάκη καί πολύ περισσότερο τόν ἑλληνικό λαό ὅτι, στό θέμα τῶν Σκοπίων «δέν θά πράξω ποτέ κάτι ἀντίθετο μέ τή θέληση τοῦ ἀδελφικοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ!», ἔβγαζε ταυτόχρονα στήν τηλεόραση τοῦ Βελιγραδίου τούς συμβούλους του καί διάφορους Ἀκαδημαϊκοὺς ἐρευνητές τῆς Γεωπολιτικῆς καί τόνιζαν καθημερινά ὅτι, ἡ μή ἀναγνώριση τῶν Σκοπίων ἀπό τήν Σερβία, ὡς Μακεδονία, ἔχει ἡμερομηνία λήξεως *«Προσφέρουμε τήν μή ἀναγνώριση, ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι αὐτή τή στιγμή τό παράθυρο τῆς (πλήρως ἀπομονωμένης) Σερβίας στόν κόσμο.*

“Όταν άρθει τό εμπάργκο θά πάψει νά ισχύει ή συμφωνία καί ή Σερβία θά αναγνωρίσει τήν Μακεδονία!”

Αυτά λοιπόν ως ένα μικρό μάθημα έθνικῆς έξωτερικῆς πολιτικῆς καί γιά τό πώς τά έθνη όταν υπερασπίζονται τά συμφεροντά τους, δέν έχουν κανενός είδους συναισθηματισμούς, σάν κι’ αὐτούς πού καθιέρωσε ο’ Έλ. Βενιζέλος από τό 1914 στήν έλληνική πολιτική πράξη, ώστε ή έλληνική υπόθεση νά μήν έχει φτάσει ποτέ σέ ανεξάρτητο έλληνικό κράτος μέχρι καί σήμερα, αλλά μόνο σέ μία μορφή περιορισμένης αὐτονομίας!

Καί ή Έλλάδα αναγνώρισε τά Σκόπια, αλλά μέ τό επίημο όνομα τοῦ ΟΗΕ, πράγμα πού ο Μιλόσεβιτς στήν άγωνία του καί στήν ψευδαίσθησή του ότι θά ξαναγίνει ο’ ίδιος Τίτο καί ή Σερβία βαλκανική υπερδύναμη, έσπευσε μέ θράσος καί κυνισμό, νά αναγνωρίσει τά Σκόπια ως Μακεδονία, άπορρίπτωντας μάλιστα έντονα τήν έλληνική διαμαρτυρία!

- Δέν υπελόγισε όμως σωστά. Διότι μπορεῖ νά βγῆκε από τήν κρίση τῆς Βοσνίας άλώβητος, έμενε όμως τό Κόσοβο. Ένα Κόσοβο στό όποιο, μπορεῖ μέν νά υπέφερε ο’ σερβικός λαός αιώνες τώρα, έχει όμως 1,8 εκ. άλβανικό πληθυσμό από τά 2 εκ. τοῦ συνόλου. Καί άλλο ή ιστορία άλλο ή πραγματικότητα, όπως τόνιζαν καί οί σύμβουλοι τοῦ Μιλόσεβιτς γιά τήν Μακεδονία καί τά Σκόπια, όταν τά αναγνώριζαν (άλλά καί πολύ πρίν).

‘Η Δύση, καί τό εκτελεστικό της όργανο τό ΝΑΤΟ, τό ίδιο κυνική, άπάνθρωπη καί βάρβαρη μέ τό καθε-

στώς Μιλόσεβιτς, ἔρχεται καί ἀπειλεῖ τόν Μιλόσεβιτς ὅτι καταπατεῖ τά δικαιώματα τῶν Ἀλβανῶν στό Κόσοβο.

Τόσα χρόνια πού οἱ Ἀλβανοί τοῦ Κοσόβου, ἀναμφισβήτητα ὁ πιό ἀκραῖος καί φονταμενταλιστικός πληθυσμός τῆς Εὐρώπης ἄδειασαν ὀλόκληρο τόν σερβικό πληθυσμό τῆς ἐπαρχίας μέ τήν βία, δέν ἔβλεπε! Ὅπως δέν ἔβλεπε τίς παρανοϊκές πράξεις τοῦ Μπερίσα, μπροστά στίς ὁποῖες ὁ Μιλόσεβιτς εἶναι ἀθῶα περισσότερά, καί ὅπως δέν βλέπει τήν βία σέ ὅλη τήν Ἑλληνική μεθόριο πού συνορεύει μέ τήν Ἀλβανία, ὅπου δεκάδες χωριά ἄδειασαν μετά ἀπ' τήν πρωτοφανή ὠμή βία τῶν ἀλβανικῶν συμμοριῶν, τόσο στήν Β. Ἡπειρο, ἀλλά ἀκόμα περισσότερο στήν Ἑλλάδα.

Ὅπως ἐξακολουθεῖ νά μὴν βλέπει καί τήν γενοκτονία τῶν Κούρδων, τήν κατοχή τῆς Κύπρου ἀπό τούς Τούρκους καί δέν ἀναγνωρίζει τήν γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων καί τῶν Ἀρμενίων ἀπό τούς Τούρκους καί τῶν Σέρβων ἀπ' τό καθολικοφασιστικό κράτος τῶν Κροατῶν τό 1940-44.

Δύο μέτρα καί δύο σταθμά. Ἡ οὐσία εἶναι ὅτι ὑπάρχουν ὀρισμένες χῶρες πού μέ τήν πολιτική τους (ἔστω καί ἀντιδημοκρατική ὅπως αὐτή τοῦ Σαντάμ ἢ τοῦ Μιλόσεβιτς) ἀποτελοῦν κίνδυνο γιά τήν «νέα τάξη» καί τήν «Pax Americana», ἀλλά καί ἐφημερεύοντες ὑπεύθυνοι γιά νά ξεσποῦν ὅταν ἀποκαλύπτονταν τά σκάνδαλα διαφθορᾶς στήν Οὐάσιγκτον. Αὐτοί λοιπόν πρέπει νά πληγοῦν, νά τιμωρηθοῦν, νά διαμελιστοῦν καί νά μικρύνουν!

Ἐπειδή ὅμως οἱ Μουσουλμάνοι, ἔναντι τῆς ἐξωφρενικά φιλοισραηλινῆς πολιτικῆς τῶν ΗΠΑ καί τῆς Εὐρώπης, πρέπει κάπου νά ὑποστηριχτοῦν, κατάλληλος τόπος ἐπιλέγη ἡ Βαλκανική μέ τούς Τουρκαλβανούς καί τούς Βοσνίους καί ἡ Ρωσία μέ τούς Τσετσένους κ.λπ. Ἔτσι γιά νά δείχνει καί ἡ Δύση πώς γνωρίζει καί ἐφαρμόζει δικαιοσύνη, πού κατά σύμπτωση πλήττει μόνο χῶρες Ὀρθόδοξου πολιτισμικοῦ χώρου.

δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΖ΄

ΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Πέραν τοῦ Μιλόσεβιτς καί τοῦ ΝΑΤΟ, ἔχουν ἐμπλακεῖ στό Κόσοβο καί ἄρκετοί ἄλλοι. Ἐπί τήν ἀλβανική πλευρά, τόν πρῶτο ρόλο ἔπαιξε καί ἐξακολουθεῖ νά παίζει ἡ τρομοκρατική ὀργάνωση « Ἀπελευθερωτικός στρατός », « UCK », πού αἰματοκύλησε χιλιάδες ἀθώους Σέρβους γιά νά τούς ἀναγκάσει νά φύγουν ἀπό τό Κόσοβο. Τά ὑλικά μέσα τῆς προμηθεύεται ἀπό τήν Τουρκία καί τήν Ἀλβανία, ἐνῶ ἀγνωστή παραμένει ἡ ἡγεσία του. Παρ' ὅλα αὐτά εἶναι παγκοσμίως γνωστό ὅτι καθοδηγεῖται ἀπό τό παντοδύναμο καρτέλ πληρωμένων δολοφόνων καί ἐμπόρων ναρκωτικῶν πού διακινεῖ ὅλη τήν τουρκική ἡρωίνη στήν Εὐρώπη. Μία μαφία λοιπόν στήν ἡγεσία ἑνός « κινήματος » κι ἑνός « αὐριανοῦ κράτους! »

Ὁ Ἰμπραήμ Ρουγκόβα: Διαλλακτικός δῆθεν, ἀμετακίνητος ὅμως ἀπό τό αἶτημα τῆς πλήρους ἀνεξαρτησίας.

Οἱ Ἀντέμ Νεμάτσι καί Χασίμ Τάτσι: Οἱ ἡγέτες τῶν σκληροπυρηνικῶν, σημαντικοί ἀντίπαλοι τοῦ Ρουγκόβα, διαφέρει μόνο ὡς πρός τόν τρόπο πού θά ἐπιτευχθεῖ ὁ στόχος. Ὁ Ρουγκόβα δημιούργησε τό παρακρά-

τος (αυτό που αναφέραμε ότι, από τό 1989 κανένας Ἄλβανός δέν ὑπηρέτησε στόν γιουγκοσλαβικό στρατό, κανένας δέν πλήρωσε φόρους (κ.λπ.) καί τήν παθητική ἀντίσταση, ἐνῶ ὁ Νεμάτσι καί ὁ Χασίμ Τάτσι, ἡγέτης τοῦ U.C.K., εἶναι ὑπέρ τῶν ὄπλων καί τῶν δυναμικῶν ἐνεργειῶν.

Ὁ Τζώρτζ Σόρος: ὁ ἀποκαλούμενος «μπαμπάς τοῦ Γληγόρωφ» ἢ ἀλλιῶς «μπαμπάς τῆς Μακεδονίας». Ἄφοῦ ἐκδιώχτηκε ἀπό τόν Μιλόσεβιτς (ὁ Μιλόσεβιτς κατάλαβε τούς σκοπούς του) ὁ Ἄμερικανοεβραῖος κερδοσκόπος, πού πρόσφατα διέλυσε μέ τά κόλπα του τήν οἰκονομία καί τό χρηματιστήριό τῆς Ρωσίας, κατέβηκε στήν Πρίστινα, ὅπου ἴδρυσε καί ἐκεῖ τό παραμάγαζο «**Ἴδρυμα Σόρος**» καί ἔβγαλε τήν κυριότερη ἐφημερίδα τῶν Ἄλβανῶν τοῦ Κόσοβου, τήν «**Κόχα Ντιτόρε**», πού παίζει τόν σημαντικότερο ρόλο στήν σημερινή κρίση καί στήν ἀλβανική προπαγάνδα πρὸς τήν Δύση.

Ἡ Τουρκία: πού θέλει πάση θυσία νά σταματήσει τήν ἐλληνική οἰκονομική διείσδυση στήν Ἄλβανία, πού σε συνδυασμό μέ τούς 750.000 Ἄλβανούς πού εἶναι ἐγκατεστημένοι στήν Ἑλλάδα, βαφτισμένοι ὀρθόδοξοι καί σπουδαγμένοι στά ἐλληνικά σχολεῖα καί μέ μία σοσιαλιστική κυβέρνηση στά Τίρανα πού ἔχει 15 ἀπό τούς 19 ὑπουργούς χριστιανούς, ἔχει ἀρχίσει νά αἰσθάνεται ἄβολα. Γι' αὐτό καί μέσω τῆς βόρειας καί μή ἐλεγχόμενης ἀπό τά Τίρανα, Ἄλβανίας, προώθησε καί προωθεῖ ὄπλισμό καί στρατιές Μουτζαχεντίν γιά νά δημιουργήσουν ἀποσταθεροποίηση στό Κόσοβο καί

IMS ASSESSMENT OF UCK ARMS TRAFFICKING

- 1 (NC) **PURPOSE:** To provide an intelligence assessment of arms trafficking in support of the UCK in Kosovo.
- 2 (NS) **EXECUTIVE SUMMARY:**
 - a. The supply system of the Kosovo Liberation Army (UCK), and the financial base which supports it, appears to be a loosely organised international and Balkans regional network developed quickly and haphazardly as a result of the unexpected and rapid escalation of the armed conflict in Kosovo since March 1998.
 - b. The UCK is supported financially by a number of organisations comprised of Albanian expatriates as well as by Albanian criminal organisations. Most UCK funding originates in Europe, although some comes from expatriates and sympathetic groups as far afield as North America and the Middle East. Not all Diaspora contributions go to arms trafficking. Some are applied to legitimate humanitarian aid programs and to the Shadow Government's education, medical facilities, and civil assistance programs.
 - c. During the early stages of the insurgency, the UCK was easily supplied through arms looted from the Albanian military during Albania's spring 1997 unrest. However, the rapid growth of the UCK and the need to counter the Serb's superior firepower and armour has necessitated the development of additional sources of more sophisticated arms and funding for their purchase. Most light UCK weapons (80%) have their origin in Albania. Newer, higher firepower weapons come from other sources.
 - d. The UCK is reported to have purchased or has tried to purchase weapons and equipment in Bosnia-Herzegovina, Switzerland, Israel, South Africa, Romania, Bulgaria, China, Turkey, Ukraine and Cyprus.
 - e. As a mark of arms trafficking decentralisation, UCK zone and sub-zone commanders in Kosovo have funds at their disposal and, in some instances, are known to engage in directly ordering and paying for weapons and ammunition for their local units' needs.
 - f. The UCK is using a variety of transport routes for bringing weapons and equipment into Kosovo. Most shipments from outside Albania, but destined for Kosovo through Albania, appear to enter the country through the port of Durres. Occasionally the UCK uses the Albanian harbour of Vlora and the coastal area.

A-1

Ἡ ἀπόρρητη ἔκθεση τοῦ NATO πού ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Ἀπελευθερωτικὸς Στρατὸς τοῦ Κοσσυφοπεδίου ἀγοράζει ὄπλα ἀπὸ ἔμπόριο ναρκωτικῶν.

τήν ἴδια τήν Ἄλβανία, κατάσταση πού εἶναι φυσικά ἐναντίων τῶν ἐλληνικῶν ἐπενδύσεων, τῆς φιλελληνικῆς κυβέρνησης τῶν Τιράνων καί τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας.

Ἡ Ἰταλία: Ἡ Ἰταλία θεωροῦσε τήν Ἄλβανία πάντοτε ὡς προτεκτοράτο της. Καί ποιός θά πίστευε ὅμως ὅτι, σέ μία πολιτισμένη καί προοδευμένη χώρα, στήν αὐγή τοῦ 21ου αἰῶνα, θά ἔβγαιναν τόσο ὠμά τύπος καί πολιτικοί νά συνθηματολογοῦν κραυγάζοντας «*Ἐξω οἱ Ἕλληνες ἀπό τήν Ἄλβανία. Ἡ Ἄλβανία ἦταν καί θά μείνει Ἰταλική*» (Καθημερινός τίτλος ὅλων τῶν Ἰταλικῶν ἐφημερίδων πρὶν τήν πτώση τῆς κυβέρνησης Νάνο, τόν Σεπτ. τοῦ 1998.).

Οἱ Ἰταλοί στήριξαν τόν κύριον υποστηρικτή τῶν Κοσοβάρων, ἐξτρεμιστή μουσουλμάνο καί ἀνθέλληνα πρόεδρο τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος Σαλί Μπερίσα.

Ὁ Μπερίσα: Ὁ κύριος ὑποκινητής μιᾶς Ἀλβανο-σερβικῆς σύγκρουση σέ ἐπίπεδο κρατῶν. Παρανοϊκός δικτάτορας πού ἔριξε τήν Ἄλβανία στό Χάος, ὅταν τό 1996 πυραμιδικά σχήματα (φίλια πρὸς τόν Μπερίσα) ἔκλεψαν τά λεφτά τῶν καταθετῶν καί τό ἔσκασαν στήν Τουρκία καί τήν Ἰταλία. Καλεῖ τούς ὀπαδούς του γιά πόλεμο πρὸς τήν Σερβία καί τήν Ἑλλάδα, μισεῖ ὅτι-δήποτε Χριστιανικό - πλήν τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ μιᾶς καί τόν στηρίζουν οἱ Ἰταλοί λόγω τῶν ἀνθελληνικῶν θέσεων του -διακηρύττει τόν διωγμό τῆς ἐλληνικῆς μειονότητας ἀπό τήν Ἄλβανία- καί θεωρεῖ τόν ἑαυτό του Τοῦρκο. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ γονυκλισία του καί τό χειροφίλημά του στόν πρόεδρο τῆς Τουρκίας Ντεμι-

ρέλ, όταν τό 1994 επισκέφτηκε τά Τίρανα. Ἄκόμα πιά χαρακτηριστική ἦταν ἡ φράση «**Μπαμπά**», πού ἀπηύθυνε πρὸς τόν Ντεμιρέλ!!!

Ἄνθρωπος παρανοϊκός καί φανατικός, εἶναι ὅπως δῆποτε ἐπικίνδυνος γιά τή σταθερότητα ὀλόκληρος τῆς Βαλκανικῆς.

Ὁ **Ἀρμπέν Τζαφέρι**: Ὁ ἡγέτης τοῦ μεγαλυτέρου ἀλβανόφωνου κόμματος τῶν Σκοπίων, καθὼς καί οἱ ἡγέτες τῶν ἄλλων κομμάτων, φαίνεται ὅτι δέν ἔχουν ἀκόμα δείξει τά δόντια τους. Πειθήνια ὄργανα τῶν Ἀμερικανῶν, προσπαθοῦν νά μὴν στεναχωρήσουν στό ἐλάχιστο τόν Γληγόρωφ καί τούς μαϊμού Μακεδόνες. Φαίνεται ὅμως πὼς ὄχι γιά πολύ.

Οἱ **Ρώσοι**: Ὡς σλαβόφωνες καί Ὀρθόδοξοι χριστιανοί εἶναι λογικό νά βλέπουν στήν Σερβία μία σύμμαχο χώρα, καί ἓνα πιθανό πεδίο ἐπιρροῆς των, μετά τήν πτώση τῶν μπλόκ. Μὲ ἄθλια οἰκονομικά χάλια, κυρίως μετά τήν ἐπίθεση τῶν ἀμερικανοεβραίων στό χρηματιστήριον τῆς Μόσχας, μέ τό μεγαλύτερο μέρος τῆς οἰκονομίας της καί τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν στά χέρια μαφιόζων.

(Ὁ Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς **Μπόρις Μπερεζόφσκι** κατέχει τήν συντριπτική πλειοψηφεία τῶν ἐνεργειακῶν πηγῶν τῆς Ρωσίας, τῶν μεγαλυτέρων στόν κόσμον καί μέσω αὐτῶν ἐλέγχει ὅλα τά κόμματα πλὴν τοῦ Κομμουνιστικοῦ. Ὁ Μπερεζόφσκι ἀγόρασε ἀπ' τήν Κυβέρνηση Γέλτσιν τήν ἐταιρεία πετρελαίων Sibirneft, χωρίς νά πάρει κανεῖς εἴδηση πὼς, μέ 100 ἐκ. δολλάρια. Λίγους μῆνες ἀργότερα, πούλησε τό 8% τῆς Sibirneft στήν

γαλλική Total αντί 118 εκ. δολ. Η Sibirneft έχει τά μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου στον κόσμο, πού βρίσκονται στή Σιβηρία).

Έν τούτοις ή Ρωσία εἶναι ὑπερδύναμη, ἀφοῦ διατηρεῖ τό βῆμα στήν τεχνολογία τῆς ἀεροδιαστημικῆς καί στά ὀπλικά συστήματα, μέ τά κατά μία γενιά ἀνώτερα ἀεροσκάφη Sukhoj-30-37 τούς πυραύλους S-400 κάθετης ἐκτόξευσης, πού καλύπτουν 360°, ἐνῶ τά patriot εἶναι πλάγιας ἐκτόξευσης καί 120° (χρειάζονται 4 patriot γιά 360° κάλυψη) καί τίς τεράστιες διαστημικές γνώσεις ἀπό τήν 11ετή παραμονή στον σταθμό «MIP», ἀφοῦ μόλις πρόσφατα οἱ Ἀμερικανοί ἀνακάλυψαν τίς ἐπιπτώσεις τῆς ἔλλειψης βαρύτητας, στά ὅστα, τούς μύες, τήν καρδιά κ.λπ. λόγω μικρῆς των παραμονῆς στό διάστημα.

Ἡ Ρωσία εἶναι σίγουρο πώς θά στηρίξει μέ κάθε τρόπο τή Σερβία στήν μετά Γέλτσιν ἐποχή. Ἴσως ὄχι στρατιωτικά ἀλλά σίγουρα μέ στρατιωτικό ὑλικό προηγμένης τεχνολογίας. Δέν πρέπει ἐδῶ νά μᾶς διαφεύγουν δύο σημαντικά πράγματα. Πρῶτον, ή Σερβία ζήτησε νά ἐνταχθεῖ σταδιακά στήν κοινοπολιτεία σλαβικῶν κρατῶν καί νά ἐνωθεῖ ὁμοσπονδιακά μέ τήν Λευκορωσία καί τή Ρωσία, κατά τήν διάσκεψη τοῦ Δεκεμβρίου 1998 στό Μίνσκ, ὅπου ἀποφασίστηκε ή ἐπανένωση τῆς Λευκορωσίας μέ τήν Ρωσία. Καί δεύτερον καί πλέον σημαντικό: Ἡ Ρωσία, ὅσο καί ἀδύνατη κι' ἂν ἦταν, οὐδέποτε ἄφησε καί οὐδέποτε θ' ἀφήσει, μέ ὅποιοδήποτε τίμημα, τίς σλαβόφωνες τουλάχιστον χῶρες, ἐκτός ἐπιρροῆς της. Καί τό NATO φαίνεται ἐδῶ ἐντελῶς,

άνιστόρητο κι' αδίδακτο από την ιστορία!

Τό **NATO**: 'Ο πλέον έγκληματικός όργανισμός τής Δύσης τοῦ 20ου αἰῶνα καί τής χιλιετίες μετά τούς σταυροφόρους καί τούς Κονκισταδόρες. Εἶναι ὁ όργανισμός πού διέλυσε τό σύστημα ἀσφαλείας τοῦ πλανήτη, τόν ΟΗΕ καί τό Συμβούλιο Ἀσφαλείας, ἀφοῦ ἐπιτίθεται παρά τό Βέτο τῶν ὑπολοίπων μελῶν τοῦ ΟΗΕ, σέ ὅποιον δέν ἐναρμονίζεται μέ τά ἀμερικανικά συμφέροντα!

'Ο **Μπόρις Γέλτσιν**: Πρόεδρος τής Ρωσίας, πλήρως ἐλεγχόμενος ἀπό τό ἑβραϊκό λόμπυ, τό ὅποιο ἀποτελοῦν οἱ 6 ἀπό τούς 10 μεγιστάνες τής Ρωσίας, ἤτοι: Γκουσίνσκι, Μπερεζόβσκι, Χοντορόβσκι, Σμολένσκι, Ἄβεν, Φρίντμαν. Ὅλοι αὐτοί ἀνεδείχθησαν σέ ἰδιοκτήτες τοῦ κρατικοῦ ρωσικοῦ πλούτου, μέσα ἀπό δολοφονίες καί μέ τίς «στενές σχέσεις» τους μέ τήν κόρη τοῦ **Γέλτσιν Τατιάνα**! Οἱ ἐν λόγου κύριοι, εἶναι αὐτοί πού παίρνουν τά δῖς \$ τῶν δανείων πού φτάνουν στήν Ρωσία καί τά ἐπανεξάγουν σέ λογαριασμούς τους στήν Ἑλβετία. Ὅλα αὐτά φυσικά, τά κάνουν δημόσια, καθ' ὑπόδειξη τῶν Ἀμερικανοεβραίων, γιά νά αὐξήσουν τόν ἀντιεβραϊσμό τοῦ δεινοπαθοῦντος ρωσικοῦ λαοῦ, ὥστε στή συνέχεια νά μπορεῖ ἡ κα Μαντλήν Ὀλμπράϊτ - Κορμπέλ νά κατηγορίσει τήν Ρωσία ὡς ρατσιστική χώρα καί μέσω αὐτοῦ τοῦ σχεδίου νά τήν στραγγαλίσουν καί νά τήν διαλύσουν στό προσεχές μέλλον, τώρα πού ὁ ὑποτακτικός τους Γέλτσιν ἔχει χάσει τήν ἐξουσία καί ἐνδέχεται νά τήν ἀναλάβει Ρώσος πατριώτης.

Οἱ **ΜΟΥΤΖΑΧΕΝΤΙΝ**: Ὅπως καί στήν Βοσνία ἔτσι

καί στήν Ἄλβανία (στό βόρειο τμήμα της) οἱ Μουτζα-
χεντίν ἔκαναν βάσεις γιά τρομοκρατικές ἐπιθέσεις
στό Κόσοβο, στά Σκόπια ἀλλά καί στήν Ἑλλάδα. Εἶναι
διάχυτη ἡ ἐντύπωση πώς οἱ Η.Π.Α. προωθοῦν τήν δη-
μιουργία ἑνός ἰσλαμικοῦ κράτους στά Βαλκάνια, ἀφοῦ
ἐπιτρέπουν στίς τρομοκρατικές αὐτές ὀργανώσεις νά
δραστηριοποιοῦνται «νόμιμα» στήν περιοχή καί νά
χρηματοδοτοῦνται ἐπίσημα καί φανερά μέσω τῆς ὀργά-
νωσης Ἑλ Ραμπιτά, πού προέρχεται ἀπ' τή Σαουδική
Αραβία καί χρηματοδοτεῖται ἐπίσημα, μέσω τῆς Arab
Bank! Ἀντιθέτως ἐνοχλοῦνται ἀπό τήν δράση παρο-
μοίων ὀργανώσεων, πού δέν ζήτησαν φαίνεται προη-
γουμένως τήν ἄδεια τῆς C.I.A., καί ἐξαπολύουν βομ-
βαρδισμούς. Ὅπως στήν περίπτωση τοῦ Μπίν Λάντεν
στόν Ἀφγανιστάν.

Ἡ ἐποχή NATO, εἶναι ἡ χειρότερη μορφή ὀλοκλη-
ρωτισμοῦ καί ἀνελευθερίας γιά τόν Πλανήτη. Ἡ παγκο-
σμιοποίηση τῆς Οἰκονομίας, ἡ συγκέντρωση τοῦ
παγκοσμίου πλοοῦτου στά χέρια τῶν ΗΠΑ (64%) καί ἡ
χρησιμοποίηση τοῦ NATO μόνο γιά σκοπούς αὔξησης
αὐτοῦ τοῦ πλούτου, δείχνει ὅτι ὁ 21ος αἰών, θά εἶναι
στ' ἀλήθεια ὁ αἰώνας τῆς Ἀποκάλυψης!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΗ΄

ΤΟ ΙΣΧΥΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ

“Όπως προαναφέραμε, τό ισχύον σύστημα ασφαλείας σ’ όλόκληρο τό κόσμο, τό συμβούλιο ασφαλείας τοῦ ΟΗΕ δηλαδή, καταστρέφεται ἀπό τήν ἐπιδεικτικά ἐξοργιστική ἀλαζονεία τῶν Ἀμερικανῶν νά χτυπᾶνε ὅπου καί ὅποτε αὐτοί νομίζουν, χωρίς τήν ἔγκριση τοῦ Ο.Η.Ε.

Τό δεδομένο αὐτό, δημιουργεῖ νομικό προηγούμενο στόν νόμο τῆς ἀμερικάνικης ἀντίληψης περί δικαίου καί στήν περίπτωση τῆς Ἑλλάδας, σχετικά μέ τήν Θράκη. Τό σενάριο εἶναι σαφέστατο. Οἱ πράκτορες τῆς Ἄγκυρας ὑποκινοῦν ἐξέγερση, ἡ ἐλληνική ἀστυνομία προσπαθεῖ νά ἐπιβάλλει τήν τάξη, τά «jewish control Media» τῆς Δύσης ὀρύονται γιά καταπάτηση ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, γιά γενοκτονία Τούρκων στήν Θράκη κ.λπ., ὥσπου ἐμφανίζεται ὁ ἕκτος στόλος στά ἀνοιχτά τῆς Σαμοθράκης καί ζητεῖ τήν ἄμεση ἀποχώρηση τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ καί τῆς ἀστυνομίας ἀπ’ τήν Κομοτινή καί τήν Ξάνθη! Ταυτόχρονα ἡ Τουρκία καταλαμβάνει μερικά νησάκια, ἐνῶ φτάνει ὁ «Βοηθός μάγου» **Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ** (βοηθός τοῦ «Λώρενς τῆς Μακεδονίας», **Λώρενς Ἴγλμπέργκερ**, προστάτη τῶν Σκοπίων, ὁ ὁποῖος μέ τήν σειρά του χρωμάτισε βοηθός

του «Πατριάρχη τῶν μάγων» **Χένρυ Κίσιγκερ**. Καί οἱ
τρεῖς Ἀμερικανοεβραῖοι, κατά σύμπτωση καί ὁμοεθ-
νεῖς τοῦ Ἀμερικανοῦ ὑπουργοῦ Ἀμυνας **Κοέν** καί τῆς
Υπ. Ἐξ. **Μαντλίν - Ἰωσήφ Κόρμπελ - Ὀλμπράϊτ**).

Ἀντιλαμβάνεται σαφέστατα ὁ καθένας τί ἐπιχει-
ρεῖται στό Κόσοβο. Εἶναι σίγουρο καί ἀποδεκτό ὅτι τά
δικαιώματα τῶν Ἀλβανῶν καταπατοῦνται ἐκεῖ καί πώς
πρέπει νά τούς δωθοῦν περισσότερα. Ἡ στρατιωτική
εἰσβολή ὅμως ἔχει ἀρνητικές ἐπιπτώσεις καί γιά τούς
Ἀλβανούς καί γιά τούς Σέρβους. Οἱ Ἀμερικανοί δέν
ἐπιθυμοῦν λύση. Μόνο συνέχιση τῶν προστριβῶν. Διό-
τι αὐτοί εἶναι πού χάραξαν κατ' αὐτό τό τρόπο τά σύ-
νορα τῆς Εὐρώπης τό 1919-20, μέ τό δογμα Οὐίλσον
καί ἄφησαν τίς τεράστιες μειονότητες στά γειτονικά
κράτη.

Διότι, ἂν ἤθελαν λύση, θά εἶχαν ἤδη ρίξει τόν Μι-
λόσεβιτς καί θά ἀνέβαζαν μία διαλλακτικότερη
ἀντιπολίτευση.

Τό Κόσοβο, θά παραμείνει πρόβλημα, ἕως τήν ὀρι-
στική ἐπίλυση τῶν λογαριασμῶν, πού ὅπως καί νᾶχει
σύντομα θά φτάσει. Καί σ' αὐτούς τούς λογαριασμούς,
σίγουρα θά ξελογαριάσουν καί τήν Ἑλλάδα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗΣ ΦΥΣΗΣ Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ ΣΕΡΒΙΑ

Φτάσαμε λοιπόν στην εποχή Χάντιγκτον. Τήν εποχή πού χάραξε ο «πολύς» Άμερικανοεβραΐος καθηγητής του Χάρβαρντ **Σαμουήλ Χάντιγκτον**, προβλέποντας ότι οι πόλεμοι από τοῦδε, θά ἔχουν πολιτισμικές αιτίες. Καί ἡ Δύση, σαφῶς δέν θεωρεῖ δυτική, οὔτε καν εὐρωπαϊκή τήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί τίς ἄλλες ὀρθόδοξες βαλκανικές χῶρες. Στό βιβλίο του «Σύγκρουση τῶν πολιτισμῶν» («The clash of civilirations», 1993), ἀναφέρεται στήν ἀναπόφευκτη σύγκρουση τῆς δυτικῆς δημοκρατικῆς(!). Χριστιανοσύνης μέ τόν Ὁρθόδοξο καί Ἰσλαμικό Κόσμο, τοῦς οποίους θεωρεῖ παρομοίους λόγω ὁμοιότητος τῶν δομῶν τους! (Ἄρα στόν ἴδιο κόσμο ἀνήκουν καί οἱ Ἄλβανοί!).

Εἶναι σαφές ὅτι ὁ Χάντιγκτον, ἐπικεφαλῆς τοῦ μεγαλύτερου Ἰνστιτούτου Στρατητικῶν μελετῶν στίς Η.Π.Α., αὐτοῦ τοῦ πλέον φημισμένου πανεπιστημίου, τοῦ Χάρβαρντ, κατευθύνει τήν Ἀμερικανική ἐξωτερική πολιτική, πράγμα πού δημόσια ἀναφέρθηκαν ἀμερικανοί ἀξιωματούχοι, οἱ ὅποιοι σέ ἀποστροφές τοῦ λόγου τους δήλωναν πώς: «*Τό χτύπημα στό Κόσοβο, εἶναι ἡ ἀρχική πρόβα γιά τήν ἐξαφάνιση τῆς Ρωσοορθόδοξης ἐπιρροῆς στήν Εὐρώπη!*» (Καθημερινή 23-6-99)

Εἶναι σαφές πώς ἡ Ελλάδα δέν ἀνήκει στήν Εὐρώπη, ὅπως φυσικά τήν ἐννοεῖ ὁ Χάντιγκτον. Θά ἦταν ἄλλωστε ὑποτιμητικό νά ἀνῆκε στήν εὐρωπαϊκή πολιτισμική σφαῖρα τοῦ Καρλομάγκνου (802 μ.Χ.) πού ἀπό ἄσβεστο μίσος πρὸς κάθε τί τό ἐλληνικό, δημιούργησε τήν Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία τῶν Γερμανικῶν Λαῶν, ὀνομαζοντάς την ἀκριβῶς Ρωμαϊκή, γιά νά χτυπήσει τήν ρίζα τῆς ὑπαρξης τῶν Ρωμαίων τῆς Ρωμανίας καί τῆς Ρωμιοσύνης.

Θά ἦταν ὑποτιμητικό γιά τούς Ἕλληνες νά ἀνήκουν στήν σφαῖρα τοῦ Μεσαίωνα, τοῦ σκοταδισμού, τῆς ἱερᾶς ἐξέτασης καί τῆς συμμορίας τῶν σταυροφόρων πού λεηλατοῦσαν στήν Κωνσταντινούπολη ἐπί 40 ἡμέρες καί στή συνέχεια ὡς τάγματα φύλαξης τοῦ Παναγίου Τάφου, μετεβλήθησαν σέ δημιουργοί τῆς Μασωνίας καί τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ ἀποκρυφισμοῦ (τάγμα τῶν τευτόνων, Ἰπποτῶν τῆς Μάλτας, Ἰωαννιτῶν, Τεμπλάριων).

- Θά ἦταν ὑποτιμητικό γιά τούς Ἕλληνες νά ἀνήκουν στόν πολιτισμό πού γέννησε τόν καθολικό κληρικοφασισμό, τόν Ναζισμό καί τόν Ρατσισμό, νά θεωροῦν ἑαυτούς ὅμοιους μέ τόν μεγάλο ἱεροεξεταστή τοῦ Βατικανοῦ, μέ τούς «Ὀρθολογιστές» τοῦ γαλλικοῦ διαφωτισμοῦ, ἀγνοώντας ἀκόμα καί τίς διαπιστώσεις τοῦ φιλογάλλου Ἀδαμαντίου Κοραῆ, πού χαρακτηρίζει τούς Εὐρωπαίους «διαφωτιστές» ἡγέτες τῆς ἐποχῆς του ὡς «**Προβατόσχημους λύκους**», καί τήν Εὐρώπη «**σοφή, ἀλλά ἀπαίδευτη**», ὅπου τό σοφή ἀναφέρεται στόν νοῦ (τόν ὁποῖο ἡ Δύση χρησιμοποίησε μόνο

για παραγωγή όπλων και καταναλωτικῶν ειδῶν) καί τό ἀπαίδευτη (χωρίς παιδεία) στό ἦθος!

(Βασ. Καράγιωργα - Καθ. Φιλοσοφικῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν «ὁ Ἀδ. Κοραῆς καί ἡ Εὐρώπη», Ἀθήνα 1994).

- Θά ἦταν ὑποτιμητικό τέλος νά ἀνήκαμε στόν ἴδιο πολιτισμό μέ τούς πουριτανούς Ἀγγλοσάξωνες καί τούς συμπατριῶτες τοῦ κ. Χάντιγκτον πού κλαῖνε: «**καθώς ἡ φώκια τόν πνιγμένον - εἶναι τά δάκρυά της καυτερά, σαπίζει τόν πνιγμένον καί κάθεται καί τόν τρώγει**». (Μακρυγιάννης Γ., Ἀπομνημονεύματα σ. 544, ἐκδόσεις Καραβία).

Αὐτά λοιπόν γιά τούς Σέρβους, τά Βαλκάνια τήν Ὀρθοδοξία καί τό Ἰσλάμ καί κυρίως γιά τούς Ἀλβανούς, πού προφανῶς νομίζουν ὅτι εἶναι ἐκλεκτοί καί θά τούς κατατάξει ὁ Χάντιγκτον στήν Δύση!

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ο Στέφανος Σωτηρίου είναι
Ιστορικός Μελετητής της
Ιστορίας των Νοτίων Σλάβων και
των άλλων Βαλκανικών λαών.

-Πέραν του παρόντος βι-
βλίου, έχει ακόμα γράψει:

α) «Οί Βλαχόφωνοι του Εύρωπαϊκού και του Βαλκανικού
χώρου», Πελασγός, 1997. (Πρόλογος Χρ. Γκότση, προέδρου
«Ένωσης Βλαχών Αλβανίας» και βουλευτή μέ την Ε.Α.Δ. στο
νομό Κορυτσάς).

β) «Μακεδονικό, ή Έπανάσταση ενάντια στη λογική. Η
Μακεδονία στη νοτιοσλαβική ιστοριογραφία», Έλληνική Εύ-
ρωεκδοτική 1990.

γ) «Μειονότητες και άλυτρωτισμός», Έλληνική Εύρω-
εκδοτική 1991.

δ) Μπροσούρα για τό Γιουγκοσλαβικό: «Η άτελείωτη
τραγωδία των Σέρβων». Έπτάλοφος, 1992 και 1999.

ε) «Νεομάρτυρες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης 1941-
45 και 1991-95», σε συνεργασία μέ τον Έπίσκοπο Έρζεγο-
βίνης και Πρύτανη της Θεολογικής Ακαδημίας της Βοσνίας,
π. Άθανάσιο Γέφτιτς, Άρμός 1995.

στ) «Έλληνες και Σέρβοι», Ιστορία των έλληνοσερβικών
σχέσεων, Άρμός 1996.

ζ) «Ο Έλληνισμός της διασποράς. Οί Έλληνες της Ν.Α.
Εύρώπης», Πανεπιστημιακό βιβλίο για τό μάθημα «Έλληνι-
κά, πολιτισμός του Έλληνικού Άνοιχτού Παν/μίου.

Μετέφρασε:

η & θ) Δύο λογοτεχνικά έργα του μεγαλύτερου Σέρβου συγγραφέα Βούκ Ντράσκοβιτς. «Ρῶσος Πρόξενος», Εύρω-εκδοτική 1991 καί «Μαχαίρι», Ἑλληνικά Γράμματα 1997.

ι) Τήν ἀνθρωπογεωγραφική μελέτη του Παν/μίου Βελι-γραδίου « Ἐθνική σύσταση του πληθυσμοῦ τῆς Βοσνίας- Ἑρ-ζεγοβίνης». Βαλκανική Ἐνωση φιλίας. Ἐπτάλοφος 1994.

ια) Τήν ποιητική συλλογή «ἔξ ἀμνημονεύτων χρόνων» του Σερβοβόσνιου ἡγέτη Ράντοβαν Κάρατζιτς. Ἑλληνικά Γράμματα 1996.

ιβ) Πολλές ἄλλες ἐργασίες στά γράμματα καί τήν ἱστορία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κοινοτῆτος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ

(ΠΕΛΑΣΓΟΣ - ΡΗΣΟΣ - ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ - ΜΑΧΗ)

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΚΡΟΚΕΡΑΜΟ - ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΕΝΑΣ

ΑΧ.ΠΑΡΑΣΧΟΥ 127, ΤΚ 114-75, ΑΘΗΝΑ

* ΤΗΛ.: 6440021 * ΤΗΛΕΟΜΟΙΟΤΥΠΟ: 6450097

Ίστοσελίδα: <http://www.hellasbooks.gr>

καί E-mail: acroceraamo@hellasbooks.gr

10 ΜΑΙΟΥ 2000

ΣΕΙΡΑ: Μορφές του Έλληνισμού

1. Ιωάννου Μάλλωση: Ο ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ.....900
2. Ναταλίας Π.Μελά: ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ.....1.200
3. Ιωάννου Κ. Χολέβα: Ο ΜΑΚΕΔΟΝΟΛΑΤΡΗΣ ΙΩΝ ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ ΩΣ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ, ΔΗΜΟΣΙΟΛΟΓΟΣ, ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΣ.....1.500
4. Άθανασίου Λ. Κόρμαλη: Η ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ
ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.....2.000
5. Ν. Καρρά: ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ (Ίστορική-πολιτική προσέγγιση).....2.500
6. Νίκου Καρρά: ΜΕ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ
(Νεοέλληνες Πνευματικοί Ήρωες).....3.500
7. Δημητρίου Λαζογιώργου- Έλληνικοῦ: ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ
-Ο ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ.....2.500
8. Δημητρίου Λαζογιώργου- Έλληνικοῦ: ΜΑΝΟΥΗΛ Θ. ΧΑΙΡΕΤΗΣ
(ὁ ἄγνωστος Προφήτης τοῦ Έλληνισμού).....1.500
9. Δημητρίου Λαζογιώργου- Έλληνικοῦ: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
(ὁ τελευταῖος αὐτοκράτορας τοῦ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ καί τῶν ΕΛΛΗΝΩΝ)...2.000
10. Άννας Μπαλλῆ: ΚΑΠΟΙΕΣ ΔΑΣΚΑΛΕΣ ΚΑΠΟΤΕ...
(Ἡ συνεισφορᾶ των στὸν ἀλύτρωτο Έλληνισμό).....2.500

ΣΕΙΡΑ: Έλληνική Ίστορία

1. Λαζάρου Γαβαλά: ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ..... 900
2. Γεωργίου Δ. Μαστέλλου: ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ 1897.....500
3. Ιωάν. Κ. Χολέβα: ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.3.000

4. **Ἀναστάσιου Πολυζωΐδη:** ΤΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ - ΗΤΟΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, 146π.Χ-1821μ.Χ.(1874) 2 ΤΟΜΟΙ..... 5.000
5. **Ἐπαμ. Βρανόπουλου:** ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΥΒΟΙΑΣ
(Ἀπό τήν ἀρχαιότητα ἕως σήμερα).....5.000
6. **Ἐπαμ. Βρανόπουλου:** ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ...ὑπό ἔκδοσιν
7. **Τάσ. Κοντογιαννίδη:** Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ 21ῆς ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967...3.000
8. “ “ : ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ (ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΧΙΚΗ ΕΛΛΑΣ)...4.000
9. **Δημ. Κοκκινάκη:** ΠΟΙΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΑΝ ΤΟΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ;
(ΑΘΩΟΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΑΙΟΙ - ΔΕΝ ΚΤΥΠΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙ)8.000
10. **Ἐντουάρ Ντριό:** ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Α΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
[ΑΠΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΝΕΟΤΟΥΡΚΩΝ (1908) ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ(1923)]6.000
11. **Ἐντουάρ Ντριό:** Ἑλληνισμός - Γερμανισμός - Σλαβισμός.....6.000
12. **Χρήστου Κ. Γιαννάκενα:** Ἐπείσαν ὑπὲρ Πατρίδος (1900-50).....3.000

ΣΕΙΡΑ: Ἀλύτρωτες Πατρίδες

1. **Ἀθανασίου Λ.Κόρμαλη:** ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΡΩΜΥΛΙΑ.
Ἡ ἀλύτρωτη Ὀρφικὴ γῆ (Δ΄ ΕΚΔΟΣΗ-ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΕΝΗ).....2.000
2. **Ἀθανασίου Λ. Κόρμαλη:** ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΘΡΑΚΗ
(Ἀπό τήν ἀρχαιότητα ἕως σήμερα).....2.000
3. **Ἀθαν. Λ.Κόρμαλη:** ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΓΗ.....2.000
4. **Ἰωάν. Χρ. Γιαννάκενα:** ΒΟΡΕΙΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
- Ἡ Ἀπάντησις στὰ Σκόπια.....ΕΞΑΝΤ.
5. **Δημ. Ν. Ἐφραιμίδη:** ΠΟΝΤΟΣ (Γ΄ ΕΚΔΟΣΗ - ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΗ).....2.000

ΣΕΙΡΑ: Μακεδονία

1. **Ἰωάν. Κ. Χολέβα:** ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΛΑΒΟΦΩΝΟΙ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ...5.000
2. **Ἰωάν. Κ. Χολέβα:** Η ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ (ΑΘΗΝΩΝ - ΣΚΟΠΙΩΝ)..2.000
3. **Ν. Ἀνδριώτη:** DER FODERATIVE STAAT VON SKLOPJE
UND SEINE SPRACHE.....2.000
4. **Κλεάνθη Νικολαΐδη:** ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ..... ὑπό ἔκδοσιν
5. **Ἰωάννου Γεωργίου Βαρνάκου:** ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ - ΑΙΓΕΣ ΕΣΤΗ
(Ὁ ἐπαναπατρισμός καί ἡ ταφή τοῦ Ἀλεξάνδρου
στά ἀνάκτορα τῶν Αἰγῶν).....3.000

ΣΕΙΡΑ: Κύπρος - Αιγαίο - Έλληνοτουρκικά

1. Ιωάννου Γεωρ. Βαρνάκου: ΟΙ 1619 ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟΥ 1974..., ..5.000
2. « « : ΟΙ 1619 ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΟΥ 1974..., (Προσθήκη)..1.000
3. Σταύρου Γ. Καρκαλέτση: ΣΥΖΕΥΞΗ - Η άτυπη Ένωση.....3.000
4. Σταύρου Γ. Καρκαλέτση: ΕΠΙΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ. υπό έκδοση
5. Άθανάσιος Κόρμαλης: ΑΙΓΑΙΟ-
Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟ.....3.000
6. Ιωάννου Κ. Χολέβα: Η ΠΟΛΥΠΛΟΚΑΜΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΣ
(Η ΜΑΥΡΗ ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΥ)...3.000
7. Ζάρεβαντ: ΠΑΝΤΟΥΡΑΝΙΣΜΟΣ.....3.000

ΣΕΙΡΑ: Μικρά Άσία

1. Γεώρ. Κλεάν. Σκαλιέρη: ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΑΙ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΣΙΑΣ..... ΕΞΑΝΤ.
2. Περικλή Ροδάκη: Ο ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΟΤΗΤΩΝ3.000
3. Νίκου Άτζεμόγλου: Τ' ΑΓΙΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ.....6.000
4. Κ. Χατζηαντωνίου: ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ, ΑΡΧΑΙΑ ΚΑΙ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ...4.500
5. Κ. Χατζηαντωνίου: ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ, ΝΕΩΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ (1453 - 1919)..4.000
6. Κ. Χατζηαντωνίου: ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ, ο άπελευθερωτικός αγώνας 1919-22...5.000
7. Δ. Καλούμενου: ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ
-ο υπό τουρκικής κατοχής ΙΕΡΟΣ χώρος τών Έλλήνων.....2.000

ΣΕΙΡΑ: Θράκη

1. Φιλολ. Συλλ. Κωνσταντινουπόλεως: ΘΡΑΚΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ
(Θρακική Επιτηρίδα 1897).....3.000
2. Ιωάννου Μαγκριώτη: ΠΟΜΑΚΟΙ Ή ΡΟΔΟΠΑΙΟΙ
(ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ).....1.500
3. Ιωάν. Μαγκριώτη: ΘΡΑΚΗ: Η ΕΠΑΛΞΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΟΡΡΑ..3.500
4. Περ. Ροδάκη: Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ
-ΟΙ ΘΡΑΚΕΣ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ.....3.000
5. Χρ. Κηπουροῦ: ΘΡΑΚΗ! ΘΡΑΚΗ!.....1.500
6. Κώστα Θρακιώτη: ΛΑΪΚΗ ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΛΑΤΡΕΙΑ ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ.....3.500
7. Πολύδωρου Παπαχριστοδούλου: ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ -
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΣΤΗΝ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΘΡΑΚΗ.....2.000
8. Ιωάννου Κ. Χολέβα: Η ΘΡΑΚΗ ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ ΚΑΙ ΑΞΙΩΝΕΙ.....1.500
9. Θρασύβουλου Παπαστρατή: ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΘΡΑΚΗ.....1.000

10. Τάσου Κοντογιαννίδη: ΤΑ ΝΕΣΤΟΧΩΡΙΑ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ.....4.000
11. Γιώργου Παραπαγγίδη: Η ΝΕΑ ΟΡΕΣΤΙΑΔΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΗ ΚΡΙΣΗ(ΜΑΡΤΙΟΣ 1987) 1.000

ΣΕΙΡΑ: Ήπειρος

1. Θαλή Μυλωνά: Η Νομική διάσταση του Β.Ηπειρωτικού Ζητήματος..ΕΞ.
2. Στεφ. Ν. Σωτηρίου: Ο ΒΛΑΧΟΦΩΝΟΙ
του εὐρωπαϊκοῦ καί βαλκανικοῦ χώρου.....1.500
3. Στεφ. Ν. Σωτηρίου: ΤΟ ΑΛΒΑΝΙΚΟ ΕΘΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ.....3.500
4. Κ. Χατζηαντωνίου - 'Αθ. Κόρμαλη: ΧΕΙΜΑΡΡΑ-
ΤΟ ΑΠΑΡΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ.....800
5. Στεφ. Κολλίντζα: Τότε... στά βουνά τῆς Βορ. Ἠπείρου (1940-41)...1.500
6. Δρ Βασίλη Φώτου: ΧΑΜΕΝΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ
ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΟ-ΑΛΒΑΝΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ.....4.000
7. Νεοκλή Καζάζη: ΕΛΛΗΝΟ-ΑΛΒΑΝΙΚΗ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΗ.....*ὑπό ἔκδοση*
8. 'Αθ. Κόρμαλη: ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΓΗ2.000

ΣΕΙΡΑ: Τέχνες - Γλώσσα

1. 'Ιωάν. Μπαλή: Η ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΗ ΜΥΘΟΣΗ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΕΧΝΕΣ.....2.000
2. 'Ιωάννη Μπαλή: Η ΜΑΓΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ
- Πλήρης κατάρρευση τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς.....3.000
3. Β. Ὑγροπούλου: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΓΙΑ ΡΩΣΟΦΩΝΟΥΣ....5.000
4. Γιῶρ. Πετρόπουλου: ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΪΜΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ.....1.800

ΣΕΙΡΑ: Ἑλληνισμός

1. Κώστα Χατζηαντωνίου: ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ.....800
2. Τοῦ Πενταπόλεως Νεκταρίου Κεφάλα (ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ):
ΠΕΡΙ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ.....800
3. Γρηγορίου Οἰκονομάκου: ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ.....800
4. Λίνου Καρζῆ: ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΛΑΘΟΥΝ ΤΟ ΝΕΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟ.....1.500
5. Λίνου Καρζῆ: ΕΣΤΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΖΩΪΣΜΟΥ
ΚΑΙ Η ΣΙΚΕΛΙΑΝΙΚΗ ΔΕΛΦΙΚΗ ΙΔΕΑ.....1.500
6. Δημ. Λαζογιώργου- Ἑλληνικοῦ: ΕΠΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΟΚΙΜΙΑ.....1.200
7. Μαν. Θ. Χαιρέτου: ΕΘΝΟΛΟΓΙΣΜΟΙ (ἢ ΜΕΛΕΤΗ ΠΕΡΙ ΕΘΝΙΣΜΟΥ).....

8. Κων/νου Ι. Χολέβα: ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΕΝΟΡΑΣΙΣ.....2.000
 9. Εύθ. Άσσου: ΕΚΕΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ.....2.500

ΣΕΙΡΑ: Όδοιπορικά στον Άγνωστο Έλληνισμό

1. Έπαμ. Βρανόπουλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΔΑ.....3.000
 2. Έπαμ. Βρανόπουλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ ΣΥΡΙΑ.....2.500
 3. Έπαμ. Βρανόπουλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΙΡΑΚ.....3.000
 4. Έπαμ. Βρανόπουλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ ΙΟΡΔΑΝΙΑ.....3.000
 5. Έπαμ. Βρανόπουλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ.....3.000
 6. Έπαμ. Βρανόπουλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ ΤΥΝΗΣΙΑ.....3.000
 7. Έπαμ. Βρανόπουλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ Ν. ΓΑΛΛΙΑ.....3.000
 8. Έπαμ. Βρανόπουλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΙΡΑΝ.....3.000
 9. Έπαμ. Βρανόπουλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ ΛΙΒΥΗ.....3.000
 10. Έπαμ. Βρανόπουλου: ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ.....3.000

ΣΕΙΡΑ: Άρχαϊα Έλληνική Δημιουργία

1. Ίωάν. Κ. Χολέβα: ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ
 ΑΠΟ ΤΑ "ΠΟΛΙΤΙΚΑ" ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.....3.500

ΣΕΙΡΑ: ΡΙΖΕΣ, Μή - συμβατική Ίστορία

1. Γεωργίου Κ. Γεωργαλά: Ίνδοευρωπαίοι ή Αιγαίοι;3.500
 2. Γεωργίου Κ. Γεωργαλά: Η Προϊστορική Εξάπλωση των Αιγαίων...3.500
 3. Γεωργίου Κ. Γεωργαλά: Ποιοί Ήσαν; (Πελασγοί-Άχαιοί-
 Φοίνικες-Φιλισταίοι-Υκσώς-Λαοί της θάλασσας)3.500
 4. Γεωργίου Κ. Γεωργαλά: Έρευνες γύρω από τον Όμηρο.....3.500
 5. Γεωργίου Κ. Γεωργαλά: Η Έλληνική Συνιστώσα.....2.500
 6. Γεωργίου Κ. Γεωργαλά: Οί Πρωτοέλληνες.....2.500
 7. Γεωργίου Κ. Γεωργαλά: ΤΟ ΧΑΛΚΕΟΝ ΓΕΝΟΣ (9.600-4.000 π.Χ.)... 2.500
 8. Γεωργίου Κ. Γεωργαλά: ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΘΕΩΡΗΣΙΣ 4.500
 9. Γεωργίου Κ. Γεωργαλά: ΠΑΡΑ - ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΛΕΓΧΟΣ 3.500

ΣΕΙΡΑ: Ίστορία - Πολιτική

1. Ίωάννου Γιαννάκενα: ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
 ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜ. ΤΗΣ Ν. ΑΦΡΙΚΗΣ.....800
 2. Ίωάν. Γιαννάκενα: ΟΥΓΓΑΡΙΑ 1956 - Η ΑΝΟΙΞΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΡΘΕ....800
 3. Ίωάννου Σορώτου: Ο ΡΟΥΜΑΝΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ.....800

4. Στρατηγού Μιχ. Οικονομάκου: ΟΙ ΕΛΠΙΔΕΣ ΠΑΓΩΣΑΝ ΣΤΟ ΒΟΛΓΑ
(ΜΑΧΗ ΣΤΑΛΙΝΓΚΡΑΝΤ).....3.500
5. Ίάκ. Διαμαντόπουλος: ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ.....800
6. Δήμητρα Παυλάκου: ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΤΗΣ
(ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΘΕΣΗ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ).....1.000
7. Βασίλη Ροδόπουλου: ΑΝΤΙΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ (Κριτικά κείμενα).....1.500
8. Τζέημς Χέμπτον: Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΦΛΕΓΕΤΑΙ (Η δολοφονία Κέννεντη)..4.500
9. Συλλογικό: ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΓΡΑΜΜΟ.....500
10. “ : ΜΑΧΗ ΣΤΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ (Μακρυγιάννη '44)..500
11. Κ. Κοκοτού: ΤΑ ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ
(Άγιονόρι, Στιμάγκα, Φενεός).....ΕΞΑΝΤ.
12. Φώτη Άράπη: Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ «Χ».....ΕΞΑΝΤ.
13. Βιβής Βλαχογιάννη: ΑΙΓΥΠΤΟΣ (ΑΠΟ ΤΟ ΧΘΕΣ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ).....3.000
14. Νικολάου Ε. Καλοδήμα: Η ΑΠΙΔΕΑ ΛΑΚΩΝΙΑΣ.....1.500
15. Θεόδωρου Παντούλα: ΟΥΔΕΝ ΓΛΥΚΕΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.....1.500
16. Ίωάννου Κ. Χολέβα: ΠΟΙΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ,
(ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΥΓΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ
- ΟΡΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ).....4.500
17. Ίωάννου Κ. Χολέβα: ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ
(ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ)1.800
18. Ίωάννου Κ. Χολέβα: Τι στοίχισε στην Ελλάδα ή προς αυτήν
"ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΊΣΩΝ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΝ".....5.000
19. Ίωάννου Κ. Χολέβα: ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟ ΜΟΥ ΕΡΓΟ (1957 - 1997)...2.000
20. Ίωάννου Κ. Χολέβα: ΓΙΑ ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΟΚΕΝΤΡΙΚΟ ΜΙΚΤΟ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ.....2.500
21. Συλλογικό: ΕΤΣΙ ΣΩΘΗΚΕ Η ΕΛΛΑΔΑ
ΑΠΟ ΤΟ "ΣΙΔΗΡΟΥΝ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ" (1946-1949).....2.500

ΣΕΙΡΑ: Τσέπης

1. Νικολάου Σκούφου (Έλληνας Φιλικοῦ):
ΔΟΚΙΜΙΟ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΥ (1817).....700
2. Γ. Π. Κορωναίου: ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ.....400
3. Παύλ. Καρολίδη: Η ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΡΩΜΥΛΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ...1.000
4. Μυρτίλου Άποστολίδη: ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ.....700

ΣΕΙΡΑ: Έκδόσεις Συλλόγων

1. Έπιστημ. Σύλλογος Νέων τῶν Ἀθηνῶν:
ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ (Α').....2.000
2. Έπιστημονικός Σύλλογος Νέων τῶν Ἀθηνῶν:
ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ (ΤΟΜΟΣ Β'
-Μνήμη Εὐανθίας Τσουκαλά-Κόρμαλη)..... **ὑπό ἔκδοση**
3. Σύν. Λιδωρικιωτῶν «**Η ΓΚΙΩΝΑ**»: Ο ΠΥΡΠΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΙΔΩΡΙΚΙΟΥ
ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥΣ.....**ΕΞΑΝΤ**

ΣΕΙΡΑ: ΜΟΥΣΙΚΗ

1. **Μαρίας Σ. Στούπη**: Σεικίλου Ἐπόμενα Α'
(παραδοσιακά Ἑλλ. κομμάτια γιά πιάνο).....3.000
2. **Μ. Σ. Στούπη**: Ἑλληνική μέθοδος Πιάνου καί Αὐτοσχεδιασμοῦ.....2.000

ΣΕΙΡΑ: Εὐ Ζῆν

1. **Γεωργίου Σκόλια**: ΑΣΚΗΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΟΦΗ.....**ΕΞΑΝΤ.**
2. **Κων. Τσόκα**: ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΖΩΗΣ.....5.500

ΣΕΙΡΑ: Λογοτεχνία

1. **Ἐλένης Μπουλέκου-Νίκου**: ΓΙΑ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΒΑΣΙΛΙΑΣ.....300
2. **Μάκη Ἀντωνόπουλου**: Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ
(Μακεδονικός Ἀγώνας).....3.000
3. **Πολυνεΐκη Σιδηρόπουλου**: ΟΙ ΠΟΝΤΙΟΙ.....6.000
4. **Θεόπης Παπαδοπούλου**: ΤΟ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ.....1.500

ΣΕΙΡΑ: Ποιήση

1. **Ἰωάν. Μαγκριώτη**: Ο ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ..1.500
2. **Μάκη Ἀντωνόπουλου**: ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ (ΚΥΠΡΟΣ).....1.500
3. **Ἰωάννη Κιούση**: Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ.....2.000
4. **Ἰωάννη Κιούση**: ΤΟ ΘΕΙΟ ΔΡΑΜΑ.....2.000
5. **Αύγερινοῦ Μαυριώτη**: ΑΠΟΗΧΟΙ.....800
6. **Κώστα Θρακιώτη**: ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΦΩΤΟΔΕΝΤΡΟΥ.....800
7. **Χρήστου Συμσάρη**: ΙΕΡΑΜΑΝΙΑ (Ἐνεαδική ἐπική ποίηση)1.500
8. **Δημ. Σιατόπουλου**: ΣΠΥΡΟΣ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ, ἓνας σύγχρονος ποιητής...

ΣΕΙΡΑ: Άκροέραμο

1. Έλινας Μαστέλλου - Γιαννάκενα: ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ
(Μιά ποιητική όδοιπορία στον Άλύτρωτο Έλληνισμό).....1.500
2. Σεραφείμ Κυκκώτη: ΥΠΑΡΞΙΑΚΕΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.....800
3. Νικήτας Ιωάννου: Άγρυπνίες στον Άθωνα τής καρδιάς μου.....2.000

ΣΕΙΡΑ: Άμφιαλος (Ποίηση)

1. Άνδρέα Βλαχοκυριάκου: Η ΒΥΘΟΓΕΝΝΗΤΗΕΞΑΝΤ.
2. Θεόδωρου Παντούλα: ΤΟ ΑΝΤΙΔΩΡΟ.....1.000

ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΥΣΕΙΣ

1. Δημ. Δ. Καρακούσης: ΘΡΑΚΗ
(ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΣ-ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ-ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ).....6.000
 2. Κυριάκου Ν. Στάππα: Η ΛΑΚΩΝΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΕΤΟΚΡΑΤΙΑ 1460-1821.....7.000
- Χάρτης Συνθήκης Σεβρών 1920 (Μεγάλη Ελλάδα), 35Χ50 εκ....500 δρχ.

«Υπερτιμήθηκε ή άποψη ότι διευκολύνει τούς μαθητές (τό μονοτονικό), κάτι πού ίσως, είναι αντιπαιδαγωγικό. Υπάρχει, άλλωστε καί μία παράδοση, πού εκφράζει τήν άποψη μεγάλων παιδαγωγών, οί όποιοι επιμένουν ότι τό παιδί πρέπει νά κοπιάζει, γιά νά γίνει άνθρωπος ικανός, ώστε στή ζωή του νά αντιμετώπισει όλες τίς αντιξοότητες. Υποστηρίχθηκε επίσης, υπέρ του μονοτονικού καί ή άποψη, ότι διευκολύνονται οί τυπογράφοι καί οί στοιχειοθέτες, γενικά καί ότι οί εκδόσεις, πάλι γενικά, γίνονται οικονομικότερες. Παραγνωρίστηκαν όμως οί λόγοι, πού επέβαλαν στούς Άλεξανδρινούς χρόνους, τήν καθιέρωση τών τόνων, οί όποιοι ισχύουν καί σήμερα. Πολλές φορές τά γραπτά μου δέν διαβάζονται σωστά, όταν τυπώνονται στό μονοτονικό. Άς ελπίσουμε ότι θά επανέξεταστεϊ μελλοντικά τό θέμα καί ότι θά επικρατήσουν σωφρονέστερες άπόψεις».

Νικηφόρος Βρεττάκος

**ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ ΑΠΟΣΤΕΛΜΟΝΤΑΙ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.
Η ΠΛΗΡΩΜΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ Ή ΜΕΣΩ ΤΟΥ
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΤΗΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑΣ ΜΑΣ**

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κόνιτσας

Ἡ πτώση τῶν σοσιαλιστικῶν καθεστώτων μετά τό 1990, ἔφερε τό ξύπνημα τοῦ ἐθνικισμοῦ σέ ἐθνικές ομάδες πού ἦταν καταπιεσμένες (π.χ. Μουσουλμάνοι τῆς Βουλγαρίας), ἤ σέ ἐθνικές ομάδες, πού θεωροῦσαν ὅτι ἦταν παραγκωνισμένες καί μειωμένες στά πολυεθνικά σοσιαλιστικά κράτη (π.χ. Σέρβοι τῆς Γιουγκοσλαβίας).

Ξένες προπαγάνδες ἔπιασαν ἀμέσως δουλειά, τόσο γιά νά διαμελίσουν τά πτώματα τῶν διαλυμένων κρατῶν, ἐξασφαλίζοντας σφαῖρες γεωστρατηγικῆς ἐπιρροῆς καί ἀγορές, ὅσο καί ἐξαγορά συνειδήσεων γιά ἐξυπηρέτηση τῆς ματαιοδοξίας κάποιων ἡγητόρων (π.χ. Πάπας-Βατικανό).

Ἐμφανίστηκαν λοιπόν θεωρίες, πολυτελεῖς ἐκδόσεις, ἐκπομπές κ.λπ. χρηματοδοτούμενες κυρίως ἀπό τό ἐξωτερικό (π.χ. Ἰνδρυσμα Σόρος), οἱ ὁποῖες μέσα ἀπό κάποιες δῆθεν μελέτες γιά τό ἔνδοξο παρελθόν τῶν ἐθνοτήτων, ὑποδαύλιζαν τόν ἐθνικισμό σέ ἀκραία ὅρια. (Ἑλληνική Ἱστορία, «μαϊμού» Μακεδονικό ἔθνος στά Σκόπια...).

Στά πλαίσια αὐτῶν τῶν θεωριῶν, βλέπουμε ἀκοῦμε καί διαβάζουμε σέ ἐπίσημα σχολικά καί ἀκαδημαϊκά βιβλία, ὅτι: Οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι κατάγονται ἀπό τοὺς ἀρχαίους Ἑλλανοὺς, τοῦ Ἰλλυριοῦς δηλαδή, ὅτι ὅλες οἱ εὐρωπαϊκές γλῶσσες κατάγονται ἀπό τήν Ἰλλυρική, ὅτι ὅλοι οἱ πολιτισμοί, ἀκόμα καί αὐτός τῆς Αἰγύπτου δημιουργήθηκαν ἀπό τοὺς Ἰλλυριοὺς! Τό ὅτι φυσικά, δέν ὑπάρχει κα μία ἐπιστημονική ἀπόδειξη, πῶς οἱ Ἑλλανοὶ ἔχουν σχέση μέ τοὺς Ἰλλυριοὺς, εἶναι λεπτομέρεια...

Ὅλοι ψάχνουν κοιτίδες, κοντινές ἢ μακρυνές, δικαίως ἢ ἀδίκως, καί ἡ ἄθλια οἰκονομική κατάσταση πού βιώνουν, ἐπιτείνει τόν ἐθνικιστικό παροξυσμό.

Προσθέτοντας καί τόν παράγοντα θρησκεία καί προσδιορίζοντάς τον στίς ἐπιθετικές καί φονταμενταλιστικές πτυχές τῆς (Βατικανό καί Οὐνία σέ βάρος τῶν Ὁρθοδόξων στήν Ἄν. Εὐρώπη καί Ἰσλάμ στό Κόσοβο καί τήν Τσετσενία) δημιουργεῖται αὐτό τό ἐκρηκτικό κοκταίηλ καί ἐμφανίζονται οἱ αὐτόκλητοι σωτήρες τῆς ἀνθρωπότητας, τό NATO, γιά νά βομβαρδίσουν, σκοτώσουν, διαμελίσουν καί παγώσουν τήν κυριαρχία τους ἐπί τῆς γῆς.